

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

ILONA ANDREWS

*Sweep in
Peace*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Huzur İçinde Süpürün

Ilona Andrews

Önsöz

Benimle Gel

Bir adam sessiz adımlarla karanlık bir odaya girdi. Yuvarlak masanın yanında durdu, bir şişeden bir kadeh kırmızı şarap doldurdu ve içti. Rafine, hafif meşemsi bir tat ağzını yıkadı. Tadını çıkardı, taş balkonun ötesindeki devasa pencereden yıldızların doğuşunu izledi. Aşağıdan gelen top sesleri zeminden süzülüyordu. Cesedin ofiste, masanın arkasına özenle yerleştirilmiş olduğunu fark etmeleri için yirmi dakika, belki de yarım saat geçmesi gerekecekti. O zamana kadar da çoktan gitmiş olacaktı.

Artık neredeyse hiç saha çalışması yapmıyordu. Ama bu seferki, bu seferki özeldi. Artık politik olarak önemsizdi ama kişisel olarak son derece tatmin ediciydi. Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. Büyü ve hastalıktan harap olmuş yaşlı bir adamı öldürdüğü için bazılarının ona zalim diyeceğini, bazılarının da nazik diyeceğini tahmin ediyordu. O ikisi de değildi. Bu sadece yapılması gereken bir şeydi ve o da bunu yaptı.

Eğer eski akıl hocası hâlâ işleri yürütüyor olsaydı, bu küçük gezinti yüzünden çok kızardı. Gülümsemesi dar, alaycı bir kaş çatmaya dönüştü. Artık kimse ona ne yapması gerektiğini söyleyemezdi. Kimsenin onu azarlamaya hakkı yoktu. Kraliyet'in bile. Azarlanamayacak kadar çok şey başarmıştı. Aslında, şu anki yönetici ailenin biraz hırslı olsaydı, sırf iktidarı korumak için onu prensipleri yüzünden öldürürlerdi. Neyse ki fazla medeni ve kayıtsızlardı.

Yirmi sekiz yaşında, seçtiği mesleğin merdivenlerini tırmanabildiği kadar tırmanmıştı. Hayat artık bir meydan okuma değildi.

Çok acımasızca sıkılmıştı.

Soluk bir yıldız kendini komşularından ayırdı, gökyüzünün üzerinde kıvrıldı ve soluk bir parıltı sağanağı halinde balkona süzüldü. Koyu renk saçlı bir adam ışığın içinden çıktı. İlginçti. Casus şef şarabını yudumladı.

Adam kot pantolon ve yırtık pırtık bir pelerin giyyordu. Buralardan değil.

"Seni yakaladığırma çok sevindim," dedi siyah saçlı adam. "Yalnız yakalanması zor bir adamsın."

İlginç bir kelime seçimi. "Şarap mı?"

"Hayır, teşekkürler. Şu an mesaideyim. Direkt konuya geleceğim. Sıkıldın mı?"

Casus şefi gözlerini kırptırdı.

"Bununla yani." Adam lüks odayı gösterdi. "Ülkelerin ve kolonilerin geleceğini değıştirmek. Oldukça küçük patatesler, sence de öyle değil mi?"

"Bazı anları var."

"Bahisleri yükseltmeye ne dersin?" Siyah saçlı adam gülümsedi. "Ben küçük ama güçlü bir örgütü temsil ediyorum. Hakemler olarak biliniriz. Anlaşmazlıkların çözümü konusunda uzmanız. Dünya'nın güneş sistemindeki gezegenlerden yalnızca biri olduğunun farkındasınızdır. Dışarıda pek çok yıldız sistemi ve pek çok gezegen var. Birçok boyut, hatta birçok farklı gerçeklik var. Bir zamanlar Büyük Ötesi'nin bu sakinleri bir savaş yapmaya karar verdiler. Oldukça kötü gitti, bu yüzden meşhur nükleer patlamalar durulduğunda, çatışmaları çözmek için güçlü ama tarafsız bir organın kurulması gerektiğine karar verildi. Sizi bu güzel kuruluşun bir üyesi olarak işe almak istiyoruz."

Belki de adam deliydi. Ama eğer değilse.

"Kapsamlı bir eğitim alacaksınız ve kendi personelinizin bakımı için fon sağlanacak. Ne yazık ki hizmet süreniz sona erene kadar bağımsız gelir kaynakları aramanız yasak olacak. Görev süreniz sona erene kadar kendi gezegeninize de dönemeyeceksiniz."

"Hizmet süresi ne kadar?"

"Yaklaşık yirmi standart yıl. Çoğu insan daha fazlasını yapmayı tercih eder. Hiçbir şey milyarlarca insanın hayatının tehlikede olduğunu bilerek yıldızlararası bir savaşı önlemekle kıyaslanamaz." Adam sırttı. "Biraz acelesi var."

Casus şefi nabzının yükseldiğini hissetti ve onu kontrol altında tutmak için zorlandı.

"Biz sadece en iyileri işe alırız ve korkarım bu teklif sadece bir kez yapılır. Veda etme şansınız yok."

"Yani şimdi mi karar vermeliyim?" "Evet."

Casus şefi kadehini boşalttı.

Aşağıda biri çığlık attı.

"Ve bu bizim işaretimiz." Siyah saçlı adam tekrar gülümsedi. "Evet mi hayır mı?"

"Evet."

"Harika."

"Kardeşim benimle geliyor. Diğer iki kişiye de hizmet teklifinde bulunmak istiyorum."

"Bunu ayarlayabiliriz. Elbette, kararın onlara bağlı olduğunun farkındasınızdır. Biz zorlamıyoruz. Biz sadece ikna ederiz."

"Eminim bana katılacaklardır."

Koridordan merdivenleri gümbür gümbür çıkan bir ayak sesi duyuldu.

"Pekâlâ. O halde gitmeliyiz." Adam ona elini uzattı. "Kulağa ne kadar klişe gelse de, lütfen elimi tut."

Casus şefi elini uzattı ve siyah saçlı adam elini sıkarak sıkıca kavradı. "Hizmete hoş geldiniz, George Camarine. Benim adım Klaus Demille. Bu oryantasyonda size ben rehberlik edeceğim."

Kapı patlayarak açıldı.

George'un gözlerini soluk bir parıltı kapladı. Son gördüğü şey, efendilerinin öldürülmesinin intikamını almak için beyhude bir çabayla ona saldıran muhafızlardı.

Işık onu bütünüyle yutmadan önce, "Huzur içinde yat, Örümcek," diye mırıldandı.

Bölüm 1

Eyalet dışından gelen bazı ziyaretçiler Teksas'ın uzun boynuzlu sığırlar, petrol kuyuları ve arada sırada kocaman şapkalı kovboylarla dolu kuru bir ova olduğuna ikna olmuşlardı. Ayrıca eyaletimizin sadece tek bir hava türüne sahip olduğuna inanıyorlardı - kavurucu. Bu hiç de doğru değildi. Aslında iki tür hava vardı: kuraklık ve sel. Bu Aralık ayında Red Deer kasabası ikinci tür havayı yaşıyordu. Yağmur yağdıkça yağıyor, dünyayı gri, nemli ve kasvetli bir hale getiriyordu.

Oturma odasının penceresinden dışarı baktım ve kendime sarıldım. Sular altında kalmış bir caddenin bir bölümünü ve onun ötesinde, soğuk su çağlayanının altında kalan Avalon alt bölgesini görebiliyordum. Gertrude Hunt Bed and Breakfast'in içi sıcak ve kuruydu ama yağmur yine de beni etkilemeye devam ediyordu. Bir hafta süren bu sağanaktan sonra

açık bir gökyüzü. Belki yarın hava açar. Bir kız umut edebilirdi.

Bir kitaba sarılmak, video oyunu oynamak ya da televizyon izlemek için mükemmel bir akşamdı. Ama ben bunların hiçbirini yapmak istemiyordum. Son altı aydır her gece sadece köpeğim, otelim ve onun yalnız misafiriyle birlikte kitap okuyor, video oyunları oynuyor ya da televizyon izliyordum ve bundan biraz sıkılmışım.

Caldenia elinde çay fincanıyla mutfaktan çıktı. Altmışlı yaşlarında görünüyordu, güzel, zarif ve tecrübeli bir havası vardı. Onu New York ya da Londra'da sokakta görseniz, günlerini arkadaşlarıyla brunchlar ve hayır müzayedeleriyle geçiren yüksek sosyeteden bir hanımefendi olduğunu düşünürdünüz. Majesteleri Caldenia ka ret Magren gerçekten de yüksek sosyetedendi, ancak dünya hakimiyetini dostça brunchlara ve toplu katliamları hayır işlerine tercih ediyordu. Neyse ki o günler geride kalmıştı.

Bu akşam altın desenli, gül şarabı rengine geniş bir kimono giymişti. Yürüdükçe genişliyor, ince bedenine uygun bir şekilde kraliyet havası veriyordu. Genellikle başında ustaca düzenlenmiş gümüş rengi saçları hafifçe sarkıyordu. Makyajı biraz lekeli görünüyordu ve tipik kusursuzluğundan sadece bir saç teli eksikti. Yağmur onu da etkilemeye başlamıştı.

Boğazını temizledi.

Şimdi ne olacak? "Majesteleri?"

"Dina, canım sıkılıyor," diye açıkladı Caldenia.

Çok kötü oldu. Ben onun güvenliğini garanti ettim, eğlencesini değil. "Peki ya senin oyunun?"

Majesteleri bana omuz silkti. "Tanrısal ayarda beş kez dövdüm. Paris'i küle çevirdim, çünkü Napolyon beni kızdırdı. Gandhi'yi yok ettim. George Washington'ı ezdim. İmparatoriçe Wu'nun potansiyeli vardı, bu yüzden onu Bronz Çağı'nı temizlemeden önce ortadan kaldırdım. Mısırlılar benim piyonlarım. Gezegene hükmediyorum. Garip bir şekilde, kendimi Cengiz Han'dan biraz etkilenmiş buluyorum. Kurnaz bir

ve vahşi bir savaşçı, belli bir çekiciliğe sahip. Onu tek bir şehirle baş başa bıraktım ve periyodik olarak karşılayamayacağını bildiğim saçma taleplerde bulunuyorum ki kıvranışını izleyebileyim."

Ondan hoşlanıyordu, bu yüzden ona işkence ediyordu. Özetle onun Grace'i. "Hangi uygarlığı seçtin?"

"Roma, elbette. İmparatoriçe dışında herhangi bir unvan kabul edilemez. Mesele bu değil. Mesele, hayatım, hayatlarımızın korkunç derecede sıkıcı olmaya başlaması. Son misafirimiz iki ay önceydi."

Din değiştirenlere vaaz veriyordu. Gertrude Hunt'ın mali ve diğer nedenlerden dolayı konuklara ihtiyacı vardı. Hanın can damarı onlardı. Caldenia biraz yardımcı oluyordu ama hanın gelişmesi için sürekli olmasa da büyük bir parti halinde konuklara ihtiyacımız vardı. Ne yazık ki bu misafirleri nasıl bulacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Bir zamanlar Gertrude Hunt işlek bir yolun kavşağında oturuyordu ama aradan onlarca yıl geçti, dünya değişti, yollar değişti ve şimdi Red Deer, Teksas ıssız bir yerin ortasında küçük bir kasabaydı. Fazla trafiğimiz yoktu.

"Köşede el ilanları dağıtmamı ister misiniz, Majesteleri?"

"Bunun iş bulmanıza yardımcı olacağını düşünüyor musunuz?" "Muhtemelen hayır."

"O zaman, sorunuzun cevabı bu. Sinirlenme Dina, gerçekten sana yakışmıyor."

Merdivenlerden yukarı süzüldü, kimonosu bir örtü gibi arkasında dalgalanıyordu.

Çaya ihtiyacım vardı. Çay her şeyi daha iyi yapardı.

Mutfağa gittim ve kendime çay yapmak için fincana uzandım. Sol ayağım soğuk ve ıslak bir şeye bastı. Aşağıya baktım. Küçük sarı bir su birikintisi beni karşıladı. Bu çok güzel değil mi?

"Canavar!"

Minik Shih-tzu'm, siyah beyaz tüyleri bir savaş bayrağı gibi dalgalanarak mutfağa fırladı. Ayağımı gördü

su birikintisi. Beyni aceleyle geri çekilmeye karar verdi, ama vücudu hala devam ediyordu. Kendi patilerine takıldı ve kafasını önce adaya çarptı.

"Bu nedir?" Su birikintisini işaret ettim.

Beast ayağa fırladı, adanın arkasına gizlendi ve suçlu bir ifadeyle başını dışarı çıkardı.

"Mükemmel bir köpek kapın var. Yağmur yağması umurumda değil, sen dışarı çık."

Canavar biraz daha süründü ve mızımızlandı.

Büyü çınladı, sadece benim duyabildiğim yumuşak, tam olmayan bir ses - han bana misafirlerimiz olduğunu haber veriyordu.

Ziyaretçiler!

Beast havlamaya başladı, adanın etrafında heyecanlı daireler çiziyordu. Tek ayağımın üzerinde zıplayarak mutfak lavabosuna gittim, ayağımı suyun altına soktum ve sabunla ellerimi ve ayağımı yıkadım. Su birikintisinin altındaki zemin yarıldı ve dar bir boşluk oluştu. Kiremit su gibi aktı ve rahatsız edici su birikintisi kayboldu. Zemin kendini yeniden kapattı. Ellerimi mutfak havlusuna sildim, ön kapıya koştum, Beast topuklarımdan fırladı ve kapıyı açtım.

Beyaz bir Ford Explorer garaj yoluna park edilmişti. Paravan kapıdan sürücü koltuğunda bir adam gördüm. Yanında bir kadın oturuyordu. Arkalarında iki küçük kafa ileri geri hareket ediyordu - arka koltuktaki çocuklar, muhtemelen uzun bir yolculuktan sonra çıldırmışlardı. Hoş bir aile. Sihrimle ileri uzandım.

Oh.

Zil sesinin doğru olmadığını düşünmüştüm.

Adam dışarı çıktı ve ön kapıya doğru koştu, gözlüklerini eliyle yağmurdan koruyarak verandanın çatısının altında durdu. Otuz beş yaşlarında, tipik bir banliyö babasına benziyordu: kot pantolon, tişört ve birkaç saattir küçük çocuklarla arabada olan birinin hafif umutsuz ifadesi.

"Merhaba!" dedi. "Bir oda kiralamak istiyorum."

İşte tam da bu yüzden Gertrude Hunt'ın ne telefon numarası ne de internette bir ilanı vardı. Hiçbir turist broşüründe yoktuk. Bizi nasıl buldular ki? "Üzgünüm, boş yerimiz yok."

Gözlerini kırptırdı. "Boş yerim yok da ne demek? Büyük bir ev gibi görünüyor ve garaj yolunda hiç araba yok."

"Üzgünüm, boş yerimiz yok."

Kadın arabadan indi ve koşarak yanına geldi. "Ne oldu?"

Adam ona döndü. "Boş yerleri yok."

Kadın bana baktı. "Little Rock'tan bu yağmurda altı saat yol geldik. Sorun çıkarmayız. Sadece birkaç odaya ihtiyacımız var."

"Buradan sadece iki mil ötede çok güzel bir Holiday Inn var," dedim.

Kadın Avalon alt bölgesini işaret etti. "Kız kardeşim o mahallede oturuyor. Burada kalan tek kişinin yaşlı bir kadın olduğunu söyledi."

Ah. Gizem çözüldü. Komşular bir Oda & Kahvaltı işlettiğini biliyorlardı, çünkü ara sıra gelen misafirleri ancak bu şekilde açıklayabiliyordum.

"Çocuklarımız olduğu için mi?" Kadın sordu.

"Hiç de değil," dedim. "Holiday Inn'e giden yolu tarif etmemi ister misiniz?"

Adam yüzünü buruşturdu. "Hayır, teşekkürler. Hadi, Louise."

Döndüler ve arabalarına doğru gittiler. Kadın bir şeyler mırıldanıyordu. "...outrageous."

Arabaya binmelerini, garaj yolunda geri geri gitmelerini ve ayrılmalarını izledim. Hanın zili onların ayrılışını işaret edercesine hafifçe çaldı.

"Misafirlerimiz var sanıyordum!" Caldenia merdivenlerden seslendi.

"Doğru türden değil," dedim.

Han gıcırdadı. Kapının çerçevesini okşadım. "Merak etmeyin.

Her şey daha iyi olacak."

Caldenia iç çekti. "Belki de biriyle çıkmalısın canım. Erkekler, onları yatağına alma şansın olduğunu düşündüklerinde çok dikkatli olurlar. Moralini düzeltmek için harika şeyler yapıyorlar."

Bir randevu. Doğru.

"Peki ya Sean Evans?"

"Evde değil," dedim sessizce.

"Çok yazık. O ve diğer adam etraftayken çok eğleneliydi." Caldenia omuz silkti ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Yaklaşık beş ay önce Sean Evans'ın bir kapıyı açıp içinden geçerek öteki evrene adım atışını izledim. O zamandan beri ondan haber almamıştım. Bana bir şey borçlu olduğundan değil. Ne kadar unutulmaz olursa olsun, tek bir öpücüğü paylaşmaya ilişki denemezdi. Evrenin çok büyük olduğunu deneyimlerimden biliyordum. Tek bir kadının onun tüm harikalarıyla yarışması zordu. Ayrıca, ben bir hancıydım. Misafirler heyecan verici maceralar yaşamak için ayrılır, bizim gibiler ise geride kalırdı. Mesleğimizin doğası böyleydi.

Ve tüm bunları kendime tekrar tekrar söylemek beni daha iyi hissettirmedi. Sean Evans'ı düşündüğümde, Kanadalı bir iş gezgininin Şubat ayının ortasında Miami'ye yaptığı bir gecelik seyahatte hissedebileceği gibi hissediyordum. Denizi ve kumsalı bir arabanın penceresinden görmek gibiydi. Keşke daha fazla zamanımız olsaydı, harika olabilirdi ve şimdi muhtemelen o plajın cennete dönüşüp dönüşmeyeceğini ya da suda denizanası ve yemeğimizde kum bulup bulmayacağımızı asla bilemeyecektik.

Muhtemelen en iyisi buydu. Kurtadamlar zaten beladan başka bir şey değildi.

Tam kapıyı kapatmak üzereydim ki, sakın bir gölete atılan bir taşın yarattığı dalgalar gibi, büyü beni çekiştirmeye başladı. Bu çekişin tamamen farklı bir tadı vardı. Hanın arazisine biri girmişti. Güçlü ve tehlikeli biri.

Kapının yanındaki köşede duran süpürgeye uzandım ve ön verandaya çıktım. Gri yağmur pançosu giymiş bir figür, hanın arazisinin hemen kenarındaki çitlerin yanında durmuş, kibarca içeri davet edilmeyi bekliyordu.

Bir ziyaretçimiz vardı. Hatta belki de bu sefer doğru türden bir misafir. Başımı eğdim, baş sallamaktan ziyade çok yüzeysel bir selam verdim.

Arkamdaki iki kapı kendiliğinden açıldı. Figür yavaşça yaklaştı. Ziyaretçi uzun boyluydu, neredeyse benden bir karış daha uzundu, bu da onu altı iki, belki altı üç civarında yapıyordu. Hana doğru yürüdü. Onu takip ettim ve kapılar arkamdan kapandı.

Figür kapüşonunu sabitleyen ipi çekti ve yağmurluğunu silkti. Önümde uzun boylu bir adam duruyordu. Kaslıydı ama zayıftı, omuzları geniş kollu beyaz gömleğini zorluyordu. İşlemeli bir yelek bedenini sarıyordu, siyah üzerine mavi. Uzun bacakları koyu gri bir pantolonun içindeydi. Baldırının ortasına kadar gelen esnek siyah çizmeler giymişti. Deri bir kılıç kemeri dar kalçalarını süslüyor, içinden özenle yapılmış bir sepet kabzası çıkan uzun ve ince bir kını destekliyordu. Muhtemelen kabarık beyaz tüyleri olan geniş kenarlı bir şapkası ve muhtemelen bir ya da iki pelerini varmış gibi görünüyordu.

Adam bana baktı. Omuz hizasındaki sarı saçları ensesinde gelişigüzel bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yüzü şok ediciydi. Erkeksi, iyi kesilmiş ama hiç de vahşi olmayan, insanların genellikle aristokrat olarak adlandırdığı güçlü zarif hatlara sahipti: geniş, yüksek alın, düz burun, yüksek elmacık kemikleri, kare çene ve dolgun bir ağız. Geniş ve bir parça sessiz mizahla renklendirilmiş gözleri soluk maviydi. Hiç de kadınsı değildi, yine de çoğu insan onu yakışıklıdan ziyade güzel olarak tanımlardı. Yüzü zekâ, güven ve hesaplılıktan söz ediyordu. Bakmıyordu - izliyordu, fark ediyordu, değerlendiriyordu ve ağzı ve gözleri gülümsediğinde bile zihninin uyanık ve keskin olduğunu hissediyordum.

Onu daha önce görmüştüm. O yüzü hatırlıyordum. Ama nerede?

"Dina Demille'i arıyorum," dedi. Sesi ona çok yakışıyordu: sıcak ve kendinden emin. Hafif bir aksanı vardı, ne İngiliz ne de Güney Amerika aksanıydı, ama her ikisinin tuhaf, melodik bir karışımıydı.

"Onu bulmuşsun," dedim. "Gertrude Hunt Inn'e hoş geldiniz.

Pançon mu?"

"Teşekkür ederim." Pançoynu bana uzattı ve ben de kapının yanındaki kancaya astım.

"Bizimle mi kalacaksın?"

"Korkarım ki hayır." Bana özür dileyen bir gülümseme sundu. Düşündüm. "Sizin için ne yapabilirim?"

Elini kaldırdı ve aramızda bir desen çizdi. Parmağının ardından gelen hava soluk maviyle parladı. Stilize bir terazi sembolü: terazide iki ağırlık, aramızda parladı, bir saniye tutuldu ve kayboldu. O bir Hakem'di. Hay aksi. Kalbim hızlandı. Bizi kim dava ediyor olabilirdi ki? Gertrude Hunt'ın tahkimle mücadele edecek mali gücü yoktu.

Süpürgeme yaslandım. "Tahkimle ilgili herhangi bir bildirim almadım."

Gülümsedi. Yüzü aydınlandı. Vay canına.

"Özür dilerim. Korkarım size yanlış bir izlenim verdim. Siz bir tahkimin tarafı değilsiniz. Size bir iş teklifini görüşmek için geldim."

İşler tahkimden çok daha iyiydi. Ön odadaki koltukları işaret ettim. "Lütfen oturun. Size içecek bir şeyler getireyim mi, Arbiter?"

"Sıcak çay harika olur," dedi. "Ve lütfen bana George de."

Rahat koltuklarıma oturduk ve çayımızı yudumladık. George kaşlarını çattı, belli ki düşüncelerini toparlıyordu. Çok... hoş görünüyordu. Kültürlü ve kibar. Ama benim işimde, görünüşün aldatıcı olduğunu çabucak öğrenirdiniz. Beast kucağıma atladı ve bir anda dizlerimin üzerinden atlayabilecek şekilde pozisyon aldı. Tedbirli olmaktan zarar gelmez.

"Nexus'u duydun mu?" George sordu.

"Evet." Nexus'u ziyaret etmiştim. Galaksi'de gerçekliğin bir simit gibi büküldüğü o tuhaf yerlerden biriydi. "Ama lütfen devam edin. Bilmediğim bir şeyi bildiğimi varsaymaktansa ihtiyacım olan tüm bilgiye sahip olmayı tercih ederim."

"Pekâlâ. Nexus, yaşanabilir tek bir gezegene sahip bir yıldız sistemi olan Onetrikvasth IV için halk arasında kullanılan bir isimdir."

İsmi söylerken takılmadı. Biraz pratik yapmış olmalı.

"Anladığım kadarıyla Nexus'ta zamansal anomali denen bir şey var. Orada zaman daha hızlı akıyor. Dünya'da bir ay, Nexus'ta kabaca üç aydan fazla bir süreye denk geliyor. Ancak biyolojik yaşlanma aynı hızda ilerliyor."

Kardeşim Klaus bir keresinde bana Nexus paradoksunu formülleriyle birlikte açıklamıştı. O sırada ailemizi bulmaya çalışıyorduk ve karmaşık açıklama kafamın üzerinden uçup gitmişti. Büyüye bağladım. Evren mucizelerle doluydu. Çok uzun süre düşünürseniz bazıları sizi çıldırtabilirdi.

"Nexus ayrıca yeraltında büyük miktarda Kuyo rezervi barındırıyor, doğal olarak oluşan viskoz bir sıvı, rafine edildiğinde özgeçmiş dosyamda 'önemli stratejik değere sahip farmasötik varlıkların' üretiminde kullanılıyor."

"Askeri uyarıcıların üretiminde kullanılıyor," dedim. "Çok çeşitli türleri biraz farklı şekillerde etkilerler, ancak tipik olarak yorgunluk ve korkuyu bastırırken güç ve hızı artırır. Örneğin insanları berserkerlere dönüştürüyorlar."

George gülümsedi. "Muhtemelen açık konuşmalıyım." "Eğer istersen. Bu bize biraz zaman kazandırır."

"Pekâlâ." George çayını yudumladı. "Kuyo Galaksi'nin her yerinde bulunur ama sadece küçük miktarlarda, bu da Nexus'u son derece değerli kılar. Şu anda gezegenin kontrolü için savaşıyor üç grup var. Her biri Nexus'un maden zenginliğinin tamamı üzerinde hak iddia ediyor ve hiçbiri uzlaşmaya yanaşmıyor. Kanlı bir savaşa girmiş durumdalar. Dünya'nın zamanına göre yaklaşık sekiz yıldır, Nexus'un zamanına göre ise neredeyse yirmi yıldır devam ediyor. Savaş acımasız ve tüm taraflara çok pahalıya mal oldu. Tüm taraflardaki soğukkanlılar bunun devam edemeyeceği konusunda hemfikir. Konu ilgili gruplardan biri tarafından Tahkime havale edildi, diğer ikisi de kabul etti ve işte buradayız."

"Sanırım gruplardan biri Tüccarlar?" Nexus'a indiğimizde kendimizi bir Tüccar uzay limanında bulduk. Tüccarlar Galaksi ve onun birçok boyutu boyunca ticareti kolaylaştırırdı. Nadir mallara veya büyük miktarda mala ihtiyacınız olduğunda, Tüccarı görmeye giderdiniz. Kâr ve prestij motivasyonları vardı.

George başını salladı. "Evet. Savaş kârlarını azaltıyor."

"Hangi aile? Ama ailesi mi?"

"Nuan. Ama ailesi kayıplarını azalttı ve Nexus'taki hisselerini iki yıl önce Nuan'a sattı."

Birdenbire buradaki varlığı çok anlamlı gelmişti. "Nuan Cee de işin içinde mi?"

"Evet. Aslında, müessesenizi tavsiye eden de oydu."

Ailem ortadan kaybolmadan önce Nuan Cee ile çok iş yapıyorlardı. Bir han işletmek bazen egzotik mallar gerektiriyordu. Ben bile Nuan Cee ile bir anlaşma yapmıştım. Dünyanın en nadide balını ölümcül dev örümceğin yumurtalarıyla takas etmiştim.

"Çayınız çok lezzetli," dedi George.

"Teşekkür ederim. Diğer iki grup kim?"

"Kutsal Kozmik Anokrasi'den Krahr Hanesi."

Altı ay önce Krahr Hanesi'nden bir vampiri, uzaylı bir suikastçıyı yakalamaya çalışırken yaralandıktan sonra korumaya almıştım. Yeğeni onu kurtarmaya gelmişti. Yeğenin adı Arland'dı, Hanesinin Mareşaliydi ve benimle flört etmişti. En azından vampir terimleriyle flört etmişti. Bana kalkanım olmaktan mutluluk duyacağını ve onun savaşçı cesaretine güvenmekte tereddüt etmemem gerektiğini söylemişti. Ayrıca kahve içip sarhoş oldu ve meyve bahçemde çıplak koştu.

Yüce Tanrım, Krahr'ın vampirlerini kim yirmi yıl boyunca uzak tutabilirdi ki? Galaksideki en vahşi canlı türlerinden biriydiler. Onlar savaşmak için yaşayan yırtıcılardı. Tüm uygarlıkları buna adanmıştı.

"Son grup kim?"

George fincanını yere koydu.

"Otrokar." Gözlerimi kırptım.

Sessizlik uzadı.

"Otrokar mı? Umut kıran Horde mu?"

George biraz rahatsız görünüyordu. "Resmi adı bu, evet."

Otrokar Galaksinin belasıydı. Devasa ve vahşiydiler ve fethetmek için yaşıyorlardı. Bir gezegenle başlamışlardı ama şimdi dokuz gezegenleri vardı. Kutsal Anocracy ile olan kan davaları kimsenin hatırlamak istemediği kadar eskiydi. İsimleri kelimenin tam anlamıyla Umut Kırıcı anlamına geliyordu, çünkü onları bir kez gördüğünüzde tüm umutlarınız ölüyordu.

Vampirlerle Otrokar'ı yakın mesafede bir araya getirmek, gliserinle nitrik asidi karıştırıp balyozla vurmaya benziyordu. Patlayacaklardı. Tam bir katliam olurdu.

Öne doğru eğildim. "Yani Tahkim için tarafsız bir yere mi ihtiyacınız var?"

"Evet. Dünya'da bir han idealdir. Tarafsız zemin olarak tanımlanır ve katılımcıları kontrol altında tutmak için bir hancının gücüne güvenebiliriz."

"Dur tahmin edeyim: Diğer hanları denediniz ve herkes sizi geri çevirdi. Son durağın ben miyim?"

George derin bir nefes aldı. "Evet."

"Otrokar ile Kutsal Kozmik Anokrasi arasında bir barış girişimi oldu," dedim. "Yaklaşık elli yıl önce."

Uzun zarif parmaklarını tek bir örgü haline getirdi. "Evet, buna aşinayım."

"O zaman nasıl bittiğini de biliyorsunuz."

"Jero Hanesi Patriğinin Otrokar Korum'a saldırdığına ve Korum'un da onun kafasını kestiğine inanıyorum."

"Patrirach'ın kafasını çıplak elleriyle kopardı ve sonra onunla Jero Hanesi'nin Mareşalini öldüresiye dövmeye başladı."

"Böyle söyleyince kulağa riskli geliyor..." "Riskli değil, intihara meyilli."

"Bunu hayır olarak mı kabul etmeliyim?"

George sordu. Bu gerçekten kötü bir fikirdi.

"Kaç kişi bekliyorsunuz?" "Her partiden en az on iki kişi."

Otuz altı misafir. Kalbim hızlandı. Her biri güçlü büyüye sahip otuz altı misafir. Bu, hanı yıllarca ayakta tutacaktı. Bunu başarabilirsem, hanın itibarının yükseleceğinden bahsetmiyorum bile.

Hayır, ne düşünüyordum ki? Bu çılgınlık olurdu. Her biri diğerini öldürmek için can atan otuz altı kişi arasında barışı sağlamak zorunda kalacaktım. Bu korkunç olurdu. Risk... Kumar çok büyüktü.

Kaybedecek neyim vardı ki?

George elini cebine attı, yaklaşık bir oyun arabası büyüklüğünde ve bir o kadar da ince küçük bir tablet çıkardı ve bana gösterdi. İki sayı: 500.000 ve 1.000.000 dolar.

"Birincisi, tahkimin başarısız olması durumunda yapacağınız ödeme. İkincisi ise başarılı olursak yapacağınız ödeme."

Beş yüz bin. Paraya ihtiyacımız vardı. Sonunda kitaplarımı yenileyebilirdim. Han için ek inşaat malzemeleri alabilirdim.

Hayır. Gertrude Hunt'ı ateşe versem de olur.

Bakışlarım annemle babamın portresine takıldı. Bana bakıyorlardı. Demilles asla bir meydan okumadan geri adım atmazdı. Gereksiz riskler de almazlardı.

Hiçbir şey riske atılmaz, hiçbir şey kazanılmaz. Burada oturup bir yolcunun şans eseri yoluma çıkmasını beklemeye devam edebilirdim...

"Eğer bunu yaparsam, şartlarımı yerine getirmeniz gerekir," dedim.

"Kesinlikle."

"Geri ödeme anlaşmalarının hazırlanmasını ve tüm taraflarca imzalanmasını istiyorum. Her fraksiyondan bir miktar paranın emanet olarak ayrılmasını ve Arbiter'in kontrolüne verilmesini istiyorum. Eğer hana zarar verirlerse, zararı ödemelerini istiyorum."

"Bunu makul buluyorum."

"Her iki tarafın da Dünya'nın ifşa etmeme politikasını gözden geçirip imzalamasını istiyorum. Bu gezegenin sıradan vatandaşları onların varlığından haberdar olmamalı. Örneğin, yerel kolluk kuvvetlerinden ziyaretler yaşayabiliriz ve kimsenin boyunlarını kırmayacağının veya kafalarını koparmayacağının açıkça anlaşılmasını istiyorum."

"Bu da makul."

"Bazı ek kısıtlamalar düşünebilirim. Herhangi bir endişeniz var mı?"

"Aslına bakarsanız, evet." George döndü ve mütevazı odaya baktı. "Saygısızlık etmek istemem ama

kuruluş düşündüğümünden çok daha küçük. Yeterli yerimiz olduğunu sanmıyorum."

Ayağa kalktım. "Çok han ziyaret ettiniz mi?"

"Hayır. O zevki tatmadım. Seninki benim ilkim."

Büyüyü kendime çektim. Yapmak üzere olduğum şey muhtemelen hanın ve benim kaynaklarımın çoğunu tüketecekti. Sonrasında anlaşılmamızdan vazgeçerse, toparlanmamız çok uzun zaman alırdı. Ama misafir getirebilirdik, her şeye değirdi.

Süpürgemi elime aldım. Sihir içimde titreşiyor, yükseliyor ve yükseliyor, sınırına kadar sıkıştırılmış dev bir yay gibi çok sıkı tutuluyordu. George ayağa kalktı ve yanımda durdu.

Süpürgeyi kaldırdım, kıllarını yukarı kaldırdım, zihnimde hanın içini canlandırdım ve süpürgeyi aşağı indirdim. Tahta, kuru bir vuruşla döşeme tahtalarıyla birleşti.

Büyü hanın içinden bir çığ gibi yuvarlandı, ahşap ve taş aniden esnekleşti ve aktı. Hanın içi, açan bir çiçek gibi açıldı. Duvarlar birbirinden ayrıldı. Tavan yükseldi. Büyü içimden akmaya devam etti, o kadar hızlıydı ki başım dönüyordu. Cilalı pembe mermer, zeminin üzerinde yuvarlandı, duvarları kapladı ve görkemli sütunlar oluşturarak yukarı yükseldi.

Yanımda George kıpırdamadan duruyordu.

Mermerin içinde iki kat yüksekliğinde pencereler açıldı. Destek için süpürgeye yaslandım. Tonoğlu tavan bembeyaz oldu. Kristal avizeler zarif çiçek demetleri gibi filizlendi. Altın süslemeler yerde kıvrılıp bükülüyordu. Kristallerin arasında ışıklar parlıyordu.

Büyüyü kestim. Güç içimde elastik bir lastik bant gibi koptu. Çarpmanın etkisiyle sersemledim.

Büyük Balo Salonu önümüzde görkemli, zarif ve ışıltılı bir şekilde uzanıyordu.

Hakem bir klik sesiyle ağzını kapattı. "Düzeltiyorum."

Bölüm 2

Suni ipekten devasa cıvata ayaklarımın dibinde yavaşça açıldı ve ucu mermer zeminde kayboldu. Beast yaklaşık beş dakika boyunca prensip gereği havladı, sonunda bunun o kadar da heyecan verici olmadığına karar verdi ve balo salonunun genişliğini keşfetmeye gitti. Köşeleri kokladı, sessiz bir yer buldu ve uzandı.

Ona katılmaktan başka bir şey istemezdim ama yerde değil, yumuşak yatağımda. Balo salonunu açmak beni tüketti. Kendimi kilometrelerce koşmuş gibi hissediyordum ama barış zirvesi için zaman kısıtlıydı. Hakem kırk sekiz saat içinde başlamak istiyordu, bu da kestirmek yerine uyanık kalmak için Caldenia'nın Mello Yello kutularından birini çaldığım, arabama atladığım ve yağmur altında bir kamyon kiraladığım anlamına geliyordu. Kamyonu Austin'e, en büyük bölgesel kumaş distribütörüne götürdüm. Orada kocaman bir rulo suni ipek ve bir tane de pamuk aldım. Bu bana acil durum fonumun üçte birine mal oldu. Daha sonra bir taş ve çevre düzenleme yerinde durdum ve dökme taş satın aldım. Yükleme yardımcı oldular ve geri döndüğümde arka bahçeye döktüm, han da hemen yedi.

Han, suni ipeği santim santim tüketmeye devam etti. Ayaklarımın üzerinde durmak için elimden geleni yaptım. "Pekâlâ. Bu büyük bir gelişme."

Döndüğümde Caldenia'nın kapıda durduğunu gördüm. "Majesteleri."

Yaşlı kadın yavaşça balo salonuna adım attı. Bakışları mermer zeminde, sütunlarda ve üzerinde altın işlemeler bulunan yüksek beyaz tavanda gezindi.

"Olay nedir?"

"Diplomatik bir zirveye ev sahipliği yapıyoruz."

Ayağının üzerinde döndü ve gözleri keskin bir şekilde bana baktı. "Canım, benimle dalga geçme."

"Bu suni ipek rulosunun metresi bana altı dolara mal oldu," dedim ona. "Yiyecek satın aldığımda yoksul kalacağım."

Caldenia gözlerini kırıştırdı. "Katılan taraflar kimler?"

"Krahr Hanesi tarafından temsil edilen Kutsal Anokrasi, Umut Kıran Horde ve Baha-char Tüccarları. Buraya Hakemlik için geliyorlar ve muhtemelen kapıdan içeri girdikleri anda birbirlerini öldürmeye çalışacaklar."

Caldenia'nın gözleri büyüdü. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Bu kesinlikle muhteşem!"

O da öyle düşünürdü, değil mi?

"Bana planı anlat."

İçimi çektim ve doğu duvarını işaret ettim. Odanın doğu, batı ve güney tarafları boyunca birer balkon oluşturmıştım. Her balkon komşusundan çok uzakta sonlanıyordu ve atlamak için çok yüksekti. En azından insan terimleriyle çok yüksekti.

"Otrokar odaları yukarıda olacak. Gün doğumunda dua ederler, bu yüzden sabah güneşini görmeleri gerekir." Döndüm ve karşı duvarı işaret ettim. "Vampirler oraya gider. Onların yansıma zamanı gün batımının sona ermesiyle başlar, bu yüzden batıdadırlar." Güney duvarını işaret ettim. "Tüccarlar orada ikamet edecek. Onlar bir orman türüdür ve gölgeli odaları ve sessiz ışığı tercih ederler. Herkesin ayrı bir merdiven boşluğu var. Kimse birbirinin odasına giremez. Han buna izin vermez." Uzun pencerelerin duvarı bölümlere ayırdığı kuzey duvarının altını işaret ettim. "Liderlerin müzakerelerini yürütmeleri için oraya bir masa koyacağım."

"İyi düşünülmüş bir yerleşim planı," dedi Caldenia. "Ama neden pembe mermer?" Eliyle tavanı gösterdi. "Pembe mermer, beyaz tavan, altın vurgular... Elektrik ışığıyla bu korkunç turuncuya dönüşecek."

"Hakemi etkilemek için tek bir şansım vardı ve doğaçlama yapmak zorundaydım."

Caldenia tek kaşını kaldırdı.

"Bir keresinde bir filmde görmüştüm," diye açıkladım. "Gözümde canlandırması kolaydı."

"Yetişkinler için bir film miydi?"

"Huysuz bir saatle arkadaş olan konuşan bir şamdan vardı."

"Anlıyorum. Ailenizin hanından bir balo salonuna ne dersiniz?"

Başımı salladım. Her şeyi en ince ayrıntısına kadar hatırlıyordum ama yeniden canlandırmayı düşündüğümde kalbim acıyla sıkışıyordu. İçimi çektim. "İstersen tamamen beyaz yapabilirim."

Caldenia'nın gözleri kısıldı. "Yani renk değiştirilebilir mi?" "Evet."

"Bu durumda, beyaz olmaz. Beyaz en güvenli seçimdir. Ayrıca hafızam beni yanıltmıyorsa, Krahır Hanesi kalelerini gri taşla inşa ediyor ve siz de iltimas göstermek istemezsiniz."

"Otrokar canlı renkleri ve süslü dekorasyonları tercih eder," dedim. "Kırmızılara ve sarılara eğilimlidirler."

"Bu yüzden ikisi arasında bir denge kurmalıyız. Mavi, çoğu türün tefekkür için elverişli bulduğu rahatlatıcı bir renktir. Neden turkuazı denemiyoruz?"

Konsantre oldum. Mermer sütunlar derin bir turkuaza dönüştü.

"Biraz daha gri. Biraz daha koyu. Biraz daha... Şimdi aralarına daha açık çizgiler koyabilir miyiz? Altın rengine boyayabilir misin... Mükemmel."

Kabul etmeliyim ki, sütunlar çok güzel görünüyordu.

"Altın varakları indirelim," diye talimat verdi Caldenia. "Zarafet asla gösterişli değildir ve her şeyi altınla kaplamaktan daha burjuva bir şey olamaz. Birinin çok fazla parası ve çok az zevki olduğunu haykırır ve köylüleri çileden çıkarır. Bir saray güç ve ihtişam hissi vermelidir. Biri içeri girmeli ve hayran kalmalıdır. Huşu duygusunun isyanları azaltma eğiliminde olduğunu gördüm."

Herhangi bir isyanla karşılaşacağımdan ciddi olarak şüpheliyim, ancak katliamı azaltırsa oldukça mutlu olurum.

Caldenia, "Altının kullanım alanları var ama her zaman ölçülü olmalı," diye devam etti. "Sana hiç Cai Pa'dan bahsetmiş miydin? Orası bir su dünyası. Tüm gezegen bir okyanus ve nüfus dev yapay yüzen adalarda yaşıyor. Birkaç mil kareye bu kadar çok insan sığdırmak inanılmaz. Bunların her biri ilaç ticareti ve su altı madenciliği ile zenginleşmiş bir soylu tarafından yönetiliyor. Alan çok önemli, bu yüzden elbette aptallar gösterişli saraylar inşa ediyor. Bu ucubelerden birinde bir toplantıya katılmak için bir nedenim vardı. Sualtında yosun ormanları var, aslında oldukça güzel, eğer bu tür şeylerle ilgileniyorsanız. Sarayın duvarlarının tamamı altın renginde yosunlarla kaplıydı. Duvarlarda ya da tavanda altın ya da kırmızı gibi cırcırlı bir renkte bir çiçek ya da bir çeşit süsleme olmayan tek bir açık nokta bile yoktu. Ve yosunların arasında ev sahibinin ve ailesinin gözleri yerine mücevherler olan portreleri vardı."

"Mücevherler mi?"

Caldenia durakladı ve bana baktı. "Mücevherler, Dina. Korkunç görünüyordu. Orada on dakika kaldıktan sonra, gözlerimin yıldızlararası bir dretnot tarafından saldırıya uğradığını hissettim. Beni fiziksel olarak hasta ediyordu."

"Bazı insanlar sadece diğerlerine daha fazlasına sahip olduklarını kanıtlamak için yaşarlar," dedim.

"Gerçekten de öyle. Bir gün dayandım ve ayrıldığımda ev sahibi ailesine hakaret ettiğimi iddia etme cüretini gösterdi. Hepsini zehirlerdim ama binada bir an daha kalmaya dayanamadım."

Majesteleri kollarını kaldırdı. "Burası senin balo salonun canım. Senin alanın. Küçük sarayının kalbi. Dedikleri gibi, sınır gökyüzüdür. Gelenekleri terk et. Dünyadaki sarayları unut. Ailenizin hanını ya da başka bir hanı unutun. Hayal gücünüzü kullanın ve onu kendinize ait kılın. Görkemli hale getirin."

Sınır gökyüzü... Gözlerimi kapattım ve zihnimi açtım. Han etrafımda değişti, büyüğü karşılık verdi. Benim

Güç benden aktı ve ben onun genişleyip büyümesine, bir çiçek gibi açılmasına izin verdim.

"Dina..." Caldenia yanımda mırıldandı, sesi şaşkındı.

Gözlerimi açtım. Pembe mermer, altın varaklar ve kristal avizeler gitmişti. Sadece kuzey duvarındaki üç pencere kalmıştı. Karanlık duvarlara ve tavana yayılmış muhteşem bir gece göğü, sonsuz ve güzel, lavanta, yeşil ve mavinin hafif patinası, küçük yıldız parçacıklarıyla noktalı gossamer nebuları oluşturuyordu. Bu, uzay korsanlarını gemilerine çağıran türden bir gökyüzüydü. Balkonları destekleyen turkuaz sütunların etrafında uzun sarmaşıklar dolanıyor ve narin cam çiçekler beyaz ve sarı renklerle parlıyordu. Zemin cilalı beyaz mermerdi, siyah ve çivit mavisinden elektrik mavisi ve altın rengine kadar bir düzine tonda zengin bir mozaikle işlenmişti ve Gertrude Hunt'ın stilize bir görüntüsünün zemini süslediği, süpürgemin tasviriyle çevrelenmiş merkeze kadar uzanıyordu.

Yukarı baktım. Üstündeki üç devasa aydınlatma armatürünün her biri, odayı parlak ışıqla yıkayan parlayan kürelerden oluşan karmaşık bir takımyıldızı gibi yanıyordu. Gülümsedim.

"İşte ben buna huşu derim," dedi Caldenia sessizce yanımda.

Sihir kafamın içinde çınladı. Gözlerimi açtım. Gece yarısını on geçiyordu. Yarın akşam başlaması gereken zirve için biraz erken.

Ayaklarımı yataktan dışarı salladım. Bir saat uyumuştum. Başım boynuma çok ağır geliyordu. En son ne zaman bu kadar çok çalıştığımı hatırlayamıyordum. Otrokar odalarındaki çukurların yeterince alçak olup olmadığından hâlâ emin değildim. Ortadaki "çukur" alan ile etrafındaki pelüş yuvarlak koltukların yüksekliği arasında bir tür kutsal orantı vardı. Rehberlerime danışmış ve onları tam olarak listelenen özelliklere göre yapmıştım, ancak içgüdülerim bana yüksekliğin yanlış olduğunu söylüyordu. Doğru görünmüyordu, bu yüzden hana onları taştan yaptırmadan önce günümün son otuz dakikasını ahşap geçici kanepeleri indirip kaldırarak geçirdim. Her şeye değecekti.

Sığ bir göldeki dalgalanmalar gibi başka bir hayali çekiş. Birisi araba yolumun sonunda, han arazisinin hemen içinde durmuş, kibarca içeri davet edilmeyi bekliyordu.

Ayağa kalktım ve hancı cübbemi giydim. Kapüşonlu basit gri bir şeydi, beni tepeden tırnağa gizliyordu. Beast yatağımın yanındaki yerinden başını kaldırdı ve sessiz, uykulu bir havlama sesi çıkardı. Pencereyi kontrol ettim. Ön çitin yanındaki meşenin kalın gece gölgesinde karanlık bir figür duruyordu. Bir insan için uzun sayılırdı. Muhtemelen Sean'dan birkaç santim daha uzundu.

Süpürgemi alıp yatak odasından çıktım ve uzun koridordan ön merdivene doğru yürüdüm. Beast yanımda tırıs gidiyordu. Hanın mimarisi o kadar değişmişti ki, ön kapıya kadar olan yürüyüşüm neredeyse iki katına çıkmıştı.

Zemin çıplak ayaklarımın altında serindi. Yağmur hâlâ yağıyordu ve hanla içerisinin rahat yetmiş derece olması konusunda anlaşmıştık ama her evde olduğu gibi bazı yerler daha sıcak, bazıları daha serindi ve keşke çorap giyseydin diye düşündüm.

Neden Sean Evans'ı düşündüm ki?

Sean bir alfa türü kurt adamdı. Ailesi kendi gezegenlerinin yıkımından kaçmış ve

Dünya'da bir hayat kurdular, Sean'a sahip oldular ve onu gizlice büyüttüler. Dünya, Büyük Ötesi'nden gelen pek çok gezgin için bir geçiş noktası görevi görüyordu. Tüm gezegenleri, boyutları ve zaman çizgileriyle Evren'in Atlanta'ya, buluşmak, iş yapmak ya da bazen başka bir yere giderken sadece mola vermek için tarafsız bir yere ihtiyacı vardı. Yerli halkı bazen alacakaranlıkta gezegeni ziyaret eden garip varlıklardan tamamen habersiz yaşarken, binlerce yıl boyunca bu role hizmet etti. İşte bu yüzden hanlar ve benim gibi hancılar vardı. Sadece iki kaygımız vardı: misafirlerimizi güvende tutmak ve onları gizli tutmak. Tarafsız kaldık ve karışmadık. Sean Evans hayatıma, tedbiri elden bırakmayı seçtiğim ve kendimi gerçekten tehlikeli bir şeye bulaştırdığım zaman girmişti.

Geriye dönüp baktığımda muhtemelen aptalcaydı ama pişman olmadım. Sean, Krahır Hanesi'nden Arland ve ben birlikte küçük kasabamızı yıldızlar arası bir suikastçıdan kurtardık. Arland ek bir bonus olarak bir cinayetin intikamını aldı ve Sean gerçeği öğrendi: Dünya doğumlu bir mutasyon değil, başka bir gezegenden gelen genetik üremenin bir ürünüydü. Tüm kurtadamlar gezegen çapında bir istilayı ezici bir güçle püskürtmek için tasarlanmış askerlerdi, ama Sean bir alfa türü varyantıydı. Daha büyük, daha hızlı, daha güçlü, özel kuvvetlerden bir tür savaşçı. Genetik programlama doğru yetiştirilmiş olmalı, çünkü o

Dünya'da bir asker oldu ama hiçbir zaman kendisi için doğru yeri bulamadı.

Tanıştık ve aramızda bir şeyler olduğunu düşündüm.

Hayır, bu hüsnükuruntu olurdu. Bir şeylerin başlangıcını yapmıştık ama bu gezegenin ötesindeki evreni gördüğünde her şey bitmişti. Kurtadamlar düşmanlarına teslim etmektense kendi gezegenlerini yok etmişlerdi ve o asla "eve" dönemedi ama yıldızlar onu çağırıyordu. Benim yüzümden yaşlı bir kurt adama iyilik borcu vardı ve buradaki tehlikenin üstesinden geldikten sonra Sean borcunu ödemek için ayrıldı. Yıldızların çekim gücünü biliyordum. Bir süre kendim cevap vermişim. Bir portaldan geçip Baha-char'ın güneşle ıslanan caddesine doğru yürüdüğünde, bir parçam yakın zamanda geri dönmeyeceğini biliyordu ama yine de bir ya da iki ay içinde dönebileceğini umuyordum. Neredeyse yarım yıl oldu. Sean gitmişti.

Onu aklımdan çıkarmaya karar vermişim ve çoğunlukla bunu başarmıştım ama bazen aklıma geliyordu. Arka verandaya bakar, onu hareket ettirdiğimde bir metre havaya zıpladığını hatırlar ve gülümserdim. Ya da sesini hatırlardım. Ya da onun tarafından öpülmenin nasıl bir his olduğunu.

"Elimde değil," dedim Beast'e. "Daha iyi olacak. Sadece zamana ihtiyacı var."

Eğer Beast'in benim ara sıra istemsiz sarkmalarım hakkında bir fikri varsa, bunu kendine sakladı.

Ön kapıyı açtım ve çimlerin üzerinde, meşenin yanında beni bekleyen karanlık figüre doğru yürüdüm. Pelerinine sarınmış bir şekilde duruyordu. Yukarıdan baktığımda uzun görünüyordu, ama aynı seviyede neredeyse yüksek görünüyordu, en az altı beş. Başımı eğmek zorunda kaldım. Canavar alçak sesle homurdandı.

Karanlık figür sol elini kaldırdı, parmakları yukarıdaydı. "Kış güneşi." Sesi sertti ama diksiyonu kusursuzdu. Kullandığı çevirmen her neyse mükemmel çalışıyordu.

Bir otrokar. "Kış güneşi sana da." Kış güneşi daha nazik, daha yumuşak bir güneşti. "Hoş geldiniz."

Ön kapıya kadar yürüdük ve onu içeri aldım.

Pelerinini silkti. Daha önce bir otrokar görmüştüm. Ailemin hanına sık sık gelirlerdi. Ama onu burada, küçük ön odamda görmek tamamen farklı bir deneyimdi.

Uzun boyluydu, omuzları genişti, cüssesine rağmen duruşu hafifti. Örgülü deri şeritlerden oluşan koyu kahverengi bir zırh vücudunu sarıyordu. Ön kolları, uylukları ve incikleri sert plakalarla güçlendirilmişti; koyu kahverenginin üzerine sadece canlı bir yaratığın üretebileceği organik bir desenle siyah ve kırmızı serpiştirilmişti. Aynı plakalar göğsünü de koruyordu ve yüksek teknoloji ürünü elektronik aksamın varlığını belli eden altın rengi metalle kaplanmıştı. Belinde cepli bir kemer vardı ve kemerden küçük metal, kemik ve tahta tılsımlar sarkıyordu. Otrokarlar mükemmel uzaycılardı ve onunki de bir uzay aracının sınırları içinde savaşırken eğilip bükülmesine izin verirken korumak için tasarlanmış türden bir zırhtı. Sağ kalçasındaki kılıfta duran kısa bir kılıç ya da uzun bir bıçak dışında silah taşımıyordu.

Teni altın tonlu koyu bir bronzdu. Bir insan için fazla kaba olan saçları kısa kesilmişti ve ilk bakışta siyah görünüyordu, ama döndüğünde ve saçları ışığı yakaladığında koyu kırmızı renkte parlıyordu. İnsanların turuncu renkli kırmızısı değil, bir yakutun derin ve şiddetli rengiydi. İnsanlık dışı kalınlıktaki kaşlarının altındaki gözleri ürkütücü bir açık yeşildi. Arkadan bakıldığında neredeyse uzun boylu bir yerli gibi görünebilirdi ama yüzü bunu açıkça ortaya koyuyordu - bu, bizi ve vampirleri doğuran aynı ilk insan tohumuydu ama belli ki farklı bir gezegende büyümüştü. Yüzünün düzlemleri daha keskindi, sanki bir kil parçasından bıçakla kesilmiş gibiydi, derisinin dokusu daha pürüzlüydü, yüzünün oranları hafifçe çarpıktı. Çenesi üçgen şeklindeydi, burnu dardı ve konuştuğunda dudaklarında keskin yırtıcı dişlerin dar bir parıltısı beliriyordu. Otrokar kavurucu güneşi ve uçsuz bucaksız ovaları olan bir dünyada evrimleşmişti. Sürü halinde avlanır ve avlarını yere sererlerdi.

Birbirimize baktık. Canavar ayaklarımın dibinde homurdandı. Belli ki onun kokusundan hoşlanmamıştı. Otrokar ona baktı, gözleri değerlendiriyordu. Her an üzerine saldırılmasını bekleyen bir adam gibi görünüyordu ve sakladığı bıçağı çıkarıp saldırganı ince şeritlere ayıracağından şüphe duyulmamasını istiyordu.

"Sizin için ne yapabilirim?" Köpeğimi ölçüp biçmeyi bırak, lütfen. "Benim adım Dagorkun." Otrokar elini kaldırdı. A

Mücevherlerle süslü altın madalyon parmaklarına geçirilmiş deri bir kordondan sarkıyordu. Bıçak gibi ışınları olan stilize bir güneş, Horde'un lideri Han'ın sembolü.

Başımı eğdim. "Onur duydum."

"Halkım adına odaları incelemek için buradayım."

"Pekâlâ. Yürürken biraz çay ister misiniz?"

Gözlerini kırptırdı. "Evet."

"Sadece bir dakika sürecek." Mutfağa girdim. Evrende bazı şeyler sabitti. İki kere iki her zaman dört etmiyordu ama suda yaşayan her tür bir noktada suyu ısıtmış ve içine birkaç bitki atmıştı.

Dagorkun beni mutfağa kadar takip etti. Dolaptan birinin üzerinde çilek, diğerinde küçük bir kara kedi olan iki kupa aldım, Keurg'dan sıcak su doldurdum ve ıslatmak için iki torba chai koydum. Dagorkun beni bir şahin gibi izledi. Belli ki zehirlenmeyi bekliyordu.

"Bu Dünya'ya ilk gelişiniz mi?"

Uzun bir süre bekledi, belli ki cevap vermenin akıllıca olup olmadığını düşünüyordu. "Evet."

"Artık otelimin bir misafirisiniz. Güvenliğiniz benim en büyük önceliğimdir." Çay poşetlerini çıkardım, küçük bir tabağa koydum, kalın mavi camdan yapılmış bir kutu şeker aldım ve çayıma bir kaşık koydum. "Başka bir misafire zarar vermeye kalkışmadığınız sürece ne köpeğim ne de otelim size zarar vermeyecektir."

"Vampirler sizi tavsiye ediyor," dedi Dagorkun.

Bardağına bir kaşık şeker koydum. Bir, iki... "Evet, ama bu onlara sizinkilerden farklı davranacağım anlamına gelmiyor. Ben tarafsızım."

Üç... Dört yapmalı. Bana kuzeyli gibi göründü. Güneyli Otrokarların tenleri daha yeşil bir tonda olurdu. Ona fincanı uzattım. Dikkatlice aldı.

"Ya tarafsız olmayı bırakırsan?"

"Otelimin notu düşürülecek. Buranın kalmak için güvenli olmayan bir yer olduğu bilinirdi. Hiç misafir gelmezdi ve misafir gelmezse han kurur, kış uykusuna yatar ve ölürdü."

"Peki ya cadı?"

"Ne cadısı?"

"Seninle kalan yaşlı cadı."

Çoğu insan "cadı" kelimesini bir hakaret olarak algılayabilirdi ama Otrokar için cadı, büyük bir karanlık güce sahip biri anlamına geliyordu. O sadece Majestelerine hak ettiği saygıyı gösteriyordu.

"Caldenia barış görüşmelerine müdahale etmeyecek. Hâlâ hayatta olmasının tek sebebi bu han ve benim. Bunu tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacaktır."

Dagorkun bunu düşündü, fincanı dudaklarına götürdü ve yudumladı. Gözleri parladı. "Güzel."

"Odalara bakalım mı?"

Başıyla onayladı. Onu ön odadan geçirip sıradan bir koridora yönlendirdim. Evin ön cephesiyle mükemmel bir uyum içindeydi: ahşap zemin ve düz bej duvarlar. Ve annemle babamın portresi tam ortada, kapıdan girdiğinizde küçük bir oyuğun içindeydi. Onu oraya sadece bu durum için taşımıştım. Dagorkun onlara baktı. Ben de onun yüzünü inceledim. Tepki vermedi.

Bir gün birisi bu kapıdan içeri girecek, ailemi görecektir ve onları tanıyacaktı. Bu olduğunda, ben hazır olacaktım. Sadece zayıf bir ize, bir kırıntıya, onları aramaya nereden başlayacağımı gösteren bir bilgi damlasına ihtiyacım vardı. Onları bulana kadar durmayacaktım.

Sağa döndük, birkaç adım yürüyerek başka bir düz kapıya geldik ve kapıdan içeri adım attık. Dagorkun durdu. Koyu renk ahşaptan kıvrımlı bir merdiven yukarı çıkıyordu, korkulukları oyma stilize hayvanlarla süslenmişti: uzun bacaklı üç boynuzlu geyik; kurt benzeri bir yırtıcı olan kair; steroidli üç boynuzlu gergedana benzeyen devasa zırh kaplı garuz... Geleneksel sırayla otrokar hanedan armaları listesini aşağı doğru indim. Geleneksel meşaleleri taklit eden aydınlatma armatürleri, apliklerinde kırmızı ve altınla çizgili karanlık duvarda yanıyordu. Aralarında Umut Kıran Horde'un rengârenk sancakları asılıydı.

"Merdivenler onayınızı aldı mı?" diye sordum. "Yeterli olacaktır," dedi Dagorkun dikkatle.

"Lütfen." Merdivenleri işaret ettim. Merdivenleri çıkmaya başladı.

Umarım çukurlar yeterince derindir.

Yirmi dakika sonra çukurların mükemmel bir şekilde orantılı olduğunu, suni ipek yastıkların yeterince yumuşak ve doğru renklerde olduğunu, kemerli pencerelerin uygun şekilde süslü olduğunu ve tüm teorik fizikçiler üniversitesinin merhamet dilemesine yetecek kadar boyutsal ince ayar gerektiren meyve bahçesi manzarasının yeterince teşvik edici olduğunu tespit ettik. Zirve için inşa ettiğim her yeni misafir odasından meyve bahçesi görülüyordu ki bu imkânsız olmalıydı ama yine de fizik kurallarıyla çok fazla uğraşmadım. Pencerelerinden atlamaya karar verirlerse, kendilerini evin arkasındaki meyve bahçemde, ana yolun ve alt bölümün dışında bulacaklardı. Benim bilgim olmadan kimsenin handan çıkmasına izin vermek gibi bir niyetim yoktu.

Turun sonunda Dagorkun, gizli suikastçılar için sürekli köşeleri kontrol etmeyi bırakacak kadar rahatlamıştı. Hanın zili çaldığında neredeyse odama dönmek üzereydik. Tanıdık kırmızı bir parıltının son anını yakalamak için tam zamanında pencereden dışarı baktım. Olamaz.

"Misafirimiz var," dedim Dagorkun'a. "İzninizle, lütfen."

Ön kapıya doğru yürüdüm ve açtım. Kapının girişini geniş omuzlu, siyah zırhının içinde kan kırmızısı rengiyle devasa bir görünüme bürünmüş iri bir adam dolduruyordu. Sarı saçları uzun bir aslan yelesi gibi sırtına dökülüyordu. Ağır, kare çeneli erkeksi yüzü insanı duraksatacak kadar yakışıklıydı.

"Leydim Dina." Sesi zengin ve yankılıydı, savaşın gürültüsünü bastıracak türden bir sestti, Krahr Hanesi'nin Mareşali olduğu ve savaşın ortasında sık sık emirler yağdırmak zorunda kaldığı için uygun bir sestti.

"Lord Arland," dedim. "Lütfen girin."

Arland içeri girdi ve Dagorkun'u gördü. İkisi de dondu kaldı.

"Merhaba, Arland," dedi Dagorkun. Geleneksel güneş selamlaması yok, ha.

"Merhaba Dagorkun," dedi Arland.

Vampir ve Otrokar birbirlerine ters ters baktı. Bir an geçti. Bir an daha. Böyle devam ederlerse aradaki zemin alev alacaktı.

İçimi çektim. "Siz ikiniz çay ister misiniz?"

Vampir ve otrokar kadehlerinin kenarından birbirlerine baktılar. Arland kılıç dişli bir kaplan gibi yapılydı, iri, güçlü ve kuvvetliydi. Dagorkun ondan birkaç santim daha uzundu ve onunki kadar iri olmasa da kaslarla doluydu. İkisi de özellikle endişeli görünmüyordu. Burada kibarca oturmuş çay içiyor ve saf bir iradeyle birbirlerini boğmaya çalışıyorlardı.

"Baban nasıl?" Arland sordu, sesi kayıtsızdı, her kelimesi kesindi.

"Han iyi," diye yanıtladı Dagorkun. "Leydi Ilemina nasıl?"

"O da iyi."

"Bunu duyduğuma sevindim. O da bize katılacak mı?"

Arland kalın kaşlarını kaldırdı. "Hayır, başka bir konuyla ilgilenmesi gerekiyor. Han bizi varlığıyla onurlandıracak mı?"

"Aynı şekilde Han'ın da pek çok sorumluluğu var," diye yanıtladı Dagorkun. "Hanum'u onun yerine gönderir."

Yani Arland'ın annesi gelmiyordu ama Dagorkun'unki geliyordu. Yazın satın aldığım ve bana bir kol ve bacağa mal olan Büyük Güçler Rehberi, Leydi Ilemine'yı Krahr Hanesi'nin Önderi olarak listeledi ve bazıları "Katliamcısı" ve "Yüce Yırtıcısı" gibi kelimeler içeren unvanlarını ve nişanlarını iki sayfa boyunca sıraladı. Hanum'un da "Spinebreaker" ve "Gut Ripper" gibi mücevherlerle süslenmiş eşit derecede uzun bir unvan listesi vardı. Her şey düşünüldüğünde, sadece bir tanesinin gelmesine sevinmişim.

Oğullarının karşı karşıya oturup çaylarını yudumlamaları ve tüm numaraları bırakıp birbirlerinin kafasını koparmak istemeleri yeterince zordu. Sonunda içine girdiğim karmaşanın boyutlarını fark ettim. Her iki taraftan altı ya da daha fazla kişi olduğunda, onları şiddetten uzak tutmak neredeyse imkânsız olacaktı. İşte tam da bu yüzden Caldenia bu barış görüşmelerinin harika olacağını düşünüyordu. Hayalimde balo salonunda büyük bir arbede yaşandığını ve Majestelerinin kanlı bir cesetle sessizce sığıştığını canlandırdım.

"Hanum mu?" Arland öksürdü. Çayın son yudumu yanlış gitmiş olmalıydı.

"İyi değil misin?" Dagorkun sordu.

"Bir krahr kadar sağlıklı," dedi Arland.

"Çok rahatladım. Bir hastalığın araya girip seni öbür dünyaya gönderirken planladığım büyük kutlamayı bozmasını hiç istemezdim."

"Gerçekten mi?" Arland'ın gözleri kısıldı. "Bir hastalığa yenik düşmemin bir lütuf olacağını düşünürdüm, çünkü

Böyle bir başarıyı elde edebilmeniz tek yolu. Ciddi bir hastalık olması gerektiğini söyleyebilirim ve o zaman bile zafer kazanma şansınızın düşük olacağından korkuyorum."

Otrokar dilini şaklattı. "Ne kadar kibirlisin, Marshall."

"Sahte tevazudan nefret ederim."

"Belki de bu teoriyi test edebiliriz?" Dagorkun önerdi.

Tamam, bu kadar yeter. "Odaların hoşunuza gitmesine sevindim Alt-Han. Ne yazık ki, Krahr Hanesi Mareşali'nin halkının kamaralarını teftiş edebilmesi için sizden ayrılmanızı istemek zorundayım."

Dagorkun'un gözleri kısıldı. "Peki ya kalmakta ısrar edersem?"

Süpürgemin sapında ince, parlak mavi çatlaklar oluştu. Dagorkun'un önündeki zemin su gibi akışkan bir şekilde kaydı. "O zaman vücudunu ahşapla mühürleyeceğim, böylece tek yapabildiğin göz kırpmak olacak ve seni bir çim süsü olarak kullanacağım."

Dagorkun gözlerini kırptırdı.

"Bu zirve benim için çok önemli," diye açıkladım.

Han, sesimin tonuna karşılık vererek Dagorkun'a doğru eğilirken arkamdaki duvar gıcırdadı. Otrokar'ın eli bıçağına gitti.

Parmaklarımı salladım ve duvar normal haline geri döndü. "Hiç kimsenin ya da hiçbir şeyin benim alanımdaki barış görüşmelerine müdahale etmesine izin vermeyeceğim."

Arland fincanını masanın üzerine koydu. "Onu test etmelisin, Dagorkun. O kadar güçlü olması mümkün değil."

Süpürgemin sapını ona doğrulttum. Vampir dişlerini göstererek sırttı ve kıkırdadı.

"Anlıyorum." Dagorkun ayağa kalktı. "Çay için teşekkür ederim, Hancı."

Zemini sağlamlaştırdım ve onu kapıya kadar götürdüm. Pelerinini çekti ve gecenin içine doğru yürüdü. Hanın onun ayrıldığını duyurmasını bekledim ve Arland'a döndüm.

"Bizimki eski bir rekabet," dedi. "Bizi suçlayamazsınız. Onlar barbar. Biri nasıl Han olur biliyor musun? İnsan düzgün bir ilerleme bekler - bir hükümdarın

Oğul, babasının dizinin dibinde devlet yönetimini öğreniyor, en iyi hocalardan ders alıyor, savaş alanında yetenekli generallerin rehberliğinde deneyim kazanıyor, ittifaklar kuruyor ve sonunda güç tabanının desteğiyle hak ettiği yeri alıyor. Biri bunu bekleyebilirdi, ama hayır. Onu onlar seçiyor. Ordu toplanır ve oy verir." Kollarını iki yana açtı. "Bu çok saçma."

Tabii ki kalıtsal aristokrasi çok daha iyiydi. O hiç yanlış gitmedi. Demokrasi denen bu şeyi denemeleri ne kadar aptalca. Ona ABD'nin bir cumhuriyet olduğunu hatırlatırsam ne diyeceğini merak ediyordum. "Odalara bakalım mı?"

"Benim için zevktir." Arland ayağa kalktı ve ben de onu koridora yönlendirdim. Bu kez sola döndük. Koridor bizi soluk gri taştan yapılmış resmi bir merdivene getirdi. Duvarlarda Kutsal Kozmik Anokrasi'nin kıpkırmızı sancakları asılıydı ve hafif soluk bir ışıkla parlayan narin cam süslemelerle aydınlatılmışlardı. Arland kalın kaşlarını kaldırdı. "Tıpkı evimiz gibi."

Mükemmel. Merdivenlerden çıkmaya başladık.

"Altı ay önce Krahr Hanesi savaşızlıktan bayatlamıştı," dedim. "Şimdi birdenbire Nexus Çatışması'na mı dahil oldunuz? Ne oldu?"

Arland yüzünü buruşturdu. "Meer Evi oldu. Nexus'ta yaşananlar bir savaş değil; cehennem. On yılı aşkın bir süredir devam ediyor ve tek bir Haneye bile fazla geliyor. Bu savaşa yaklaşık bir yıl kala Kutsal Anokrasi, çatışmanın yükünü paylaşmak üzere Evleri yedi Düzene ayırdı. Her Tarikat bir yıl boyunca Nexus'un sorumluluğunu üstlendi. Krahr Hanesi Birinci Düzenin Hanesidir. Nexus'ta zaten on yıl önce savaştık."

Ne zaman Nexus dese, kelimenin gerçek anlamıyla Cehennem demeden önce küçük bir saniye duraklıyordu. Beş standart yıl önce tecrübeli bir şövalye olacaktı. Korkunç olmalı, çünkü anıları hâlâ peşini bırakmıyordu.

Merdivenler taş bir kemerle son buluyordu. Buradaki duvarlar baş döndürücü bir yüksekliğe kadar yükseliyordu ve Kutsal Anokrasi'nin kan kırmızısı sancağı, üzerinde Kutsal Dişler ve gümüşle süslenmiş sekiz köşeli yıldızla birlikte tavandan sarkıyordu. Vampirlerin yıldızlararası uçuşa geçişini simgeleyen yıldız, stilize edilmiş dişlerin üstünde ya da altında değil, ikisinin arasında yer alıyordu. Sembolizm açıktı: Kutsal Anokrasi Galaksiyi dişleriyle ısırarak ve yutacaktı. Arland tek kelime etmeden dizlerinin üzerine çöktü ve

Başını. Bir an için gözlerini kapadı, sonra sanki giydiği ağır zırh ipek kadar hafifmiş gibi ayağa kalktı. Kemerden içeri adım attık.

"İki ay önce Altıncı Düzen'in görevi devralması planlanmıştı, ancak Altıncı Düzen'in iki büyük Hanesi, biri savaş diğeri de gezegen çapında bir doğal afet nedeniyle yok olmuştu. Otrokar saldırısına karşı uygun bir savunma yapacak ne imkânları ne de güçleri vardı. İstekliydiler, ancak bunun tek sorumluluğunu taşırlarsa Nexus'taki hakimiyetimizi kaybedeceğimize karar verildi. Bu görev Yedinci Düzene geçmeliydi. Yedinci Düzen dört Haneden oluşur ve Meer Hanesi açık ara en güçlüsüdür. Meer Hanesi kendini onursuzlaştırdı ve savaşmayı reddetti. Düzen'deki diğer üç hanenin küçük olduğu ve ikisinin de şu anda birbirleriyle savaştığı göz önüne alındığında, Nexus'un sorumluluğu bize geçti."

Kaşlarımı çattım. "Meer Evi bunu yapabilir mi?"

"Hayır, yapamazlar. Anokrasi onları aforoz edecek ve ekonomik yaptırımlar uygulayacak ama onlar bunu göze alıyorlar. Yıllardır holdinglerimize göz dikmiş durumdalar. Nexus rotasyonundan çıktığımızda, Evimiz tükenmiş olacak. Toparlanmamız yıllar alacak. Meer Hanesi bize en zayıf olduğumuz anda saldıracak ve cesedimizden koparacakları zenginlikler ekonomik yaptırımları fazlasıyla telafi edecektir. Anokrasi zaferi kucaklar ve yenilgiden kaçınır. Meer'in Önderi ebedi ruhunu ihanet sunağında feda edebilir ama onun soyundan gelenler Kutsal Kilise'nin katında hoş karşılanacaktır."

Evet, dışlanmaya devam edemeyecek kadar güçlü ve zengin olacaktı. "Dünyada tarihin kazananlar tarafından yazıldığını söyleriz."

Arland başını salladı. "Son iki ayımı o lanetli gezegende geçirdim. Adamlarımı kaybettim, ailemi kaybettim ve başka kimseyi kaybetmeye niyetim yok. Eğer Horde'la barış yapmak zorundaysam, öyle olsun. Han, Horde'la barış yapsaydı

Hanum yerine kendisi geliyordu. Han büyük bir savaşçı ve büyük bir liderdir; diplomasiden anlar ve Horde'un katliamda peşinden gitmek istediği adamdır. Hanım ise büyük bir general; savaşları ve muharebeleri o planlıyor, Han da onları yönetiyor. Dagorkun'un annesiyle uğraşmaktan hiç hoşlanmıyorum."

Durdu. Soluk taştan aydınlık odalar önümüzde uzanıyordu, çizgiler zarif ve güçlüydü. Yeşil sarmaşıklar yüksek çıkıntılardan yere dökülüyordu. Zemin cilalı taş, mobilyalar masif koyu ahşap, çarşafklar ise kıpkırmızı ve beyazdı. Tavandan tabana pencereler dar taş balkonlara açılıyordu. Burası dingin bir yerdi, zarif ve güzeldi, tıpkı bilenmiş işlevsel bir bıçağın güzel olduğu gibi.

Arland arkasını döndü, yüzü şaşkındı. "Burası Zamak, Hanedanımızın kıyı kalesi."

"Bu bir kopya," dedim. "Ne yazık ki denizi yeniden üretemedim ama meyve bahçesi manzarasının rahatlatıcı olduğu söylendi. Sizin de onayınızı aldı mı?"

"Bu mükemmel," dedi.

Evet. Harika. Harika. Muhteşem.

"Yemek siparişleri nasıl halledilecek?"

Midem içimden pirouette yapmaya çalıştı. Bir şekilde dudaklarımı oynattım. "Partinizden herhangi birinin özel diyet ihtiyaçları varsa, lütfen bunları benim için listeleyin ve onları karşılamak için elimden geleni yapacağım."

"Kesinlikle."

On dakika sonra Arland'ın parlak kırmızı bir ışıltının içine adım atmasını, bir yıldıza dönüşmesini ve gece gökyüzüne fırlamasını izledim. Han kafamın içinde çınlayarak bana onun ayrıldığını haber verdi ve ben de kapının çerçevesine yaslandım.

Yemekler. Yemeği unutmuştum. Ne yapacaktım ki?

Bölüm 3

Başarılı hanların çoğunun bir personeli vardı. Bazı işler için özel bir kişi gerekirdi: genellikle bir aşçı, bir muhasebeci, bazen de eğer han hayvan refakatçileri olan misafirlere hizmet veriyorsa bir köpek kulübesi ustası bulunurdu. Genellikle hancının ailesi bu görevlerin çoğunu üstlenirdi. Ailemin hanında bahçıvan olarak çalışıyordum. Geniş çiçek bahçelerini korumak, havuzların bakımını yapmak ve meyve ağaçlarının bakımını yapmak benim sorumluluğumdaydı. Bahçeleri çok severdim. Sadece bana ait olan bu küçük gizli yerlerle doluydular. Hafızam, çiçek açmış kayısıların narın kokusunu, küçük beyaz çiçekler taşıyan koyu renkli eğri büğrü dallarını, sıra sıra çilekleri, tırmandığım iki sarı kiraz ağacını... Hepsi şimdi yok oldu, han ve içindeki ailemle birlikte meşhur iz bırakmadan ortadan kayboldu.

Tanıdık bir sızı içimi delip geçti; endişe, kaygı ve bir tutam yasla karıştı. Onları çok özlemiştim. Hem de çok. Yıllar geçti ve hala bazen uyanıyorum ve o uykulu, yarı uykulu anlarda annemin beni kahvaltıya çağıran sesini duyduğumu sanıyorum.

Artık farklı bir handaydım, kendi hanıma. O ana kadar Gertrude Hunt'ın bir personele ihtiyacı yoktu. Caldenia, kendim ve uğrayan nadir misafirler için yemek pişiriyordum. İki kişi için yemek pişirmek ile en az dört farklı türün katıldığı en az yirmi kişilik bir parti için yemek pişirmek tamamen farklıydı. Sadece bu da değil, aynı binada otrokarlar ve vampirler varken, tüm dikkatim onların birbirlerini öldürmelerini engellemekle meşgul olacaktı. Ve bir ziyafet bekliyorlardı. Tabii ki beklerler. Zirvenin bitişi için kesin bir tarihimiz bile yoktu. Onları haftalarca beslemek zorunda kalabilirdim.

Bunu yapamazdım. Mümkün değildi. Bir aşçı tutmam gerekiyordu, ancak dört farklı tür için ziyafet hazırlayacak kadar iyi bir aşçı bir servete mal olurdu, çünkü o bir aşçı değil, bir şef olacaktı. Yemek için para ayırmıştım ama nedense tüm hazırlıklarım sırasında birinin yemeği pişirmesi gerektiği hiç aklıma gelmemişti. Bir şef için bütçe ayırmamıştım. Bu kadar kısa sürede nereden bulabilirdim ki? Birini işe almak haftalar sürdü.

Merhaba, benim adım Dina. Dünya'da iki buçuk yıldızlı küçük bir han işletiyorum ve sizden her şeyi bırakıp otrokarlar, vampirler ve şımarık tüccarlardan oluşan bir grup için yemek hazırlamanızı istiyorum. Kısıtlı bir bütçem var ve maaşın çok az olacak.

İnledim. Canavar bana havladı, şaşkındı.

Minik Shih-Tzu'ya baktım. "Ne yapacağım ben?"

Köpeğim öfkeyle kuyruğunu salladı.

Havayı dışarı üfledim. Panik yapmak hiçbir şeyi çözmez. Mantıklı bir şekilde ilerlemeliydim. İlk engel, para. Bir şef tutmak için nereden para bulabilirdim?

Yiyecek fonu dışında sahip olduğum tek para hanın altı aylık bütçesindeydi. Misafirler gelip giderdi ve bir hancının geliri genellikle biraz düzensizdi. Ailem bana her zaman altı ay sonrasının bütçesini yapmamı ve o paraya asla dokunmamamı öğretmişti. Eğer bu bütçeyi aşarsam, gelecek aylardaki masrafları karşılayamazdım ve kimse suyu ya da elektriği olmayan bir hanı ziyaret etmezdi. Yedek jeneratörlerimiz vardı ama onlar acil durum önlemiydi. Eğer o parayı kullanırsam, ailemin en temel kurallarından birini çiğnemiş olurdum.

Bunu aşmanın bir yolu var mıydı? Herhangi bir yolu? Yoktu.

Hayır, yoktu. İşletme kredisi alamazdım, çünkü işim kredi almaya hak kazanmam için yeterli gelir getirmiyordu ve işletme kredilerinin ve kredi limitlerinin işleme konması birkaç gün sürüyordu. Bireysel krediler de söz konusu değildi. Diğer hancılara sormak da bir çözüm değildi.

seçeneği. Bu basitçe yapılmadı. Ayrıca, sağlam bir sicil kaydı olmadan ve otel sadece iki buçuk yıldızla derecelendirilmişken, kötü bir iş riskiydim. Her şey göz önüne alındığında, kendime borç para vermezdim.

Başka para yoktu. Misafirleri beslemek zorundaydım. Vampirler taze otlu et isterdi, otrokarlar her şeyin yanında baharat ve narenciye isterdi ve Nuan Cee'nin klanı kümes hayvanlarını severdi ve nasıl hazırlandıkları konusunda çok titizdiler. Ne pahasına olursa olsun birini tutmak zorundaydım.

Bunu fark etmek başımı bir kova buzlu suya daldırmak gibiydi. Eğer başka bir yol yoksa, bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. O parayı kullanmalı ve zirve boyunca çalışacak birini ikna etmeye yetmesi için dua etmeliydim.

"Bir sorun çözüldü," dedim

Beast'e. Şimdi iki numaralı engel.

Şef.

Ailem birçok hancı tanırdı ama sadece birkaçıyla arkadaştı. Bizim türümüz yalnız bir gruptu. Hancılar gizlilik içinde çalışırdı. Anlaşmalar el sıkışarak yapılırdı, toplantılar genellikle yüz yüze gerçekleşirdi ve her han normal bir denizde kendine ait küçük bir gariplik adasıydı. Ailemin hanı ortadan kaybolduğunda, eski arkadaşlarımız bile kendilerinden uzaklaştı. Olanlar tuhaf ve beklenmedikti; daha önce hiç kimse koca bir hanın bir anda yok olduğunu duymamıştı. Tuhaf ve beklenmedik olan tehlikeliydi ve her gün Evren'in tuhafliklarıyla uğraşan insanlar için çoğu hancı şaşırtıcı bir şekilde riskten kaçınıyordu.

Tek başımaydım ama yardım edebilecek birini tanıyordum. Adı Brian Rodriguez'di. O da benim gibi bir hancıydı ve Dallas'ta, Güney-Batı'nın en büyük ve en işlek hanlarından biri olan Casa Feliz'i işletiyordu. Diğerleri gibi o da ailemin bir arkadaşıydı. Birkaç ay önce çaresizlik içinde ondan tavsiye istemeye gittiğimde bana yardım etmişti. O zamandan beri birkaç kez yazıştık ve bana cep telefonunu verdi.

Telefon numarası, bizim dünyamızda büyük bir güven işaretidir. Ondan para dilenmek söz konusu bile olamazdı ama ödünç personel istemek duyulmamış bir şey değildi.

Cep telefonumdan numarayı çevirdim. İkinci çalışta cevap verdi. "Dina, nasılsın?"

"İyiyim," diye yalan söyledim. "Sen nasılsın?" "Hayatta kalıyorum. Senin için ne yapabilirim?"

"Bunu sorduğum için çok üzgünüm ama kısa sürede bir aşçıya ihtiyacım var." Bundan sonra söyleyeceklerimi gerçekten söylemek istemiyordum. Kelimeler ağzıma yapıştı ve onları zorla çıkardım. "Bana bir tane ödünç verebilir misiniz?"

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Ne notu?"

"Alabileceğim en yüksek not."

Bay Rodriguez. Rodriguez durakladı. "Are sen ev sahipliği ve Nexus zirvesi mi?"

"Evet." Haberler hızlı yayılıyordu.

"Bana sordular ve ben reddettim. Diğer konuklarım için risk çok büyük olurdu."

Risklerin farkındaydım ama başka seçeneğim yoktu. "Ne yazık ki..."

Kalbim sıkıştı.

"...mutfak personelimin hepsi çok meşgul. Şu anda elimiz kolumuz bağlı."

Umutsuzluğu sesimden uzak tutmak için çok mücadele ettim. "Yine de teşekkür ederim."

"Yardımcı olabilecek birini tanıyorum," dedi. "Eğer yeterince çaresizseniz."

Ne oldu? Umutlarım arttı. "Çok çaresizim."

"Birkaç yıl önce Red Cleaver seçildi."

Umutlarım yere düştü, sertçe çarptı ve patladı. "Bir Red Cleaver şefine param yetmez."

Bay Rodriguez'in muhtemelen bir Red Cleaver alacak parası yoktu. Bu ikinci en yüksek rütbeydi. En alt basamak olan Gri Cleaver'a bile param yetmezdi. Cleaver rütbesi, Galaktik Gastronomi Kurulu tarafından sertifika, dünyanın en iyi aşçılık okulundan diploma anlamına geliyordu.

Galaksi ve prestijli restoranlardan birinde uzun bir çıraklık. Zeki şefler ağırlığınca altın değerindeydi, kelimenin tam anlamıyla.

"Sertifikası elinden alındı."

Birinin Cleaver'ını kaybettiğini hiç duymamıştım.
"Neden?"

Bay Rodriguez tereddüt etti. "Birini zehirlemiş olabilir."

Elimi yüzüme götürdüm. Bu iş gittikçe daha iyi bir hal alıyordu. Zehirci bir şef. Ne yanlış gidebilir ki?

"Dina, orada mısın?" Bay Rodriguez sordu.

"Evet. Sadece onunla boğuşuyorum."

"Umutsuz olmanız gerektiği konusunda sizi uyarmıştım. Suçtan hüküm giydiğini sanmıyorum ama bir şekilde bir diplomatın ölümüne karışmış. Tüm hikayeyi öğrenmek için onunla konuşmanız gerekecek."

Sırtımı duvara dayamışken başka seçeneğim yoktu. En azından onunla konuşabilirdim. "Onu nerede bulabilirim?"

"Baha-char'da küçük bir duvar dibi kulübesinde yaşıyor. Gorivian silah tüccarını geçince."

"Nerede olduğunu biliyorum.

Teşekkür ederim."

"Oh, ve Dina, o bir Quillonian. Alınan olabiliyorlar."

Bu yılın en hafif deyimiydi. Quillonian'lar çok zor insanlardı.

"Umarım işe yarar."

Telefonu kapattı. Duvara yaslandım. Yorgun olsam da olmasam da gidip birini zehirlemiş ya da zehirlememiş olan bu dokunaklı, onursuz Quillonlu şefi görmem gerekiyordu çünkü Hakem'in yarın akşam gelmesi gerekiyordu.

Büyük ihtimalle çiğneyebileceğimden fazlasını ısırmıştım. Hayır, böyle düşünmek başımı belaya sokmaktan başka bir işe yaramazdı. Konuşan yorgunluktu. Bu zirveye ev sahipliği yapacaktım ve başarılı olacaktı. Gertrude Hunt'ın konuklara ihtiyacı vardı.

Dolaptan botlarımı çıkardım, giydim ve üzerinde bıçak olan bir kemeri bornozumun altından belime bağladım. Baha-char bir şeyler bulmak için gittiğiniz bir yerdi. Bazen onun yerine bir şeyler sizi bulur ve paranızı almaya çalışırdı. Hanın arazisinde her şeye ben hükmederdim. Dışarıda, güçlerim keskin bir şekilde azaldı. Hâlâ başımın çaresine bakabiliyordum ama en kötüsünü beklemek ve hazırlıklı olmaktan zarar gelmezdi.

Beast heyecanla bir kez havladı. Süpürgemi aldım, cübbemin kapüşonunu başıma geçirdim ve koridora yöneldim. Han alarmı gıcırdadı.

"Yakında döneceğim," diye mırıldandım. "Merak etme."

Koridorun sonundaki kapı açıldı. Dikdörtgen açıklıktan parlak ışık yayıldı ve kuru, bunaltıcı sıcaklık üzerime çöktü. Gözlerim ışığa alışırken gözlerimi kırptırdım ve Baha-şar'ın sıcaklığına ve güneşine adım attım.

Baha-char'ın sıcaktan kavrulmuş sokaklarında ilerliyordum, cübbemin etekleri yolların büyük sarı karolarını süpürüyordu. Etrafımda Galaksi'nin pazar yeri nefes alıyor ve ışıldıyordu, kalbi hızla atıyor, hayatla çarpıyordu. Soluk kum rengi taştan yapılmış yüksek binalar, balkonlarından sarkan parlak pankartlarla süslenmiş sokakları kaplıyordu. Bazıları yeşil, bazıları mavi, diğerleri kırmızı ve eflatun olan bitkiler, dallarını dokulu teraslara yayıyor, açık mor gökyüzündeki güneşe çağlayanlar halinde çiçekler sunuyordu. Üstümde binalar arasındaki boşluğu dar taş kemerli köprüler kaplıyordu. Evrenin dört bir yanından gelen malları sunan tüccar stantları yol boyunca sıralanmıştı. Parlak tabelalarla işaretlenmiş açık kapılar müşterileri davet ediyordu. Tezgâhtarlar mallarını pazarlıyor, yanlarından akıp giden kalabalığa mallarının holografik projeksiyonlarını sallıyorlardı.

Etrafımda alışveriş yapanların parlak, rengârenk timsahı sokaklarda sürünüyordu. Düzinelerce gezegenden ve boyuttan gelen, deri, kumaş, metal ya da plastik giysili, uzun ya da kısa, irili ufaklı, her biri kendine has tuhaf kokulara sahip varlıklar, kendilerine özgü malları aramak için yollarına devam ediyorlardı. Havada sürekli bir uğultu, yüzlerce sesin birbirine karışarak yalnızca Baha-char'da duyulabilecek türden bir gürültüye dönüştüğü bir kakofoni vardı.

Buraya son geldiğimde Sean benimleydi. Ölü mü diri mi olduğunu bile bilmiyordum. Çok eğlenceliydi.

Onu buradan izleyin. Askerdeyken seyahat etmişti ve dünyevi olduğunu düşünüyordu, sonra güneşin kavurduğu sokaklara açılan kapıyı açtım ve Sean Disneyworld'e ilk kez giren bir çocuğa dönüştü. Her şey yeni, tuhaf ve harikaydı.

Altı ay oldu ve hiç haber yok. Ya ben hayal kuruyordum ve o hiç ilgilenmiyordu ya da ona bir şey olmuştu. Sean'ın orada bir yerde, yıldızların arasında ölmüş olduğunu düşünmek beni öfkeliendiriyordu. Önce ailem ortadan kayboldu. Şimdi de Sean gitmişti.

Kendimi tuttum. Evet, belli ki bu tamamen benimle ilgiliydi. Pek de gurur duyduğum bir an sayılmaz. Şef meselesini halleder halletmez, uykusuzluk beni ağlatmadan önce yatağıma dönmem gerekiyordu.

İleride trafik yavaşladı. Parmak uçlarımda durdum ve böceksi bir varlığın cılız omzunun üzerinden baktım. Penske kamyonu büyüklüğünde bir kurtçuğu andıran bir yaratık yavaşça caddeye doğru sürünüyordu. Sırtında plastik bir kayış vardı. Parlak bordo ve altın rengi şemsiyeler, buruşuk ve solgun etini güneşten koruyarak koşumdan eşit aralıklarla çıkıntı yapıyordu. Koşum takımının yanlarındaki kancalardan birkaç alışveriş torbası sarkıyordu. Poşetlerden birinin üzerinde Hello Kitty vardı.

Saatte yaklaşık yarım mil hızla ilerliyorduk. İçimi çektim ve etrafıma bakındım. Çocukluğumdan beri Baha-char'a gelirdim ve çoğu zaman otomatik pilotta yürürdüm.

Sağ tarafta tanıdık, karanlık bir kemer belirdi. Gerindim ve sessiz, unutulmaz bir melodinin çaldığını duydum. Durdum.

Bu dükkan Wilmos Gervar'a aitti, yaşlı bir kurt adam. Baha-char'a en son gittiğimizde Sean burada durmuştu. Wilmos'un sergilediği bir nano-zırh vardı, özellikle Sean gibi alfa türü kurtadamlar için yapılmıştı. Sean zırhı gördü ve sanki onu çağırmış gibi ona takıntılı hale geldi. Wilmos ona bir anlaşma teklif etti: Sean'a zırhı verecekti ama Sean da ona bir iyilik borçlu olacaktı. Bunun berbat bir fikir olduğunu düşündüm ve ona söyledim, ama Sean zırhı aldı ve

Hanı tehdit eden suikastçıyı hallettikten sonra, iyiliği tekrarlamak için Baha-char'a gitti. Bu onu son görüşümdü.

Sean'ın nerede olduğunu bilen biri varsa, o da Wilmos'tur.

İnsanlar bana çarptı. Kalabalık hareket ediyordu ve varlıkların akımı beni de beraberinde götürmeye çalışıyordu. İçeri girsem mi girmesem mi? Ya Sean içerideyse ve artık paramparça olmuş gezegeni Auul'dan çay içiyorsa? Bu gerçekten garip olurdu. Merhaba, beni hatırladın mı? Seni evimden atmıştım çünkü sen bir pisliktin ve beni öpmüştün. Gitmesinin bir sebebi vardı. Kimsenin geçmişten gelen patlaması olmak istemedim.

Bilmemek, olası bir gariplikten daha kötüydü. Kalabalığı yarararak kemerden içeri adım attım. Beni özenle düzenlenmiş bir dükkân karşıladı. Duvarlarda kötü kıvrımlı bıçakları olan silahlar asılıydı. Bıçaklar camın altında sergileniyordu. Mankenlerin üzerindeki tuhaf zırhlar, metal raflardaki yüksek teknoloji ürünü silahların yanında bir törendeki askerler gibi sıralanmıştı. Pençeleri ellerimden daha büyük olan büyük bir hayvan göründü. Mavi yeşil, tüylü yelesi ve göğsüme kadar uzanan kulaklarıyla yırtıcı bir hayvan gibi hareket ediyordu. Cüssesine rağmen yapısında acı bakla gibi bir şey vardı. Bir kurt gibi hissettiriyordu ve eğer onu Dünya'da görseydiniz, tüm kurtların ruhunun canlandığını düşünürdünüz.

"Merhaba Gorvar," dedim.

Ayaklarımın dibinde Canavar ağzını açtı ve alçak sesle hırladı. "Kim o?" Diğer odadan bir adam içeri girdi. Uzun boylu,

Kırışmış ve hâlâ formdaydı, Sean gibi doğal bir zarafetle hareket ediyordu. Ağarmış saçları omuzlarına dökülmüştü ve gözleri kapı aralığından gelen ışığı yakaladığında, irislerinin üzerinde soluk bir altın rengi belirdi.

"Merhaba, Wilmos."

Gülümsedim. "Ah evet,

Dina, değil mi?"

"Doğru."

"Sizin için ne yapabilirim?"

"Buralardaydım ve Sean'ı kontrol etmek için uğradım. Onu bir süredir görmemiştim." İşte, bu kulağa çok çaresiz gelmedi.

Wilmos, "Solar Shipping yük gemisiyle bir seyahate çıktı," dedi. "Bana bir iyilik borcu vardı, benim de bir arkadaşıma borcum vardı. Arkadaşımanın bir nakliye rotası var ve birkaç boş gezegenden kredi kuponları alıyor, bu yüzden çok fazla gemiye biniyor. İyi bir güvenlik elemanına ihtiyacı vardı, ben de ona bir yıllığına Sean'ı verdim. Onun için iyi oldu. Evrenin ihtişamını görmek istiyordu ve şimdi bir tur atacak."

"Ona bir şeyler söylememi ister misin?" Wilmos sordu. "Muhtemelen onun için bir mesaj bırakabilirim. Yük gemisinin kodları bende var."

Hmmm. Ona tatlı bir gülümseme verdim. "Elbette! Bu harika olur."

Wilmos en yakındaki tezgâhın camına dokundu. Cam karardı ve köşesinde parlayan semboller olan küçük bir daire belirdi. "Üzgünüm, sadece mesajlaşmak zorunda kalacağız. Yüz yüze görüşmek için çok uzaktalar." Parmak uçlarıyla döndürerek daireye dokundu. Dikdörtgenin altında İngilizce bir klavye belirdi. Yıldızlararası bir mesaj göndermek üzereydim.

"Devam et," dedi.

Sadece Sean'ın bileceği bir şey göndermeliydim. En azından ölü mü diri mi olduğunu öğrenebilirdim. Ben Dina yazdım. Elma ağaçları iyileşti.

Wilmos parlayan bir sembole dokundu. Mesaj parladı ve söndü. Saniyeler geçti. Gülümsememi korudum.

Benimkine yanıt olarak bir mesaj parladı. Sana zehirli olmadığımı söylemişim.

Sean yaşıyordu. Meyve bahçemdeki bölgesini işaretlediği için süpürgeyle neredeyse beynini dağıttığımı başka kimse bilmeyecekti.

"Başka bir şey var mı?" Wimos sordu. Soğukkanlı olmaya çalışıyordu ama beni çok dikkatle izliyordu.

"Hayır, buydu. Çok teşekkürler."

"Her zaman. Kıyı izni aldığımda ziyaret edeceğinden eminim." "Ona da sana da kapımız her zaman açık. Gel **h a d i**,

Canavar."

Beast, Gorvar'a son bir kez hırladı ve dükkândan çıkıp kalabalığa karışarak caddede ilerlemeye devam ettik.

Hiç mantıklı değildi. Wilmos silah üretir ve satardı. Dükkânındaki bazı aletler antika olamayacak kadar yeni görünüyordu. Kiralık asker dünyasında bir sürü bağlantısı olmalı. Wilmos Sean'ı tanıdığımda, çözülmüştü. Sean, gezegenlerinin yok edilmesinden sonra hayatta kalmamış olması gereken iki alfa türü kurt adamın doğal biyolojik çocuğuydu. Normal bir kurt adam kötü bir haberdi ama Sean Galaksi'ye yayılmış kurt adam sığınaklarının yüzde doksan dokuzundan daha güçlü, daha hızlı ve daha ölümcüldü. Wilmos sanki Sean bir mucizeymiş gibi davranmıştı.

Beast'e "Bir mucizeyi güvenlik görevlisi olacağı bir yük gemisine bindiremezsin," dedim. Evrenin ihtişamını görmenin daha heyecan verici yolları var."

Bu, bilinen son Tazmanya kaplanını bulup arka bahçesinde evcil hayvan olarak beslemesi için zengin bir adama satmak gibi bir şeydi. Akla yatkın değildi.

Wilmos, Sean'ın ne yaptığını bilmemi istemiyordu. Nedenini bilmiyordum ve gerçekten öğrenmek istiyordum.

Quillonian'ın evine varmam neredeyse yarım saatimi aldı. Dükkân sahipleri bana kapıyı gösterdiler ama kapı üç kat yukarıdaydı ve terasa çıkmak için önce yukarı çıkan yolu, sonra da doğru taş köprüleri bulmam gerekiyordu. Quillonlular münzevi bir ırktı, gururlu, dramaya eğilimli ve köşeye sıkıştırıldıklarında şiddet yanlısıydılar. Birkaç tanesi ailemin otelinde kalmıştı ve her şey istedikleri gibi gittiği sürece son derece samimiydiler ama en ufak bir sorun

ortaya çıktı, tüm cümlelerinin sonuna ünlem işareti koymaya başladılar. Annem onlarla uğraşmayı sevmezdi. Çok pratik biriydi. Ona bir sorun götürdüğünüzde, sorunu parçalara ayırır ve en iyi nasıl çözüleceğini bulurdu. Hatırladığım kadarıyla Quillonlular her zaman sorunlarının çözülmesini istemezlerdi. Pençeli yumruklarını gökyüzüne sallamak, tanrılarını çağırmak ve sanki dünyanın sonu geliyormuş gibi davranmak için bir şans istiyorlardı.

Babam onlarla başa çıkmakta çok başarılıydı. Hancı olmadan önce, çok iyi bir dolandırıcıydı, hedeflerini okumakta mükemmeldi ve daha zor misafirlerimizi ustalıkla idare ederdi. Çok geçmeden, onun elinden yemek yerlerdi. Bana bu konuda ne dediğini hatırlamaya çalıştım. Ne demişti? Oyunlarla ilgili bir şey.

Terastan taş bir köprüye geçtim. Köprünün korkuluğu yoktu ve ancak iki ayak genişliğindeydi. Diğer tarafta köprü, koyu renkli ahşap bir kapısı olan dar bir balkonla sonlanıyordu. Sanki insanüstü bir güce ve jilet gibi keskin pençelere sahip bir şey çılgınca kapıya saldırmış gibi derin oyuklar ahşabı oymuştu. Gözlerimi kısıtım. Çizikler birkaç dilde tekrarlanan bir cümleye dönüşmüştü. DIŞARIDA KALIN. Harika.

Eğildim ve yan tarafa baktım. Caddeye doğru en az elli metrelik bir düşüş vardı. Eğer Quillonian kapısından fırlayıp beni köprüden aşağı atarsa, kesinlikle ölürdüm. Dina'nın krebisi olurdu. Canavar sızlandı.

Onu kucağıma aldım ve acele etmeden köprüden geçmeye başladım. Yükseklik umurumda değildi ama tutunacak bir şeyim olsun isterdim.

Adım, bir adım daha. Balkona çıktım ve kapıyı çaldım. İkinci vuruşu yapamadan kapı uçarak açıldı. Karanlık bir şekil kapı aralığını doldurdu. Parlayan iki beyaz göz ve keskin dişlerle süslenmiş bir ağız gördüm.

Ağız açık kaldı ve derin bir ses kükredi, "Git buradan!"

Kapı yüzüme birkaç santim kala çarparak kapandı.

Göz kırptım. Gerçekten, şimdi. Sanırım bununla saçımı gerçekten geriye savurdu. Kapıyı tekrar çaldım.

Kapı hızla açıldı, güçlü bir el tarafından kenara çekildi ve dişler yüzüme çarptı. "Ne oldu? Ne oldu? Sana borcum mu var? Bu kadar mı? Para falan yok! Hiçbir şeyim yok!"

"Bir şefe ihtiyacım var."

Öfkeli bir duraklama oldu. "Demek öyle. Benimle alay etmeye geldin." Dişleri saklayan koyu dudaklar kalktı ve serçe parmağım büyüklüğündeki dişler ortaya çıktı. "Belki de akşam yemeği için seni pişirmeliyim!"

Canavarın tüyleri diken diken oldu. Kötü pençeleri ayaklarından kayıyordu. Ağız doğal olmayan bir genişlikte açıldı ve dört sıra jilet gibi keskin dişleri ortaya çıktı. Dişlerini sıktı ve delici bir uluma çıkardı. "Awwwreeeroo!"

Quillonlu şok olmuş bir halde arkasına yaslandı ve kükredi.

Canavar şimşek hızıyla dişlerini sıktı, havayı ısırdı ve kollarımda çırpındı. Şimdi kapıyı yüzümüze çarpsa, konfeti gibi paramparça ederdi.

"Kesin şunu, ikiniz de!" Havladım.

Canavar ağızını kapattı. Quillonlu kapı aralığına doğru sarktı. "Ne istiyorsun?"

"Bir şefe ihtiyacım var."

"Kutsal İntikam Anası, tamam. İçeri gel. Küçük iblisinizi de getirebilirsiniz."

Onu kapı aralığından dar bir koridora kadar takip ettim. Duvarlar zamanla sıvaya işlemiş kirden kirlenmişti. Koridor aynı derecede kirli bir oturma odasına açılıyordu. Pencerelerdeki camlar uzun zaman önce kırılmıştı ve çerçevenin üstünden tek bir koyu renkli parça dışarı sarkıyordu. Köşelerdeki kirler, bir çöldeki kum tepeleri gibi duvara yığılmıştı. Yerin ortasında pis bir kanepede duruyordu. Kirlenmiş yüksek teknoloji ürünü köpük, döşemesindeki yırtıklardan dışarı fırlamıştı. Bir yığın tahta parçası kanepenin önündeki yanmış metal kovayı dolduruyordu. Üşüdüğünde kovanın içinde ateş yakmış olmalıydı.

Hava akımı iğrenç bir koku getiriyordu. Onu takip ederken pencereden içeri baktım. Altımızda devasa beton fiçılar duruyordu. Biri kireç olması gereken bir şeyle, diğeri de koyu renkli bir maddeyle doluydu. Diğer üç fiçıda kırmızı, mavi ve sarı boyalar vardı. Uzun boylu kuşa benzer varlıklar boya fiçılarının arasında yürüyor, ayaklarıyla bir şeyler karıştırıyorlardı. Burası bir tabakhane olmalıydı, bu da muhtemelen diğer fiçidaki maddenin kuş gübresi olduğu anlamına geliyordu. Rüzgâr üzerime bir doz daha pis koku savurdu. Elimi ağızıma ve burnuma kapattım ve bir sonraki kapıdan içeri girdim.

Önümde tertemiz bir mutfak uzanıyordu. Ucuz ahşap dolapları o kadar temizdi ki parlıyorlardı. Tek parça basit bir taştan yapılmış tezgah neredeyse ayna parlaklığında parlatılmıştı. Eski ama temiz bir ocağın yanındaki köşede, düz bir tahta bloktan bıçakla oyulmuş bir kasap bloğu üç bıçak tutuyordu. Bu tezat o kadar ani oldu ki, hâlâ aynı yerde olduğumuzdan emin olmak için oturma odasına bir göz attım.

Quillonlu bana doğru döndü ve sonunda onu ışıқта görebildim. Hafifçe eğilmiş olsa bile boyu bir metreyi buluyordu. Çikolata kahverengisi kısa kürkü kaslı vücudunun ön tarafını kaplıyor, sırtında bir ayak uzunluğunda sivri uçlardan oluşan sık bir ormana dönüşüyordu. Bu yüzden hancılar onlara Quillonian diyordu. Gerçek isimlerini telaffuz etmek çok zordu.

Gövdesi belli belirsiz insansı bir yapıdaydı ama kalın kaslı boynu uzundu ve öne doğru çıkıktı. Kafası üçgen biçimindeydi ve yırtıcı köpek ağzı ile sonlanıyordu.

Hassas siyah bir burnu vardı. Ellerinin dört parmağı ve iki başparmağı vardı, her bir parmak uzun ve zarifti. Parmaklarının ucunda iki inç uzunluğunda siyah pençeler vardı. Hafızam bana Quillonianların yırtıcı bir tür olduğunu hatırlattı. İnsan avlamazlardı ama bir insanı parçalamaktan da çekinmezlerdi.

"Ne biliyorsun?" Quillonlu bakışlarıyla beni sabitledi. Kapıda gözleri tamamen beyaz görünüyordu ama şimdi dar siyah bir gözbebeği olan soluk turkuaz bir iris görüyordum.

"Sen bir Kızıl Balta'ydın ama birini zehirlemiş olabileceğin için sertifikandan elinden alındı."

"Ben kimseyi zehirlemedim." Quillonian başını salladı, tüyleri hışırdıyordu. "Açıklayacağım, sonra da kapıyı arkandan çarpıp gidebilirsin. Buharpoor'daki Mavi Mücevher'de çalıştım. Ne olduğunu ya da nerede olduğunu bilmenizi beklemiyorum, bu yüzden akıllara durgunluk veren lüks bir oteldeki restoranın ışıltılı bir mücevheri olduğunu söylediğimde bana güvenin."

Buna inanabilirdim. İngilizce konuşmasını sağlayan implant açıkça yüksek kaliteliydi.

"Komşu sistem için bir gala düzenliyorduk. Üç bin varlık. Hepsinden ben sorumluydum. Aşçı yardımcım rüşvet alıp prenslerden birine zehirli bir çorba ikram edene kadar her şey muhteşem gidiyordu. Prens yemek sırasında bayıldı ve öldü."

"Yani aslında kimseyi zehirlemedin mi?" O zaman neden rütbesini geri aldılar?

"Mesele bu değil!" Quillonlu ellerini havaya kaldırdı. "Benim iki milyon tat alma tomurcuğum var. Bu bina büyüklüğündeki bir su havuzundaki bir damla şurubun tadını alabilirim. Binlerce zehri tadarak bilirim. Yemeği mutfağımdan çıkmadan önce tatmış olsaydım, içindeki zehri tespit edebilirdim. Ama tadına bakmadım. Tazelik için malzemelerin tadına baktım, hazırlanırken çorbanın tadına baktım ama Soo benimle on yıldır çalışıyordu ve üç bin varlığa ziyafet veriyorduk ve çorbayı bıraktım. Zehrin varlığı tespit edildiği anda

Galaxy'nin tamamı bir yemeğin tadına bakmadan mutfağımdan çıkmasına izin verdiğimi biliyordu."

Yenilmiş bir halde duvara yaslandı, bir elini gözlerine götürdü.

"Yani doğru anlamış mıyım? Çorbanın tadına bakmadığın için mi satırını aldılar?"

"Evet. Ben yaptım. Gitmesine izin verdim. El salladım." Quillonian elini salladı. "Artık utancımı biliyorsun. Yirmi yıllık eğitim, on yıllık çıraklık, yirmi yıllık şeflik. Aldığım ödüller, yarattığım yemekler... Yükselen bir yıldızdım ve hepsini bir kenara attım. Umarım bana eziyet etmek hoşuna gitmiştir. Kapı bu tarafta."

Şimdi mantıklı gelmeye başladı. Kendini cezalandırıyordu. Tabakhanenin üstündeki bu izbe yerde yaşıyordu ama mutfağı hâlâ tertemizdi, çünkü kendini ne kadar aşağılamak istese de mesleki gururu mutfağı lekelemesine izin vermiyordu.

"Hâlâ bir şefe ihtiyacım var," dedim ona.

Bana dişlerini gösterdi. "Duymadın mı? Burada şef yok."

"Ben Dünya'dan bir hancıyım. Çok küçük bir han işletiyorum ve bir barış zirvesine ev sahipliği yapıyorum. Bir şefe ihtiyacım var."

Sırtındaki tüyler diken diken oldu. "İşte. Var. Yok. Şef. Buyurun."

Sonunda babamın bana ne söylediğini hatırladım. Birden aklıma geldi. Shakespeare der ki, "Tüm dünya bir sahnedir ve tüm erkekler ve kadınlar sadece oyuncularlardır. Çıkışları ve girişleri vardır. O yüzden Dina, bırak monologlarını yapsınlar.

Müstakbel şefim, şehit kompleksi olan büyük boy histerik bir kirpiydi. Belli ki yaptığı işi çok seviyordu. Onu işle cezbetmeliydim ve rolünü oynamasına izin vermeli ve ona şehitliği bırakma zamanının geldiğini göstermeliydim. Oynanması gereken yeni bir rol vardı, yarışı kazanan mazlum rolü.

"Zirveye üç parti var," dedim. "Her biri en az altı üye, muhtemelen daha fazla. Kutsal Anokrasi, Krahır Klanı ve diğerleri tarafından temsil ediliyor ve en az bir Mareşal de katılıyor. Hepsi de mevcut en iyi mutfağa alışık." Bu tam olarak doğru değildi. Vampirler yırtıcı bir türdü. Mutfakları sofistikeydi ama rastgele bir orman yaratığının boynunu ısırmaktan, bir çubuğa geçirmekten ve ateşte yakmaktan son derece mutluydular.

Quillonian bana baktı. Dikkatini çekmiştim.

"Zirvedeki ikinci taraf Umut Kıran Sürü. Hanum hazır bulunacak."

Quillonlu gözlerini kırıştırdı. "Kendisi mi?"

"Kendisi ve birkaç Alt-Han ile birlikte."

Gözleri büyüdü. Bunu düşünüyordu. Belki de...

Quillonlu duvara yaslandı ve başını iki yana salladı.

"Hayır. Sadece hayır. Ben bir zamanlar olduğum kişi değilim."

Sorun değil. "Ayrıca, Baha-char Tüccarları. Zenginlikten şımarmışlardır ve damak tatları çok incedir."

"Hangi klan?"

"Nuan Cee'nin ailesi. Onlara ek olarak Hakem ve ekibi."

Kafasındaki hesaplamayı neredeyse hissedebiliyordum.

"Ne kadar süre için?"

"Emin değilim," dedim dürüstçe.

"Bütçe ne kadar?"

"Başlangıç için on bin."

"Dünya para birimi, dolar

mı?" "Evet."

"İmkansız!"

"Sıradan bir aşçı için belki. Ama bir Red Cleaver şefi için değil."

"Ben artık o değilim." Gözlerini gökyüzüne çevirdi. "Bir yerlerde tanrılar bana gülüyor."

Umarım onu doğru okumuşumdur. "Bu bir şaka değil. Bu bir meydan okuma."

Gözleri bembeyaz oldu. Bana baktı. Hadi, yemi yut.
"Yapamam." Gözlerini kapadı ve titredi. "Yapamam işte.
Utanç, bu çok..."

"Anlıyorum. Haklısınız, sanatının gerçek bir ustası
dışında herkes için çok fazla."

Arkasını döndü. "Benim daha az bir şey olduğumu mu
ima ediyorsun?"

"Öyle misin?"

İç çekti. "Önceki şefinize ne oldu?"

"Genelde yemek yaparım. Ama bu benim yeteneklerimin
ötesinde. Saygıdeğer konuklarımızın birbirlerini
öldürmelerini engellemekle meşgul olacağım."

"Peki ya evin önü?" diye sordu.

"Buna ihtiyacımız olmayacak. Han, sizin emirleriniz
doğrultusunda akşam yemeğini servis edecektir."

Ağzını açtı.

"Buraya bir şef bulmaya geldim," dedim. "Aşçı olmadan
gitmeyeceğim."

"Ruhum kırıldı."

Ellerimi kaldırdım. "Bu mutfak aksini söylüyor."

Sanki mutfağı ilk kez görüyormuş gibi etrafına bakındı.

"Burası Mavi Mücevher olmayabilir ama işiyle gurur
duyan bir şefin mutfağı. Benimle gelip imkânsız ihtimallere
karşı zafer kazanabilirsin ya da tanrıların meydan
okumasını reddedip burada kalabilirsin. Kahraman mı
yoksa şehit mi olmayı tercih edersin? Hangisi olsun?"

Quillonian mutfağını inceledi. Yüz ifadesini yüzde yüz
doğrulukla tanımlayacak kadar Quillonian yüzlerine aşina
değildim, ama tahmin etmem gerekirse, şok, tiksinti ve
umutsuzluk arasında bir yerde olurdu.

Quillonlu derin bir iç çekti. "Burada yemek yapmamı mı bekliyorsun?"

"Evet."

Uzun bir süre gözlerini kapattı. "Kiler?" diye sordu, gözleri hâlâ kapalıydı.

"Buradan." Duvardaki kapıyı işaret ettim.

Gözlerini açtı, içinden geçtiğimiz ve duvarın yaklaşık on santim genişliğinde olduğunu gösteren kapı aralığına baktı ve kapıya baktı. "Bu bir şaka mı?"

"Hayır."

Pençeli eli kapının kolunun üzerine kapandı ve kararlılıkla kapıyı açtı. Önünde beş yüz metre karelik bir alan uzanıyordu, dokuz ayak yüksekliğindeki duvarları tencere, tava, tabak ve pişirme gereçleri çeşitlerini taşıyan metal raflarla kaplıydı. Kuru gıdalar, her biri etiketli şeffaf plastik kaplarda, geçit törenindeki askerler gibi bekliyordu. İki buzdolabının yanındaki duvarda endüstriyel boyutta bir derin dondurucu duruyordu.

Quillonian kapıyı kapattı, kapıya doğru yürüdü, duvarı inceledi, geri döndü ve kapıyı tekrar açtı. Kilere uzun bir süre baktı, kapıyı hızla kapattı ve sarsarak açtı. Kiler hâlâ oradaydı. Sihir harika bir şeydi.

Quillonlu sol bacağını dikkatlice uzattı ve ayağını sanki dişlerini çıkarıp onu yutmasını bekliyormuş gibi kilerin zeminine koydu. Beklentisinin aksine zemin sağlam kalmıştı.

"Eee?" Ben sordum.

"Bu yeterli olacaktır," dedi. "Bu sabah kime hizmet etmeyi umuyorum?"

"Ben ve Caldenia. Muhtemelen Hakem ve ekibi de. Üç kişiden bahsetti."

"Caldenia?" Sivri uçları ayağa kalktı. "Caldenia ka ret Magren? Letere Olivione?"

"Evet. Bu bir sorun olur mu?"

"Ona hizmet etme şerefine hiç nail olmadım ama kesinlikle onu tanıyorum. Galaksideki en ünlü gastronomlardan biridir. Damak zevki zarafetin tanımıdır."

Bu rafine damak tadının sahibinin sık sık Mello Yello ve Funyuns ile tıkrındığını bilseydi ne derdi merak ettim. "Han size yardımcı olacaktır. Bir şeye ihtiyacınız olursa, isteyin." Sesimi yükselttim. "İki litrelik bir tencereye ihtiyacım var, lütfen."

Doğru tencere orta rafın önüne kaydırıldı.

"Ben ihtiyaçta gastronomik Pıhtılaştırıcı, Lütfen."
Quillonian dedi ki.

Hiçbir şey taşındı. Bu Quillonian bakışlı at
Ben. "Hiçbir şey olmuyor."

"Bizde yok." Bildiğim tek pıhtılaştırıcı ameliyatlarda kullanılıyordu.

"Pıhtılaştırıcı olmadan vampirlere ve Caldenia'ya hizmet etmemi mi bekliyorsunuz?"

"Evet."

"Daldırma sirkülatörü
mü?" "Hayır."

"Bir küreselleştirme cihazı mı?"

"Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Sıvı damlalarını kalsiyum klorür gibi bir çözeltiye batırarak küreler oluşturan ve damlaların sıvı merkez üzerinde katı bir kabuk oluşturmaya neden olan bir cihazdır. Dişlerinizin basıncı altında ağzınızda patlıyorlar."

Başımı salladım.

"En azından bir elektromanyetik ölçeğiniz var mı?"

"Hayır."

Ellerini sıktı. "Peki, ne var?"

"Tencere, Tavalar, Bıçaklar, Kaseler,
ölçme Bardaklar, ve gümüş takımlar.
Ayrıca bazı fırın tepsileri ve kalıpları."

Quillonlu geriye doğru sallandı ve gözlerini tavana dikti.
"Tanrılar benimle alay ediyor."

Yine mi? "Bu bir meydan okuma."

Kollarını büktü, dirsekleri büküldü, pençeli kolları gökyüzünü işaret ediyordu. "Pekâlâ. Bir bıçak ve yılmaz iradesinden başka hiçbir Şeyi olmayan vahşi doğayı evcilleŐtirmek için yola çıkan ilkel bir vahşi gibi ben de sebat edeceğim. Yenilginin açgözlü çenesinden zaferi söküp alacağım. Rzgrın akıntısına kapılmıŐ yrtıcı bir kuş gibi ykseleceğim, penelerim öldürmek için havaya kalkacak ve gerçek bir vuruş yapacağım."

Vay canına. Umarım otel bunu filme almıŐtır.

"Normalde sabah yemeğinizi ne zaman yersiniz?"

Saat bana sabahın dördü olduğunu söylüyordu. "Yaklaşık üç saat içinde."

"Kahvaltı üç saat içinde servis edilecek." Başını ne eğdi.

"Bana Orro diyebilirsin. İyi günler."

"İyi günler, Şef."

Mutfaktan ıktım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Çok yorgundum, biraz uyumazsam halüsinasyon görmeye baŐlayacaktım.

Caldenia merdivenlerin kendi tarafından ıktı. "Dina, işte buradasın."

"Evet, Majesteleri?"

Mutfakta metal bir tencere çarptı.

Caldenia kaşlarını çattı. "Bekle, eğer sen buradaysan, mutfakta kim var?"

"Daniel Boone, pençeleriyle yemek yapıyor."

"Espri anlayıŐına bayılıyorum. Gerçekten kim o?"

"Quillonlu eski bir Kızıl Cleaver Şefi. Adı Orro ve ziyafetin yemekleriyle o ilgilenecek."

Caldenia gülümsedi. "Quillonlu bir şef. Canım, bunu yapmamalıydın. Aslında yıllar önce yapmalıydın ama insan dar kafalı olmamalı. Sonunda. Bana uygun bir tarzda yemek yiyeceğim. Harika. Ahlaki vicdanı var mı? Bu zirvenin en az bir cinayetle sonuçlanacağından oldukça eminim ve ben hiç otrokar tatmadım."

"Bu konuda sana geri döneyim." Odama yürüdüm, ayakkabılarımı, bornozumu ve kot pantolonumu çıkardım, yatağıma çöktüm ve uykuya daldım.

Bölüm 4

Otel beni altıdan on beş dakika önce uyandırdı ve sürünerek duşa girdim, bu da uykumu güzelce dağıttı ama yüzüm için hiçbir şey yapmadı. Cildim kabarıktı, gözlerim çökük görünüyordu ve genel olarak bir hafta boyunca içki içmişim ve sersemliğimden yeni yeni kurtuluyormuşum gibi görünüyordum. Bunu düzeltmek için zaman yoktu, bu yüzden kirpiklerime biraz rimel sürdüm, oraya buraya biraz pudra sürdüm, çok hızlı hareket etmem gerekirse diye hafif bir egzersiz pantolonu ve bol bir tişört giydim ve en sevdiğim bornozumu aldım. Koyu mavi, çok elastik ve son derece hafif olan bu elbise örümcek ipeğinden yapılmıştı ve Kevlar'dan daha yüksek bir gerilme mukavemetine sahipti. Onu giymek kendini ipek bir zırhla sarmak gibiydi. Bir kurşunu durdurmazdı ama bir bıçağı engellerdi. Annem bunu bana on sekizinci yaş günümde vermişti.

Üzüntü beni sardı, o kadar yoğundu ki bornozu ellerimde tutarak durdum. Annemi geri istiyordum. Onu hemen şimdi, şu anda geri istiyordum, sanki çocukluğuma geri dönmüştüm ve korkmuş bir çocuk gibi ona sarılmak ve her şeyi yoluna koymasına izin vermek istiyordum.

Göğümdeki ani ağrıdan kurtulmaya çalışarak nefes verdim. Eğer ailemi geri alma umudum varsa, hanıma daha fazla misafir getirmeliydim. Bugün en az yirmi kişi gelecekti ve ailemin portresinin önünden geçerken yüzlerini dikkatle inceleyecektim. Bornozumu giydim.

Cüppeler bir hancının geleneksel kıyafetiydi. Babam bunların iki amaca hizmet ettiğini söylerdi: Vücudunuzu güzelce gizler, böylece insanlar sizi hedef almakta zorlanır ve size "belli bir gizem havası" verirdi. Gizemli bir havaya ihtiyacım olacaktı. Bu zirvenin üç tarafı da en iyi adamlarını getirecekti. Her vampir bir kaleydi.

Otrokar'ın kendisine karşı aşırı bir gücü vardı ve Nuan Cee'nin klan üyeleri acımasızdı. Akıllıca olmayan bir şey yapmaya karar vermeden önce tereddüt etmelerinin faydası olurdu.

Hanın zili çaldı ve meyve bahçemin arkasında bir büyü akını olduğunu duyurdu. Süpürgemi aldım, yatak odamdan çıktım ve koridoru geçip duvara gittim. Canavar ilginç bir şekilde ortalıkta yoktu.

"Terminal, lütfen."

Duvar yarıldı ve geriye doğru sıyrılarak büyük bir ekran ortaya çıktı. "Meyve bahçesi kameralarından besleme."

Ekran ateşlendi ve elma ağaçlarımin arkasındaki tarlayı gösterdi. Çimlerin bir karış üzerinde yoğun bir küre oluştu, sanki şeffaf bir sıvı bükülerek dokuz ayak boyunda bir baloncuk haline gelmişti. Baloncuk patladı ve çimlerin üzerinde üç varlık ve çuvallarla dolu büyük bir tekerlekli platform bıraktı. İlk olarak uzun boylu, sarışın, koyu gri pantolon, koyu gri gömlek, altın işlemeli siyah yelek ve korsan botları giyen Hakem vardı.

Sağındaki adam yaklaşık bir karış daha kısaydı ama en az yüz kilo daha ağır olmalıydı; geniş omuzları, devasa bir göğsü ve sert, belirgin kolları vardı. Yüksek teknoloji ürünü taktik zırhı gövdesini koruyordu, düz karnına göre şekillendirilmişti ve özel olarak yapılmış olmalıydı. Orta boylu insanlara uyacak şekilde tasarlanmış herhangi bir şey için çok büyüktü. Siyah saçları kaba bir at kuyruğu şeklinde yüzünden geriye doğru toplanmıştı. Vücudu güç ve kuvvet yayıyordu. Taştan bir dev gibi kımıldamaz görünüyordu ama sonra öne doğru adım attı, ayaklarının üzerinde şaşırtıcı derecede hafifti. Yüzünde bir tuhaflık vardı. Oranlar bir insan için pek uygun değildi.

"Yakınlaştırın lütfen."

Adamın yüzü ekranı dolduruyordu. Teni zeytin rengindeydi ama kalın siyah kaşlarının altındaki gözleri, çoğu insanın ancak kontakt lenslerle elde edebileceği türden, ürkütücü bir açık griydi. Çenesi çok ağır ve çok kaslıydı, genellikle gördüğüm türden bir çene

Ama o kesinlikle bir vampir değildi. Her türlü varlığı görmüştüm ama bu benim için yeni bir şeydi.

Gri gözlü adam platformun kolunu tuttu ve ziyaretçiler eve doğru ilerlemeye başladı.

Üçüncü adam neredeyse Hakem kadar uzundu ama George'un zayıf, eğitilmiş bir kılıç ustasının zarif, sofistike zarafetine sahip olduğu yerde, bu adam sıkı bir şekilde kontrol edilen saldırganlığı iletliyordu. Yürümüyordu, sinsice yaklaşıyordu, kasıtlı, sessiz ve tetikteydi. Koyu kıvıla çalan saçları dağınıktı. Siyah giyiyordu ve koyu renk pantolonu ve siyah cüppesi vücudunun hatlarını belli etmese de sert kaslara sahip olduğu çok açıktı. Sol yanağında, derisinde patlamış küçük soluk bir yıldız gibi, düzensiz bir yara izi vardı. Sert görünüyordu, eski askerlerin bazen uğraşmadan sert görüldüğü gibi.

Yara izi çok tanıdık geliyordu... Onu ve Hakem'i daha önce görmüştüm. Sadece nerede olduğunu tam olarak hatırlamıyordum.

"Gösteri zamanı," diye mırıldandım ve aşağı indim.

Aşağı indiğimde, pişmiş pastırmanın baharatlarla bezenmiş nefis kokusu etrafımda dönüyordu. Beast, dişlerinin arasında küçük bir pastırma şeridi taşıyarak siyah beyaz tüylü bir şimşek gibi mutfaktan fırladı. İşte buradasın. Gizem çözüldü.

Kafamı mutfağı uzattım. Orro ocağın yanında elinde bir kaşıkla duruyordu. Ateşin üzerinde üç farklı tava cızırıyor ve çeşitli malzemeler adayı dolduruyordu.

"Hakem burada. Üç ekstra misafir, erkek, muhtemelen insan."

Homurdandı ve pişirmekte olduğu şeyi karıştırmaya başladı. Tamam o zaman.

Arka kapıya gittim, biri kapıyı çalana kadar bekledim ve kapıyı açtım. "Hoş geldiniz."

George başıyla onayladı. "Merhaba, Dina. Umarım çok erken gelmemişsinizdir."

"Hiç de değil. Kahvaltı için tam zamanında. İçeri gel."

George içeri girdi. Kumral saçlı adam da onu takip etti. Üçüncü adam kapıdan geçemeyecek kadar geniş olan platforma baktı.

Gülümsedim. "Lütfen bırakın. Ben icabına bakarım."

Adam bana döndü. Arkasında platform sessizce yere battı. Han, çantaları odalarına taşıyacaktı.

"Çok ağır," dedi sesi derinden geliyordu. "Çantaları teker teker içeri alabilirim."

"Sorun yok," diye ona güvence verdim. Arkasından çimler sanki platform hiç var olmamış gibi akıp gidiyordu.

Arkasına baktı ve bir kez daha düşündü.

"Gaston?" George içeriden seslendi.

İri adam omuz silkti ve hana girdi.

Onları ön odaya götürdüm. George sol taraftaki sandalyeye oturdu, Gaston kanepeye yerleşti ve kumral saçlı adam duvara yaslanıp derin derin nefes aldı. Sean da böyle yapardı. Bu adam bir shapeshifter'dı. Bir kurt adam ya da Güneş Ordu'nun kurt kedisi değil, başka bir şeydi.

"Kahvaltı saat yedide servis edilecek," dedim.

"Harika kokuyor," dedi George. "Bu fırsattan yararlanarak stratejimizin üzerinden geçmeyi umuyordum."

En sevdiğim sandalyeme oturdum. Beast koşarak odaya girdi, kumral saçlı adamı gördü ve hırladı. Ona baktı. Üst dudağı hafifçe yükseldi ve dişlerinin parıltısını ele verdi. Evet, kesinlikle bir şekil değiştiren.

"Lütfen köpeğimin gözünü korkutmaya çalışmayın," dedim.

"Değilim," dedi kızıl saçlı adam. "Gözdağı vermeye karar verdiğimde..."

"Bileceğim." Onun yerine ben bitirdim. "O sıradan bir köpek değil. Eğer seni ısıırırsa, gerçek bir hasara yol açar."

Şekil değiştiren Beast'i inceledi. "Mhm."

George gülümsedi. "Bu benim kardeşim, Jack. Şuradaki de Gaston, kuzenimiz."

İlginç bir aile. "Hem otrokarların hem de vampirlerin Gaston'u bir meydan okuma olarak göreceklelerinin farkında olmalısınız."

"Buna güveniyorum. Açıkça söylemek gerekirse, ben planlayıcıyım," dedi George. "Gaston ise kas gücü. Onun işi dikkat çekmek ve bir tehdit gibi görünmek. Bu konuda çok iyi."

Gaston tırtıklı dişlerini göstererek sırttı.

"Jack bir katil," diye devam etti George. "Diğer katilleri tanıyor, onları anlıyor ve gerekirse fiziksel bir tehdidi, herhangi bir zarar verme şansı olmadan ortadan kaldırıyor."

Mutfakta bir şey kırıldı.

Üç adam mutfak kapısına baktı.

"Anladığım kadarıyla sizin mesleğinizdeki insanlar otrokar ve vampirlere aşına," dedi George. "Belki de notlarımızı karşılaştırabiliriz?"

Hakemlerin arşivleri efsaneviydi. Muhtemelen zirveye katılan üç grup hakkında bilinmesi mümkün olan her şeyi biliyordu. Bu kulağa başka bir test gibi geliyordu ya da belki de uykusuzluk beni asabi yapıyordu. "Çok isterdim-"

Ölümcül tehlikede olan bir Quillonian'ın hırıltısı sesimi kesti. Şimdi ne olacak?

"Affedersiniz." Ayağa kalktım ve mutfağa doğru yürüdüm.

Uzaktaki dolabın kapısı ardına kadar açık duruyordu. Quillonlu, tüm sivri uçları sırtında dikilmiş halde dolabın yanında duruyordu. Elleri bir tabağı sıkıyordu. Kalın bir ahşap dal, tabağın diğer ucunu sıkıştırmış, onu Orro'nun ellerinden çekip dolaba geri sokmaya çalışıyordu.

"Neler oluyor?"

"Bir tabak kırdım ve başka bir tane almama izin vermiyor!" Orro hırladı. "Tabakların tarih öncesinde kırılabilir olduğunu nereden bilebilirdim ki?"

"Tabağı ona verin lütfen."

Dal bıraktı ve Orro elinde tabakla geriye doğru tökezledi.

"Lütfen ona yardım edin," dedim hana. Mutfak gıcırdadı.

"Biliyorum," dedim. "Ama onunla çalışmayı öğrenmek zorundasın."

Orro tabağı salladı. "Sebat edeceğim."

"Eminim edeceksin."

Oturma odasına geri döndüm ve sandalyeme oturup sihrimle ittim. "Terminal, bölünmüş ekran, vampir ve otrokar dosyaları lütfen."

Uzak duvarda geniş bir ekran oluştu; sol tarafta bir vampir, sağ tarafta ise bir otrokar gösteriliyordu.

George kaşlarını kaldırdı. "Teşekkür ederim. Yüzeyde vampirler ve otrokarlar benzer türler gibi görünüyor. Her ikisi de aynı yırtıcı insansı türden evrimleşmiştir. Her ikisi de savaşçı bir topluma sahip, fetih ve toprak edinme fikirleri etrafında şekilleniyor ve buna diğer maddi zenginlik biçimlerinden daha fazla değer veriyor. Her ikisi de saldırgandır ve şiddete şiddetle karşılık vermekte hızlıdır. Her iki uygarlığın sanatı ve dinleri güçlü bir savaşçı onuru kültü göstermektedir. Her iki kültürde de neredeyse hiç cinsiyet farkı yoktur. Benzerlikler burada sona eriyor."

Doğru bir nokta.

George, "Kutsal Anokrasi'nin vampirleri mükemmel askerler olmaya çalışıyor," dedi.

"Vampir," diye mırıldandım. Soldaki ekranda savaş zırhı giymiş, siyah ve kırmızı bir savaş gürzü sallayan bir vampir şövalyesi yakın plan gösteriliyordu.

"Her şövalye çok yönlü bir ölüm makinesi, çeşitli dövüş stillerinde yetenekli bir insan avcısıdır."

Ekrandaki vampir kertenkele benzeri bir rakiple çarpıştı. Mor kertenkele vampirin topuzunu kavradı ve elinden söküp aldı. Vampir zırhındaki kınlardan iki kısa kılıç çıkardı ve duruşunu değiştirerek döndü.

"Sahada elli vampir varsa, bunlardan biri lider olacak ve diğer ikisi çavuş olarak görev yapacak," dedi George. "Lider öldürülürse, çavuşlardan biri onun yerini alacak ve emrindeki askerlerin en iyileri

bir çavuş olacak. Dövüş eğitiminin aşamalarından geçerler. Herkes rütbeli bir asker olarak başlar ve aynı temel dövüş eğitimini alır. İsteyenler daha fazla eğitim almaya devam eder ve şövalye rütbesine ulaşır. ve ilerleyen içinde ve şövalyelik. Uzmanlaşma söz konusudur, ancak genel olarak her vampir oldukça uyumludur. Kutsal Anokrasi'nin çekirdeği olan Soylu Haneler, kalıtsal asker olan bireylerden oluşur. Onlar savaşçı seçkinlerdir. Otrokarlar farklı işlev görür."

"Otrokar," diye mırıldandım hana doğru. Ekran genişledi devasa bir erkek otrokar göstermek için. Boyu iki metreden uzun ve en az üç yüz elli kilo olmalıydı. Kasları gövdesinden taşıyordu. Görüntü kayboldu ve yerine yeni bir görüntü kaydı: başka bir otrokar, ama bu altı fitin altında, zayıf, iki baltayı inanılmaz derecede hızlı döndürüyordu.

George bana, "Muhtemelen neden böyle bir tutarsızlık olduğunu merak ediyorsunuzdur," dedi.

"Ergenlik çağında otrokarların vücutları belli bir hormon üretmeye başlar," dedim. "Bu hormonun vücutlarını yeniden şekillendirme konusunda büyük bir yeteneği var. Ağırlık kaldırmaya başlarsa, hormon onları şişirir ve daha iri yapar. Jimnastik antrenmanı yaparlarsa, onları daha kompakt ve zayıf yapar. Bu, çok çeşitli iklimlerde hayatta kalmalarını sağlamak için tasarlanmış evrimsel adaptasyonlarının bir parçasıdır. Kuraklık zamanlarında olgunlaşan çocuklar daha küçük, soğuk iklimlerde olgunlaşan çocuklar daha büyüktür."

Jack sırttı. "Ara sıra geri kalanımızın aptal olmadığını unutuyor."

George onu görmezden geldi. "Tamamen haklısın. Otrokarlar son derece uzmanlaşmışlardır. Olgunluğa eriştikten sonra hormon üretimi durur ve ergenlikte yaptıkları seçimlere kilitlenirler. Tek bir mesleği yapmayı öğreniyorlar ama onu da son derece iyi yapıyorlar."

"Yani düşman bölgesinde bir köprüyü havaya uçuracak birine ihtiyacınız varsa..." Gaston söyledi.

"Vampirler beş kişilik bir ekip gönderir," dedi Jack. "Beşi de bombayı nasıl kuracaklarını ve etkisiz hale getireceklerini bilir."

"Otrokar yirmi kişilik bir grup gönderecek," diye devam etti George. "Beş kişi bombayı nasıl kullanacaklarını bilecek ve geri kalanlar da oraya varana kadar onları hayatta tutacak. Otrokarların geniş aileleri vardır ve sayıları vampirlerden yaklaşık üçe bir fazladır. Bireysel olarak vampirler daha iyi askerlerdir, bu yüzden otrokarlar sürü halinde fethetmeyi tercih ederler. Vampirler kalıtsal aristokrasi tarafından yönetilirken, otrokar saflarında terfi popülerlik yarışmasından etkilenen bir meritokrasidir. İdeolojileri arasındaki farklar o kadar büyük ki, iki uygarlık birbirlerine karşı büyük bir nefret besliyor ve şu anda kanlı bir savaşın içinde olduklarından bahsetmeye bile gerek yok. İki delegasyonun üyeleri doğrudan temasa geçerse, havai fişekler bekleyebiliriz."

"Gözetimsiz temas için çok fazla fırsatları olmayacak," dedim. "Ortak yemek odası ve balo salonuna bireysel erişimleri olan ayrı oda gruplarına yerleştirilecekler. Birbirlerine yaklaştırmaya çalışırlarsa, kesinlikle engellenecekler."

"Bunu tam olarak nasıl yapmayı planlıyorsun?" Jack sordu. "Güvenlik önlemlerini gerçekten ekibinizle görüşmemiz gerekiyor."

Gerçekten mi? "Ben bir hancıyım. Güvenlik ekibine ihtiyacım yok."

Gözleri kısıldı. "Yani onları tek başına ayrı tutmayı mı planlıyorsun?"

"Evet."

Gaston çenesini ovuşturdu.

Jack, "Onların profesyonel askerler olduğunun farkındasınız," dedi.

"Evet."

Jack kardeşine baktı. George gülümsedi.

Jack durmadı. Onun tipini tanıdım. Güneş Sürüsü'nün bir parçası olmayabilirdi ama şekil değiştiren biriydi ve muhtemelen bir kediydi. Kediler kendilerine güvenir ve

herhangi bir otoriteden rahatsız olurdu. Sean en azından bana güveniyordu ama Jack güvenmiyordu. Ta ki ben burnuna vurana kadar.

"Profesyonel bir asker misin?" diye sordum. "Bir süre öyleydim," dedi Jack.

Aha. "Hızlı ve ölümcül olduğunuzu varsayıyorum."

Jack kaşlarını çatı. "Elbette."

Gaston'a baktım. "Sen de profesyonel bir asker misin?"

Sırıttı. "Ben daha çok bir macera adamıyım."

George bıyık altından güldü.

"Bu ikisini kendilerinden kurtarıyorum," diye devam etti Gaston. "Arada sırada da biraz düzenbazlık yapıyorum."

Ne? "Skulduggery?"

"On metrelik bir duvarı tırmanmak, gölgelerden atlamak, bir diplomatın boynunu kırmak, vücuduna sahte belgeler yerleştirmek ve savaşın patlak vermesini önlemek için uluslararası bir olayı önlemek gibi şeyler," dedi Gaston yardımsever bir şekilde. "Korkunç şeyler ama oldukça gerekli."

Bu gerçekten çok özel bir hilekârlık tanımıydı. İkisine de gülümsedim. "İkiniz de aksiyon adamı olduğunuza göre, bu kolay bir meydan okuma olmalı. Süpürgemi benden alın."

İki adam benimle aralarındaki mesafeyi ölçtüler.

Jack kardeşine baktı. "Bir şey söyleyecek misin?"

George başını salladı. "Hayır, bu ilmeğin içine girmene izin vereceğim. İyi iş çıkarıyorsun."

Jack omuz silkti.

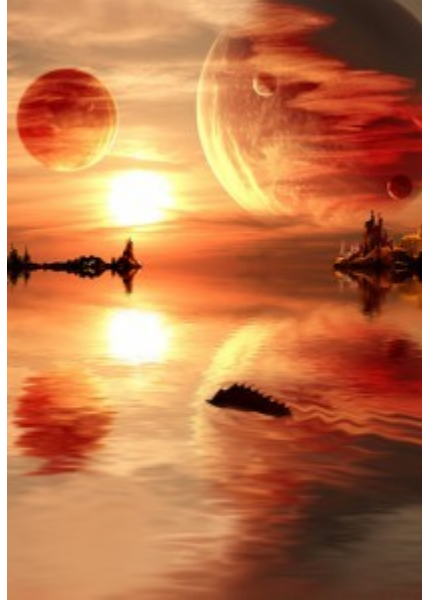
Gaston havaya sıçradı. İnanılmaz derecede güçlü bir sıçrayıştı. Sanki bir toptan fırlatılmış gibi yerden fırladı ve havada uçarak doğruca bana doğru geldi. Hanın duvarı yarıldı. Ahşap damarları pürüzsüz ama kırbaç gibi çevik, kalın ve esnek kökler duvardan fırlayarak Gaston'u havaya savurdu ve bir kozanın içine sardı.

Jack, Gaston'ın altından hızla geçti. Hanın dalları ona doğru uzandı ama o kaçtı, sanki eklemleri sıvıymış gibi onların erişemeyeceği yerlere doğru süzüldü. İzlemesi çok güzel bir şeydi. Bana bir metre yaklaşmasına izin verdim ve süpürgeyi yere bantladım. Süpürgenin sapı yarıldı, çatladı. Parlak elektrik mavisi fişkırdı ve Jack'in derisine çarptı. Kasıldı ve bir kütük gibi yere yığıldı.

George bir şey fırlattı. El hareketi o kadar hızlıydı ki bulanıktı. Dallar engellemek için dışarı fırladı ve dört inçlik bir ok zararsız bir şekilde yere düştü.

Hanın zemini su gibi yarıldı ve Jack boynuna kadar zemine gömüldü. Etrafımda oda hafifçe gerilmiş, bekliyordu. Süpürge elimde yeniden şekillendi. Parmaklarımı şıklattım ve zemin yukarı kalktı, bükülerek Jack'i göz hizama kadar yükseltti. Onun üzerinde Gaston baş aşağı asılı duruyordu. Sadece yüzü görünüyordu.

Gri gözlü adam kocaman çenesini açtı. "Pekala. Bu biraz çıkmaz bir durum."

Uzak duvara yöneldim ve büyümle ittim. Tahta parçalandı. Önümüzde inci grisi gökyüzünün altında soluk turuncu, engin bir sığ deniz uzanıyordu. Uzaktaki pürüzlü tepeler suyu yırtıyor, kırmızımsı gezegenlerin dağılımına karşı siluet oluşturuyordu. Rüzgâr beni yıkadı,

tuz ve yosun kokusunu da beraberinde getiriyor. Evet, bu iyi olur.

Dalgalar yüzeyi rahatsız ediyordu. Uzun sivri uçları olan devasa üçgen bir yüzgeç suyu bıçak gibi oyarak bize doğru hızla geliyordu.

"Han benim alanım," dedim. "Burada ben yüceyim. Eğer baş belası olmaya devam edersen, seni okyanusa sürgün eder ve bir gece orada bırakırım."

Yüzgeç ancak yirmi beş metre uzaktaydı.

Yirmi.

On beş. Sudan parıldayan mavi bir post yükseldi.

Duvar, hançer dişleriyle süslenmiş devasa bir ağız okyanustan dışarı fırlamadan hemen önce kendini yeniden inşa etti.

Caldenia merdivenlerden indi. "Ooo. Sabahın köründe esaret mi canım?"

Keşke öyle olsaydı. "Caldenia ka ret Magren'i takdim edebilir miyim?" dedim. "Majesteleri hanın daimi misafiridir."

George koltuktan kalktı ve kusursuz bir eğilme hareketi yaptı. Gaston'un etrafındaki dalların çözülmesine izin verdim ve o da usulca yere çöküp eğildi.

"Gitmeme izin verecek misin?" Jack sessizce sordu. "Bunu düşünüyorum."

"Yani Gaston gidebilecek ama ben gidemeyecek miyim?" "Onu senden daha çok seviyorum."

Jack bana baktı ve sırtıttı. "Yeterince adil. İstedığımı aldım."

I çözünmüş ve zemin ve izin ver Jackgit yapmak onun tanıtımları.

George bana doğru sürüklendi. "Boyut kapılarını açabildiğini bilmiyordum."

"Ben yapamam ama Gertrude Hunt yapabilir."

Bir öksürük beni döndürdü. Orro küçük yemek odasının kapısında duruyordu.

"Sanırım kahvaltı hazır," diye duyurdum.

Üç adam, Caldenia ve ben yemek odasına girdik ve ağır, eski masanın etrafına oturduk. Tendriller kayıyordu

ve bir tabak yavaşça önümdeki yerine kaydı. Gözlerimi kııptım. Krep gibi kağıt inceliğinde pişirilmiş bir yumurta, özenle hazırlanmış bir kesenin içine katlanmış, içi altın renginde kızartılmış küçük patates parçaları, ufalanmış sosıs ve minik mantar parçalarıyla doldurulmuştu. Karışımın ortasından, çilekten oyulmuş narin pembe çiçekler taşıyan ince yeşil bir sap filizlendi. Yumurta kesesinin yanında dar pastırma şeritlerinden örölmüş küçük bir sepet duruyordu, içinde baharat serpilmiş güneşli bir yumurta vardı ve hemen yanında salatalık yapraklarından oluşan bir çiçek açmış, ortasına cerrahi bir hassasiyetle yumurta sarısı sürölmüştü. O kadar güzeldi ki, yesem mi yoksa çerçevelesem mi bilemedim. Sadece aroması bile ağzımı sulandırdı.

"Yumurtalar üç şekilde!" Orro anons etti ve mutfağa çekildi.

Yumurtalar üç şekilde inanılmaz lezzetliydi. Caldenia'yı onları tadarken izlemek başlı başına bir deneyimdi. Grace zarıfçe yumurta kesesinin dolgusunu denedi, çatalının dişlerini yumurta sarısının üzerinde gezdirdi, küçük pastırma sepetini aldı ve hepsini özenle höpürdeterek ağzına attı. Keskin etobur dişleri parladı, pastırma çıtırdadı ve dudaklarını peçeteyle sildi.

Oturduğum yerden, kapı aralığından mutfağın dar bir kesitini görebiliyordum. İçeride Orro elinde bir mutfak havlusuyla adada durakladı.

Majesteleri peçetesini yere bıraktı. "Enfes."

Orro'nun tüm iğneleri diken diken oldu. Bir an için oyuncak reyonundan satın alabileceğiniz neon renkli sivri toplardan birine benzedi. Bir an sonra iğneleri tekrar yerine indi ve adayı silmeye devam etti.

Öğle yemeği on ikide servis edildi ve "Basit Creme Fraiche Tavuğu ve sebzeler" adında bir şey içeriyordu, bu da çıtır derili kızarmış tavuk ve

Et o kadar yumuşaktı ki çatalımın baskısı altında parçalandı, taze ıspanak, narenciye, badem ve inanılmaz lezzetli bir sosla servis edildi. Orro'yu tutmam mümkün değildi. Çok pahalıydı, ama elimdeyken tadını çıkarmamak aptallık olurdu.

Saat altı buçukta her şey hazırdu ve ben de bornozumu giyerek arka verandada beklemeye başladım. Belirlenen giriş noktası meyve bahçemin arkasındaki tarladaydı, ön yolun dışındaydı ve çalılar ve ağaçlar misafirlerin gelişinin gösterişli yan etkilerinin çoğunu engelleyecekti. Altı elma ağacını nazikçe birkaç metre kenara çekilmeye teşvik etmişim, böylece meyve bahçesinde açık bir yolumuz vardı ve durduğum yerden çimleri yeni biçilmiş tarlayı görebiliyordum. Gökyüzü kapalıydı, erken ve karamsar bir akşam vaat ediyordu. Soğuk bir esinti ağaçların arasından girdaplar çizerek geliyordu.

Neredeyse kırk misafir, çoğu yüksek rütbeli. Tek bir yanlış adımda itibarım ve hanın rütbesi bir daha düzelmezdi. Zihnim hazırlıklar arasında dönüp duruyordu: kamaralar, balo salonu, Orro'ya talimatlar. Son anda ahırları yeniden faaliyete geçirdim. Han ahırları onlarca yıl önce bir kez oluşturmıştu, bu yüzden tek yapmam gereken onları hanın yeraltı deposundan çıkarmaktı. Onları ortaya çıkarmak hem hanı hem de beni zorladı, ancak ahırlara sahip olup onlara ihtiyaç duymamak, siz onları kullanıma açarken birinin değerli yarış dinozorunun soğuk yağmurda ıslanmasına izin vermekten daha iyiydi.

Her şeyi düşünmüştüm. Kontrol listemi gözden geçirdim ve her maddenin üstünü çizdim. Yine de kendimi gergin hissediyordum. Eğer bir motor olsaydım, çok yüksek rölantide çalışırdım. Kırk misafirle başa çıkabilirdim. Ailemin otelinde bundan daha fazlasını idare etmişim ama sadece kısa süreliğine ve hiçbirisi birbiriyle aktif olarak savaş halinde değildi.

Sorun olmazdı. Burası benim otelimdi ve hiçbir misafir bunu değiştiremezdi.

Uzandım ve arka verandanın üzerindeki çatıyı destekleyen direğe dokundum. Hanın büyüü

Benimki huzursuzdu. Han da gergindi.

Direkler ve çatı, hanın kendi kendine büyüttüğü yeni bir eklentiydi. Bunu fark etmemiştim ama eskiden beton bir döşeme olan arka verandaya çıkıp ağaçları seyretmek gibi bir alışkanlık geliştirmiştim. Bazen katlanır bir sandalye getirip kitap okuyordum. Teksas güneşi merhamet nedir bilmezdi ve ben dışarıda bir iki dakika fazla kalarak ikinci kez yandıktan sonra han duruma el koyarak taş ve ahşap sundurma direkleri ve bir çatı yaptırdı. Ayrıca beton döşemeyi kaldırım taşıyla değiştirdi ve hanın bunu nereden aldığından emin değildim.

"Her şey yoluna girecek," diye mırıldandım eve, parmaklarımın ucuyla ahşabı okşayarak. Hanın büyüğü bana yaslandı, güven verdi.

"Öyle olacak," dedi George. Bu sabahki kıyafetiyle yanımda duruyordu, ama şimdi elinde süslü bir baston vardı, koyu renkli ahşap üzerine kıvrımlı gümüş kıvrımlar işlenmişti. İçinde bir bıçak olsaydı hiç şaşırırmazdım. Ayrıca gizemli bir topallaması vardı. Görünüşe göre Hakem hafife alınmaktan hoşlanıyordu.

Arkamızda Gaston ve Orro sessiz bir sohbete devam ediyorlardı. Pencere açıktı ve sesleri bize kadar geliyordu.

"Madem ilk yemeğinizdi, neden yumurta?" Gaston sordu. "Neden havyar ya da truffles ya da daha karmaşık bir şey değil?"

"Coq au Vin'i düşünün," diye yanıtladı Orro. "En basit tarif bile uzun bir süreç gerektirir. Olgun bir kuşa sahip olmak ve onu iki gün boyunca bordoda marine etmek gerekir. Marine edildikten sonra kalın pastırma dilimlerinin bir tavada sotelenmesi gerekir. Daha sonra tavuk kızartılmalı, konyağa batırılmalı ve ardından ateşe verilmelidir."

Bu kesinlikle bir Dünya tarifiydi, özellikle de Fransız. Dünyanın neresinde öğrendi bunu?

"Sonra tavuk terbiye edilmelidir. Tuz, karabiber, defne yaprağı ve kekik. Soğan eklenmeli, tavuk

kaynatılacak, un tüm çabanın üzerine serpilecek ve sonra kaynatılacaktır. Pastırma, sarımsak, tavuk suyu, mantar gibi daha fazla malzeme eklenecek ve hepsi lezzetli bir bütün haline gelene kadar kaynatılacak."

"Beni acıktırıyorsun," dedi Gaston, "Ama yine de ne anlamı var anlamıyorum."

Orro, "Hiçbir malzeme bu yemeğin yıldızı değildir," dedi. "Bu bir bütün. Malzemelerin ve baharatların miktarlarını değiştirerek ve yeni varyasyonlar yaratarak onu bir düzine şekilde pişirebilirim. Et suyu nasıl yapılır? Şarap hangi şaraptan? İkinci sınıf bir aşçılık öğrencisi bile bu yemeği yapabilir ve yenilebilir. Hazırlanışının karmaşıklığı tarifi esnek kılmaktadır. Şimdi mütevazı yumurtayı düşünün. Muhtemelen evrende bilinen en eski yiyecektir. Yumurta sadece bir yumurtadır. Çok uzun süre pişirirseniz sertleşir. Çok az pişirirseniz jöleli bir karmaşaya dönüşür. Dikkatsizliğiniz yüzünden sarısı kırılır ve yemek mahvolur. Kabuğunu soyarken nazik derisini oyarsanız hiçbir mutfak uzmanlığı onu onaramaz. Yumurta hataya yer bırakmaz. İşte gerçek ustalık burada parlar."

Jack mutfağa girdi ve verandaya doğru yürüdü. "İki ev ötedeki mahallede park etmiş bir polis arabası var. İçindeki erkek polis oteli gözetliyor."

İçimi çektim. "Bu Memur Marais olmalı." Saat gibi işliyordu.

"Endişelenmeli miyiz?" George söyledi.

"Memur Marais ve benim bir geçmişimiz var."

Tüm insanların büyüğü vardı. Çoğu onu nasıl kullanacağını bilmiyordu, çünkü hiç denememişlerdi, ama büyü yine de sızmanın bir yolunu buluyordu. Memur Marais için bu sezgi olarak ortaya çıktı. İçindeki her his ona ben ve Gertrude Hunt'la ilgili doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyordu. Bunu kanıtlayamıyordu ama yine de içini kemiriyordu. Memur Marais hem vicdanlı hem de çalışkandı ve bu gece aşırı bir önsezi onu uyarmıştı

"pek de doğru olmayan" bir şeylerin olmak üzere olduğunu anlamış olmalı ki Avalon alt bölgesine gidip hanı izlemek için yerleşti.

"Aşırı gelişmiş bir sezgi yeteneği var," diye açıkladım. "Bu yüzden herkesin meyve bahçesinden girmesi gerektiğini bildiğinden emin oldum. Bir şey görmediği sürece bize bir şey olmaz."

"Delegelerle teyit ettiniz mi?" George sordu.

Jack başıyla onayladı. "Otrokar yedide, Tüccarlar yedi buçukta ve vampirler sekizde. Merkez ofisten ilginç bir şey duydum. Vampirler konusunda biraz zorlanacağımızı söylüyorlar."

George tek kaşını kaldırdı. "Vorga Hanesi."

Jack iç çekti. "Ben sana söylemeden önce senin bir şeyler biliyor olman gerçekten sinir bozucu."

"Bana öyle söyledin." George bana döndü. "Heyette Nexus'ta savaşılan her Haneden şövalyeler var. Üç büyük ve iki küçük Hane var. Tüm büyük Haneler başlangıçta barış görüşmelerine sıcak bakıyordu; ancak son birkaç gün içinde Vorga Hanesi çatışmanın devam etmesinden yana tavır almaya başladı."

"Peki bu ne anlama geliyor?" Gaston mutfaktan sordu.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi." George yüzünü buruşturdu. "Vorga Hanesi'nin diğer Haneleri alaşağı etmek için Meer Hanesi'yle gizli bir ittifak yaptığı anlamına gelebilir. Vorga Hanesi'nden biri Krahr Hanesi'nden birinin gölgesine bastığı, yanlış renk giydiği ya da kutsal bir sunak önünde yeterince durmadığı için gücenmiş olabilir. Bu, birisinin yerel katedralin çan kulesi üzerinde yanlış yöne uçan bir kuş gördüğü anlamına gelebilir. Bu vampir politikasıdır. Elinizi kırk kobrayla dolu bir fıçıya sokup dokunarak aralarından bir bahçe yılanı bulmaya çalışmak gibi."

Vampir politikasıyla ilgili en iyi şey, onların Hakem'in sorunu olmasıydı. Ben sadece vampirleri güvende tutmak zorundaydım.

George meyve bahçesine bakıyordu, yüzü dalgındı.

"Söyle George?" Gaston sordu. Ona baktım ve bana göz kırptı. "Neden kırk?"

"Çünkü bir bahçe yılanı bulma ihtimalini imkânsız kılacak kadar büyük bir sayı," dedi George, sesi düzdü.

"Evet, ama neden elli ya da yüz değil? Neden böyle tek bir sayı? Kırk mı? Yılanlar genellikle kırklarla ölçülmez."

George ayağının üzerinde döndü ve Gaston'a baktı. İri adam sırttı.

Jack kendi kendine kıkırdadı.

"Bu şekilde konsantre olduğunda," dedi Gaston bana, "eğer gerçekten sessiz olursanız, kafasının içindeki dişlilerin döndüğünü duyabilirsiniz. Bazen kulaklarından çıkan hafif bir duman kokusu alırsınız..."

Çimlerin üzerindeki hava şeffaf plastik bir perde gibi yırtıldı ve bir saniyeden kısa bir süre için koyu mor bir boşluk gösterdi. Boşluk mor gözünü kırptı ve çimlerin üzerinde bir grup otrokar belirdi. Bir, iki, üç... on iki. Beklendiği gibi.

Öndeki otrokar bize doğru gelmeye başladı. İri yarı, en az altı beş yaşında, güçlü kolları ve bacaklarına bakılırsa kaslı olan bu adam, kollarını ve yüzünü güneşten korumak için tasarlanmış, oldukça geniş ve uzun bir atkıdan ibaret olan geleneksel otrokar yarım pelerinine sarınmıştı. Giyildiğinde başını, omuzlarını ve gövdesini uyluğun ortasına kadar örtüyordu. Deriye sarılmış dev bir kılıcın kabzası otrokarın omzunun üzerinde yükseliyordu. İkinci ortokar ilkinin ayak izlerini takip etti. İnce yapılıydı ve liderden yaklaşık on santim daha kısaydı. İki arasındaki fark o kadar belirgindi ki, neredeyse aynı türe aitmiş gibi görünmüyorlardı.

Diğerleri de onu takip etti.

Lider sundurmaya ulaştı ve tek bir akıcı hareketle pelerini çıkardı. Önümde deri giysili ve geleneksel yarım kilt giymiş devasa bir Otrokar kadını duruyordu. Teni turuncuya çalan derin, zengin bir bronzdu. Kasları vücudunu sarıyordu. Saçları şakaklarından Fransız örgüsüyle örölmüştü ve örgüler başının arkasına doğru uzanıyordu. Kalan gür saçları geriye taranarak uzun bir yele haline getirilmişti. Sa kökleri o kadar koyu renkliydi ki siyah gibi görünüyordu ama yavaş yavaş açılıyor ve uçlarında, sanki saçları özenle taze kana batırılmış gibi koyu yakuta dönüşüyordu. Siyah kaşlarının altındaki koyu menekşe gözleri bizi inceliyor, değeriendiriyordu. Duruşu hafifçe değışti. Bize baktığı bir saniye içinde her şeyi görmüştü: Jack, George, ben, kapıdaki Gaston ve mutfaktaki Orro ve bir savaş planı hazırladı.

George eğildi. "Selamlar, Khanum. Sesimizi alçaltmak zorunda kaldığımız için üzgünüm. Yerel kolluk kuvvetleri yakınlarda. Umarım yolculuk iyi geçmiştir?"

"Hayatta kaldık." Sesi bir kadına göre derindi. Kükreyebilecek türden bir ses. "Boşluk yolculuğundan nefret ediyorum. Midem ters dönmüş gibi hissediyorum." Khanum yüzünü buruşturdu. "Sanırım herkes buraya geldiğinde resmi girişi yapmamız gerekecek."

"Gelenek böyle," dedi George.

Yanıındaki otrokar pelerini çıkardı. Zırh giymiyordu, sadece eteğı vardı ve gövdesi açıktaydı. Zayıf ve sertti, kasları hafifti ama yeşille renklendirilmiş bronz teninin altında keskin bir şekilde tanımlanmıştı, sanki hayat tüm yumuşaklığını yontmuş gibiydi. İnsan olsaydı otuzlu yaşlarında olduğunu tahmin ederdim ama Otrokar'da yaşı söylemek zordu. Uzun ve simsiyah saçları, mor vurgularla parlıyordu ve sırtına dökölüyordu. İnce deri kemerler ve zincirler belini sarıyordu ve düzinelerce tılsım, kese ve şişe bunlardan sarkıyordu. Hanum güçlü ve yırtıcı bir kediye benziyordu. Onun yanında yıpranmış bir ağaca ya da belki de bir yılanı benziyordu: kuru bir yilandan başka bir şey değildi.

Kaslıydı. Yüzü de ona uyuyordu: sert, kaba darbelerle yontulmuş, yeşil gözleri o kadar açıktı ki ürkütücü bir ışıltıyla parlıyor gibiydi. Eğer bir şaman olmasaydı, süpürgemi yerdim.

Hanı inceledi. "Ateş çukuru var mı?"

"Ruhlar için özel olarak düzenlenmiş bir oda var," dedim ona. "Ateş çemberiyle birlikte."

Gözleri bir parça büyüdü. "Güzel. Ruhlardan bana bu barış görüşmeleri için alametleri göstermelerini isteyeceğim."

"Kehanetler iyi olsa iyi olur," dedi Khanum sessizce, sesi çelik gibiydi.

Şaman gözünü bile kırpmadı. "Kehanetler neyse o olacak."

Hanım derin bir nefes aldı. "Sanırım devam etmem gerekiyor." Sesini hafifçe yükseltti. "Selamlar, Arbiter. Selamlar, Hancı."

"Gertrude Hunt size hoş geldiniz diyor, Khanum," diye başımı eğdim. "Kış güneşi size ve savaşçılarınıza. Benim suyum sizin suyunuzdur. Benim ateşim sizin ateşinizdir. Yataklarım yumuşak, bıçaklarım keskindir. Misafirperverliğime tükürürsen boğazını keserim." İşte böyle. Güzel ve geleneksel.

Yanımdaki Jack çok hareketsiz kaldı. Gerilmedi; sadece tamamen huzura kavuştu.

Khanum gülümsedi. "Şimdiden kendimi evimde hissediyorum. Kış güneşi sana. Bu evi ve sahiplerini onurlandıracağız. Bıçaklarımız keskin ve uyumuz hafiftir. Ateşinizin onuruna ihanet ederseniz, kalbinizi oyarım."

Kapı, büyümün itişine itaat ederek açıldı. İçeri adımımı attım. "Lütfen beni takip edin, Khanum."

On dakika sonra verandadaki yerime dönmüştüm. Han, son otrokarın arkasındaki girişi mühürlemişti. Çıkabilmelerinin tek yolu ana yemek salonundan geçmekti.

Saat yedi buçukta alanın üzerindeki alan parıldadı, sanki bir sıcak hava halkası aniden çimlerin üzerinde yükselmiş gibi. Pırlıltı, şık kıvrımları olan dev bir gemiye dönüştü.

Suda süzölen bir manta vatozunu düşündören çizgiler. Zarif tekne yere battı, bir tüy gibi indi, bir kapak açıldı ve Nuan Cee dışarı çıktı. Bir metre boyunda, kedi gözlü ve vaşak kulaklı bir tilkiyi andırıyordu. Gümüş mavisi ve mükemmel taranmış yumuşak, lüks kürkü onu tepeden tırnağa kaplıyor, karnında beyaza dönüyor ve sırtında altın rozetlerle bezenmiş neredeyse turkuaz rengine kadar koyulaşıyordu. Güzel, ipek bir önlük ve mavi mücevherlerle süslü bir kolye takıyordu.

Nuan Cee beni gördü, el salladı ve omzunun üzerinden seslendi. "Burası doğru yer. Her şeyi getir."

Bana doğru gelmeye başladı. Gül perdeli bir tahtırevan taşıyan dört tilki ortaya çıktı. Arkalarında, kürkleri beyazdan en koyu maviye kadar değişen beş tilki daha, çimenlerin üzerinde hafifçe zıplayarak yürüyordu, beşi de ipekler ve mücevherlerle süslenmişti. Geminin karnından alçak bir anırma sesi geldi. Bir an sonra küçük bir tilki ortaya çıktı ve deve ile eşek arası tüylü bir şeye benzeyen hayvanın dizginlerini çekıştirmeye başladı. Hayvanın üzerinde, neredeyse kendisinin iki katı uzunluğunda, tehlikeli bir yığın çanta, yük ve sandık duruyordu. Tilki dizginleri tekrar çekıştirdi ve eşek deve otların arasına girdi. Arkasında başka bir tilki tarafından yönetilen başka bir canavar belirdi.

"Şunu bir anlayayım," diye mırıldandı Jack. "Uzay gemileriyle uçuyorlar ama içlerine eşek mi yüklüyorlar?"

"Eşekleri severler," dedi George ona.

Beşinci eşek de diğerleri gibi yüklü bir şekilde gemiden çıktı. Ailem Nuan Cee'yi daha önce de ağırlamıştı. Kendi sayılarının üç katı bir partiye ev sahipliği yapabilecek kadar oda tahsis ettikleri için zihinsel olarak kendi sırtımı sıvazladım.

"Bunun daha ne kadar sürmesini bekliyorlar?" Gaston ıslık çaldı. "Bir yıl mı?"

"Lükslerine bayılırlar," diye açıkladım. "Onlardan birine yapabileceğiniz en kötü şey, onları yoksun kalmaya zorlamaktır. Hepsini içeri aldıktan sonra onlara odalarını gösterir misin?" Kimsenin içeri girmediğinden emin olmak için arkadan takip ederdim.

Sonra da tüm eşekleri ahırlara yerleştirirdim.

"Sorun değil," dedi Gaston.

Nuan Cee sonunda bize ulaştı, yanında yüksek teknoloji ürünü zırhlar giymiş gri tenli bir kadın vardı. Uzun saçları ince teller halinde belinin altına kadar uzanıyordu. Gözleri altın sarısıydı ve dişleri keskindi. Nuan Cee'nin saar ah'ı olarak görev yapıyordu ve onunla savaşmak çok tehlikeli bir fikirdi.

"Diiina!" Nuan Cee kelimeyi uzattı.

"şşşt," diye fısıldadım. "Saygıdeğer Nuan Cee, dışarıda evi gözetleyen bir polisimiz var."

"Ah." Nuan Cee sesini alçalttı. "Doğru. Hanınızı ziyaret ettiğim için çok mutluyum, çok mutluyum. İzin verin size ailemi takdim edeyim." El pençesini salladı ve tilkiler en önde tahtirevan olmak üzere sıraya girdi. "Büyükannem,

Nuan Re." Tahtirevan yanımızdan geçti. "Kız kardeşim Nuan Kuo. Kız kardeşimin evlilik yoluyla kuzeni Nuan Oler. İkinci kayınbiraderim..." Beş dakika sonra son tilki nihayet verandama çıktı. "Nuan Couki, üç kez uzaklaştırılmış kuzenimin yedinci oğlu!" Nuan Cee zaferle duyurdu. "Bu onun ilk

yolculuk."

Yedinci oğul bize baktı. Boyu ancak bir buçuk metreydi, soluk kum rengi kürkü ve kocaman mavi gözleri vardı. Patisini bize doğru salladı, cılız bir sesle "Merhaba!" diye ciyakladı ve Nuan Cee'nin akrabalarının peşinden hana doğru koşmaya başladı.

"Phew." Nuan Cee alnındaki hayali teri sildi. "Çok çalışıyorum. Odalarımızı görelim."

Hanın içinde kayboldu ve ben de onu takip ettim. "Kurabiye?" Jack arkamdan söyledi.

"Sadece devam et," dedi George ona.

Saat sekizde verandaya geri döndüm. Nuan Cee'nin klanıyla uğraşmak beklediğimden uzun sürdü. Neredeyse bir dakika bile ayıramadım. En azından o kadar gürültü yapmadılar. Vampirlerle her şey yolunda giderse, kurşunu atlatmış olacaktık.

Sessizlik içinde
bekledik. Bir dakika
geçti.

"Geç kalmaları çok alışılmadık bir durum." George
kaşlarını çattı. Sihrim zihnimde çınladı. Olamaz.

"Ön tarafa!" Evin içine doğru koştum. Adamlar beni
kovaladı. "Ön taraftan geliyorlar!"

Ön kapıdan fırladım.

"Yere yatın!" diye bağırdı bir erkek sesi.

Sokağın ortasında Kutsal Kozmik Anokrasi'nin tam kan
zırhlı on iki şövalyesi silahlarını salladı. Memur Marais
aracının yanında durmuş, en öndeki şövalyeye şok
tabancasını doğrultmuştu.

"Yere yatın dedim!" Memur Marais kükredi. En
yakınındaki vampir devasa baltasını kavradı.
Parlak kırmızı çizgiler silahın içinden geçti. Daha yeni
ateşlemişti.

"Hayır!" Sokağa doğru koştum.

Memur Marais şok tabancasını ateşledi. Elektrot okları
vampirin kan zırhına saplandı ve mavi renkte kıvılcımlar
saçtı.

Vampir kükredi. Devasa balta bir kavis çizerek savruldu
ve polis aracının kaputunu boş bir kola kutusuymuş gibi
ortadan ikiye ayırdı. Memur Marais bir an için şaşkın bir
sessizlik içinde baltaya baktı. Eli silahına gitti.

Ateş etmesine izin veremezdim.

Sihir elimden süpürgeme doğru fırladı. Sap düzinelerce
uzun filamente ayrıldı ve Memur'a doğru fırladı.

Marais korku filmlerindeki yüzünü saran canavarlar gibiydi.
İplikler etrafını sararak vücudunu bir kozanın içine hapsetti.
Olduğu yerde döndü ve asfaltın üzerine devrildi.
Vampirler zaferle kükredi.

Bölüm 5

Vampirlere doğru döndüm. O kadar öfkeliydim ki konuşamıyordum bile.

Baltalı şövalye yüzümü gördü. Bir saniye sonra da hancı cübbesi giydiğimi ve gerçekten çok kötü bir şey yaptığını fark etti.

Ona doğru yürüdüm. Birkaç adım geriye, hana doğru gitti, bir şeyini kırmış ve şimdi ondan uzaklaşmaya çalışan bir çocuk gibi arabadan uzaklaştı. Ayağı hanın sınırına değdi. Karanlığın içinden bir kök fırladı, vampiri kavradı ve sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi onu tekrar yere çekti. Bir saniye önce oradaydı, sonra yok oldu.

Diğer vampirlere ters ters baktım. "Bu arabayı ve bu adamı alın," dedim dişlerimin arasından kelimeleri zorlayarak. "Onları hasar görmeden garajıma getirin, yoksa sizi bu kaldırımında kanlı lekelere dönüştürecekim. Şimdi."

Sağ tarafta iki ışık noktası yaklaşan bir aracı haber veriyordu.

"Çekilin!" Arland hantal vampirlerin arkasından bir yerden hırladı.

Arland'ın amcası Lord Soren, Memur Marais'i kaptığı gibi devasa zırhının izin verdiği en hızlı şekilde hana doğru koşmaya başladı. İki vampir kruvazörü kavradı, kaldırdı ve araba yoluna taşıdı. Tekerlekler yere değdiği anda araç garaj yoluna gömüldü. Toprak onu yuttu ve araba gözden kayboldu. Vampirler evin içine akın etti.

Işıklar neredeyse üzerimizdeydi.

Bir ağacın arkasına geçtim. Ev kayarak silahları gizledi. George başka bir ağacın arkasına geçti.

Kapıda Arland kısa bir komut verdi. Kalan üç vampir yere yığıldı.

Beyaz bir kamyon kükreyerek geçti.

Birkaç saniye bekledim ve Arland'a başımı salladım. Şövalyeler ayağa kalkıp eve girdiler. George da onları takip etti. Durdum ve sokağı inceledim. Bomboştu.

Bekledim, herhangi bir ses duymak için zorlandım.

Ne siren sesleri, ne neler olduğunu görmek için evlerinden dışarı fırlayan öfkeli komşular, ne de silah sesleri. Sıradan bir Salı gününün kasvetli havası ve soğuk gecesi Avalon alt bölgesi sakinlerini evlerinde tutuyordu.

Ucuz atlatmış olabilir miyiz?

Bir hancı olarak sadece iki resmi görevim vardı: misafirlerimi korumak ve onların varlığını gezegenin geri kalanından gizlemek. Vampirler bunu biliyordu. Özellikle de Arland ve amcası bunu çok iyi biliyor ve anlıyordu. Hanı nasıl tehlikeye atabildiler?

Soğuk çiseleyen yağmur gece gökyüzünden süzülüyordu.

Mahalle sessiz kaldı. Uzaklarda bir yerde bir köpek kısa ve ağlamaklı havlamalarla içeri alınmak istediğini söylüyordu. Hayal görmüş olabilirim ama bir kapının açıldığını duyduğumu sandım. Havlama kesildi.

Yavaşça nefes verdim ve içeri girdim.

Vampir delegasyonu ön odama doluştu.

Saçları simsiyah, devasa bir şövalye, zırhları neredeyse birbirine değecek şekilde Arland'la göğüs göğüse duruyordu. İkisinin de omuzları geride, bacakları dik, güçlü kasları esnemiş, birbirlerini kavramaya ve parçalamaya hazırdı. Ağızları kocaman açılmış, dişleri ortaya çıkmış, yüzleri öfkeyle buruşmuştu. Isı yayan iki uzay ısıtıcısı gibi saldırganlık yayıyorlardı. Diğer herkes onlara yer açmak için geri çekilmişti. Doğrudan şiddete bir saniye uzaklıktaydılar ve neredeyse tamamen aynı boyut ve boydaydılar. Kanlı ve korkunç bir dövüş olacaktı.

Hayır, uh-uh. Benim ön odamda yapmayacaklardı. Parmaklarımı şıklattım. Aslında buna gerek yoktu ama izleyicilerin geri kalanı için konunun altını çizmek istedim. İki vampir bellerine kadar yere gömüldü. İşaret parmaklarıma dokundum ve onları birbirinden ayırdım. Vampirler birbirlerinden uzaklaşarak aralarında yaklaşık bir metre boşluk bıraktılar. George bastonuna dayanarak bu boşluğa doğru yürüdü.

"Krahr Hanesi'nin Mareşali." Arland'a başıyla selam verdi. "Vorga Hanesi'nin Mareşali." Koyu saçlı şövalyeye başını salladı. Sesi hafif ve neşeliydi. "Ön kapıdan girmek kimin fikriydi?"

"Şövalyem nerede?" diye hırladı Vorga Hanesi'nin Mareşali.

Onu yere on santim daha batırdım. "Talep ediyorum..."

Bir on santim daha. Neredeyse kol çukurlarına kadar gelmişti.

Vorga Hanesi'nin Mareşali ağzını açtı ve kapattı.

George topuklarının üzerinde döndü. "Sabla Hanesi'nin Mareşali, belki de havayı yumuşatmak istersiniz?"

Bir kadın şövalye öne çıktı. Uzun, düz kestane rengi saçları yüzünü çerçeveliyordu. "Koordinatlar bize Krahr Mareşali tarafından sunuldu. Vorga Hanesi'nin Mareşali bizzat girdi."

"Koordinatlar için sizi rahatsız edebilir miyim?" George sordu.

Elini kaldırdı. Bileğinin iç kısmında küçük bir ekran tutuştu. Üzerinde soluk kırmızı renkte uzaylı işaretleri belirdi.

"Teşekkür ederim, Leydi Isur," dedi George. "Krahr'lı Arland'ın Evlere doğru koordinat setini sunduğu kayıtlara geçsin. Lord Robart, koordinatları yanlışlıkla mı girdiniz?"

"Bizler Kutsal Anokrasi'nin şövalyeleriyiz," diye yanıtladı Lord Robart. "Biz arka kapıdan sızıışmayız. Biz yaparız

Otrokar'ı takip etmeyin."

"Anlıyorum," dedi George. "Ve bu kararı kendi başınıza mı verdiniz?"

"Ben bir Vampir Evi'nin Mareşaliyim," diye hırladı Lord Robart. "Sizin gibilere hesap vermem."

George gülümsedi. "Yeterince makul, ancak ilk soruma zaten cevap verdiniz, bu yüzden jestinizin etkisi biraz azaldı. Pekâlâ o zaman." Elini kaldırdı. Elinde sanki sihirli bir değnek değmiş gibi bir parşömen belirdi. Açılmasına izin verdi. Ortasında Kutsal Piramit'in parlak kırmızı sembolü parlıyordu. Vampirler hep birlikte diz çöktüler ve Caldenia'nın bir sandalyede oturup çayını yudumladığını gördüm, dudaklarında eğlenen küçük bir gülümseme vardı.

George, "Bu bana Hierophant Hazretleri tarafından verilen bir Kutsal Yazıdır," dedi.

Kutsal Kozmik Anokrasi'nin dini liderinden kutsal bir emir almış. Vay canına. Az önce nükleer bombaya eşdeğer bir şeyi serbest bıraktı.

George, "Bu ferman bana her biriniz üzerinde yaşam ve ölüm yetkisi veriyor," dedi. "Herhangi birinizi herhangi bir zamanda sebepsiz yere ya da cezalandırılma korkusu olmadan öldürebilirim. Bana karşı gelmek Hierophant'a karşı gelmek demektir. Bunu yapmayı seçerseniz aforoz edilirsiniz. Öldüğünüzde ruhunuz Cennet'ten uzaklaştırılacak, üzerinize güneşin doğmadığı, yolunuzdan hiçbir hayvanın geçmediği ve hiçbir sesin sessizliği bozmadığı Hiçlik'in cansız buzlu düzlüklerinde dolaşmaya zorlanacaksınız. Yeterince açık olabildim mi?"

"Tertemiz," dedi Leydi Isur, başı hâlâ öne eğikti.

George parşömeni yuvarladı ve kolunun içine soktu. "Kalk."

Vampirler yükseldi.

George bana baktı. "Dina, polisleri serbest bırakabilirsin."

İki vampirin de yerden kalkmasına izin verdim. İkisi de konuşmadı. Oda tamamen sessizdi. Bir iğne düşse duyulurdu. George onların tüm dikkatini çekmişti.

George, "Bu Galaksinin Dünya ile olan etkileşimleri Kozmik Senato Antlaşması ile yönetilir," dedi. "Leydi Dina, bu anlaşmadaki en önemli hüküm nedir?"

"Galaksideki diğer akıllı yaşamın varlığı gizli kalmalı," diye cevap verdim.

"Bu hükmü ihlal etmenin cezası nedir?" "Sürgün," dedim.

Lord Robart dişlerini kilitledi.

"Lord Robart'ın suçu ortaya çıkarsa Vorga Hanesi bunun sonuçlarına katlanır mı?"

"Evet. Evi onursuzlaştırılacak ve Dünya'dan men edilecek."

Birkaç vampir irkildi. Dünya hayatı bir geçiş noktasıydı. Ona erişimi kaybetmek Vorga Hanesi'nin seyahatlerinde ciddi bir engelle karşılaşacağı anlamına geliyordu. Diğer haneler bundan memnuniyetle faydalanabilirdi.

"Vorga Hanesi'nden Lord Robart," dedi George. "Bu barış görüşmelerine kanla başlamaya inanmıyorum. Vorga Hanesi'nin kötü niyetten ziyade gururdan kaynaklanan bir ihlalden dolayı ceza çekmesi gerektiğini de düşünmüyorum. Ancak, eylemleriniz bu zirveyi neredeyse tehlikeye atıyordu ve devam edebilmemiz için kefareti ödenmesi gerekiyor. Leydi Dina, daha önce yaptığınız gösteriyi hatırlıyor musunuz? Şu kapıyı bir kez daha açabilir misiniz lütfen?"

George'u kızdırmak çok ama çok kötü bir fikirdi. Büyümle ittim. Arka duvar çözüldü. Uzak duvara yöneldim ve büyümle ittim. Tahta parçalandı, eridi.

Gri gökyüzünün altındaki uçsuz bucaksız turuncu deniz ortaya çıktı. Uzakta, gökyüzünde nazikçe parlayan kırmızı gezegenlerin kırık kolyesinin altındaki suyu delen düzensiz koyu kayalıklar vardı. Tuzlu esinti üstümüzden geçti ve gezegen yüzüme doğru nefes verdi.

Kalın, pullu ve uzun, çıkıntılı bir yüzgeçle taçlandırılmış bir gövde turuncu suyu yararak ilerledi. Sarmalları yüzeyin altında kayarak ve kıvrıla kıvrıla gitmeye devam ediyordu.

George, Lord Robart'a baktı. "Bir saat, Mareşal. Siz dönene kadar resmi tanışmaları erteleyeceğiz."

Vampir başını kaldırdı.

Eğer o suya girerse, zırhı çok ağırlaşır. Çok yavaş olurdu. Boğulacaktı. O suya girmek bile intihardı.

Lord Robart dişlerini gösterdi.

Zırhlarını sanki ikinci derileriymiş gibi giyerlerdi. O asla...

Lord Robart kısa ve acımasız baltasını kınından çıkardı ve zırhındaki Hanedan armasını sıktı. Siyah metal kırılarak üzerinden düştü ve onu düz siyah bir zırhla bıraktı. Botlarından çıktı, bileğinin bir hareketiyle baltasını hazırladı ve suya atladı. Göğsüne kadar geldi.

George, "Kapıyı kapatın lütfen," dedi.

Vampir şövalyeyi gözden saklamak için odunun geri akmasına izin verdim. Bir geri sayıma ihtiyacımız olacaktı. Hana mırıldandım ve duvarda altmış dakikadan geriye doğru saniyeleri sayan büyük bir dijital saat belirdi.

George bana döndü. "Hâlâ araba ve polis memuru sorunumuz var." Bana parlak bir gülümseme verdi. "Bu sizin uzmanlık alanınız. Kutsal Anokrasi delegasyonu, halkım ve ben emrinizdeyiz leydim. Bunu nasıl halletmek istersiniz?"

Arland'a döndüm. "Marshall, en iyi mühendisine ihtiyacım olacak. Geri kalanınız odalarınıza gitmelisiniz."

"Hardwir, benimle gel," diye emretti Arland.

Yaşlı, siyah saçlı bir vampir omuzlarını kaldırarak grubun önüne doğru ilerledi.

"Ben de geliyorum," diye duyurdu Leydi Isur.

"Geri kalanınız soldaki koridordan geçsin. Gidin. Ayrılmaya kalkışmayın. Han buna izin vermez."

Şövalyelerin çoğu odayı terk etti, ancak beş tanesi geride kaldı. Bir kadın şövalye, "Mareşalimizi terk edemeyiz," dedi.

Leydi Isur bana baktı. "Hancı mı?"

"Aranızdan iki kişi seçebilirsiniz," dedim onlara. "Burada nöbet tutabilirsiniz. Bu odadan çıkmaya kalkışırsanız gözaltına alınırsınız."

Dişi şövalye ve yaşlı vampir duvarın yanında yerlerini aldılar. Diğerleri odalarına gitti. Caldenia hâlâ çayını yudumluyor, gayet memnun görünüyordu.

Şimdi bu kabusu düzeltmek zorundaydım.

"Beni takip edin." Uzun koridorda ilerlemeye başladım. Ahırlar evin kuzeydoğu köşesinde yer alıyor ve meyve bahçesine açılıyordu. Dışarıdan bakınca tıpkı perdeli bir sundurma gibi görünüyordular.

Canavar önümde bir ileri bir geri koşturuyor, saf bir heyecan içinde koşturuyordu. En azından birileri eğleniyordu.

"Onu öldürebilirim," diye teklif etti Leydi Isur.

"Bu sadece daha fazla sorun yaratır," dedi Jack.

Arland, "Burada kolluk kuvvetleri çok iyi organize olmuş durumda," dedi. "Biri düşerse, geri kalanlar bölgeye toplanır. Bu da her şeyi son derece zorlaştırır."

Kapı önümde açıldı ve ahıra çıktım. Ellerim hafifçe titriyordu. Çok fazla adrenalin ve çok fazla büyü çok çabuk harcanmıştı. Hanın içindeki misafirlerle birlikte kendimi toparlardım ama şu anda aç karnına üç fincan sert kahve içmişim gibi gergin hissediyordum.

Memur Marais yerde, harabeye dönmüş ekip arabasının yanında yatıyordu ve iki yanı ahırlarla çevriliydi. Nuan Cee'nin klanından bir kadın sessizce kovalara yem dağıtıyordu. Kadın

bizi gördü ve durdu. Ben yaklaştıkça iplikçikler vücudundan kayarak ayrıldı ve hanın sert kökleri onu yere sabitledi. İplikler bana doğru aktı ve elimdeki süpürgeye dönüştü. Kökler Memur Marais'in ağzını tıkamıştı ama gözleri bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu. Çok öfkeliydi. Eğer kurtulabilseydi, hayatı için hepimizle savaşırdı.

Arabaya baktım. Düşündüğümünden de kötüydü. Balta doğrucu kaputun içine girmiş, motoru jöleden yapılmış gibi kesmişti. Boşluktan zemini görebiliyordum.

Ahırlar, ahırlarındaki eşek develerinden gelen ritmik çığneme sesleri dışında sessizdi.

"Acısız olmasını sağlayabilirim," diye mırıldandı Leydi Isur. "Hiçbir şey hissetmeyecek."

Elimi kaldırdım. "Bana Son Çare'yi ver."

Ahırın duvarından küçük bir şırınga çıktı. Memur Marais'in yanına çömelip içindekileri koluna enjekte ettim. Sanki bütün varlığıyla kafamın patlamasını diliyormuş gibi bana ters ters baktı. Yüzü yumuşadı. Nefes alış verışı derinleşti. Vücudu gevşedi, gözleri kapandı ve derin bir uykuya daldı.

"Ona ne verdin?" George sordu.

"Sakinleştirici."

"Ama yine de ne olduğunu hatırlayacaktır," dedi Jack.

"Fark etmez," dedim ona. "İnanılması için kanıta ihtiyacı olacak. Kanıtları ortadan kaldıracamız."

"Bu kadar mı?" Leydi Isur kaşlarını çattı. "Plan bu mu?"

"Evet," dedim ona. "Birçok farklı hancı için birçok kez işe yaradı. Bazen basit planlar en iyisidir." Arland'ın mühendisine döndüm. "Lütfen tamir edin."

Hardwir kruvazöre baktı. "Bunu tamir etmemi mi istiyorsunuz?" "Evet. Tam olarak orijinal durumuna getirilmeli.

darbeden önce olduğu gibi."

Siyah saçlı şövalye kaşlarını çattı, kruvazöre yaklaştı, boşluktan baktı ve kaputu kaldırdı. "Bu bir içten yanmalı motor."

"Evet," diye kabul ettim.

"Bu doğaya karşı bir iğrençlik." Hardwir parçalanmış başlığı bıraktı. Düştü, koptu ve yere çakıldı. "Bunu yapmayacağım."

Arland'ın gözleri parladı. Kendini toparladı, bir şekilde daha da büyüdü. "Ne demek yapmayacağım?"

"Bunu yapmayacağım! Ben bir mühendisin yeminini ettim. Mesleğime karşı yükümlülüklerim var, beni zanaatımı dürüstlikle icra etmeye ve Evrenin değerli doğasını korumaya bağlayan yükümlülükler." Hardwir eldivenli parmağını motorun olduğu yöne doğru sapladı. "Çevreyi zehirliyor, korkunç derecede verimsiz ve fosil yakıtlarla çalışıyor. Çalışması için sınırlı, yüksek kirletici bir kaynağa ihtiyaç duyuyor. Hangi aptal sonlu ve yenilenemeyen bir kaynağa dayalı bir motor yapar ki?"

"Umurumda değil," diye hırladı Arland. "Bunu düzelteceksin."

Hardwir çenesini kaldırdı. "Hayır, yapmayacağım. Benden toksin üreten bir şeyi tamir etmemi istiyorsunuz. Eğer bu bir savaş motoru olsaydı, yasaklanırdı."

"Şahsen bana sadakat yemini ettin. Evimize sadakat yemini ettin."

"Ben bir mühendisim. Kendime ihanet etmeyeceğim."

Arland ağzını açtı ve tek bir kelime söyledi. "Ryona."

Hardwir dişlerini göstererek hırladı.

Arland'ın yüzünde hiç merhamet yoktu. "Bunu düzeltmezsek ortaya çıkarız, bu da barış zirvesinin başarısız olacağı anlamına gelir.

Kız kardeşinizin savaş alanında yaptığı tüm fedakârlıklar boşa gidecek."

Hardwir ondan uzaklaştı, açıkta duran motora baktı ve geri döndü. "Hayır."

Arland armasına dokundu. "Edalon? Nöbetinizi böldüğüm için özür dilerim. Sana ihtiyacımız var. Acil bir durum var."

Tepeden tek bir kelime yayıldı.

Biraz sonra hanın zili çaldı ve meyve bahçesinin arkasında bir ziyaretçinin olduğunu haber verdi. Ahırın kapılarını açtım. Tek bir vampir şövalye ağaçların arasından yürüdü. Ortalama bir vampir boyundaydı, 1.80'in biraz üzerindeydi ve zayıftı, neredeyse incecikti. Teni vampir genotipinin en koyusuydu, olgun bir mavi balıkçılın kontur tüyü gibi mavi tonlu bir griydi. Saçları uzun ince örgüler halinde omzuna dökülüyordu. Bir zamanlar siyah olmalıydı ama şimdi griye boyanmıştı. Vampirler yetmişli yaşlarına gelene kadar grileşmezlerdi ama o buna hiç de yakın görünmüyordu. Zırhının üzerine uzun kızıl ve gümüş cüppeler giymişti ama Katolik bir rahibin tek cüppesinin aksine, bu cüppeler sekiz inç genişliğinde uzun şeritler halinde kesilmişti. Hareket ettikçe akıyor, omuzlarından uhrevi bir örtü gibi süzülüyorlardı. Onun yaklaşmasını izlemek gerçeküstüydü.

Arland savaş papazını çağırmıştı. Yörüngede bir uzay aracı olmalı.

Papaz ahıra doğru ilerledi. Yüzü tamamen sakindi, kruvazörü, Memur Marais'i ve son olarak da bizi incelerken gözleri sakindi.

Arland ona yaklaştı ve sesi fısıltıyı zor aşan bir tonda konuştu.

Odalon başını salladı ve Hardwir'e döndü. "Endişeleriniz sizi onurlandırıyor." Sesi yatıştırıcı ve eşitti, insanı neredeyse kendine rağmen rahatlatan türden bir sestti.

"Bunu yapmayacağım," dedi
Hardwir. "Benimle yürü," diye
davet etti Odalon.

Mühendis onu meyve bahçesine kadar takip etti. Elma ağaçlarından birinin yanında durdular ve sessizce konuştular.

Arland iç çekti. "Tüm bunlar önlenebilirdi."

Leydi Isur omuz silkti. "Bu değilse bile başka bir şey. Robart bunu olabildiğince acı verici hale getirecek. Bunu biliyordun."

Hardwir ve Savaş Papazı geri döndüler.

Hardwir, "Bunu yapmayı kabul etsem bile işe yaramaz," dedi. "Parçaları onarmak için bir moleküler sentezleyiciye ihtiyacım olacak..."

"Bunlar çoğu askeri gemide standart olarak bulunur," dedi Lady Isur.

"Daha bitirmemiştım Marshall," dedi Hardwir. "Gemide bir moleküler sentezleyicimiz var, ancak onarımlar motorun aşınma ve yıpranmasına uygun olmalı. Bunun için mevcut motorun yaşını ve bozulmasını belirlemeliyim, bu da bir yaş sıralayıcıya ve özel bir yazılıma ihtiyacım olduğu anlamına geliyor. Bizde bunlar yok. Biz askeri bir gemiyiz, arkeolojik keşif gemisi değil."

Nuan Cee'nin klanının kadın üyesi boğazını temizledi. Hepimiz ona baktık.

"Nuan Cee Amca'da bir tane var," dedi. "Çok karmaşık bir şey. Çok pahalı. Benim anlayışımın çok ötesinde."

George gülümsedi. "Belki de saygıdeğer Nuan Cee'yi onu kullanmamıza izin vermesi için ikna edebilirim."

"Eminim yapacaktır," dedi. "Doğru fiyat için."

"Doğru fiyat mı?" Arland hırladı. "Daha çok bir akciğer ve yarım kalp gibi. Onunla daha önce de uğraştım. Sonuna kadar sıkacak-"

"Ben hallederim," dedim ona.

George ve ben saygıdeğer Nuan Cee'yi kamarasında bulduk. Küçük bir iç mekan çeşmesinin yanındaki pelüş mobilyalara uzanmıştı. George durumu özetledi.

Nuan Cee öne doğru eğildi, gözlerindeki parıltı açıkça yırtıcıydı. "Yaş sıralayıcı çok hassas bir parçadır.

Ekipman. Çok pahalı. Bir tane taşıyorum çünkü insanlar bazen bana bir şeyler satmaya çalışıyor ve ben de onların gerçekliğini tespit etmek zorunda kalıyorum. Reprodüksiyon olabilecek bir şey sattığımı düşünebiliyor musunuz?" Kıkırdadı.

Bu bize pahalıya patlayacaktı, bunu hissedebiliyordum. "Bilgeliğinize hayranlık duyuyoruz," dedim.

George, "Biz de sizin cömertliğinize güveniyoruz," dedi.

"Cömertlik korkunç bir ahlaksızlıktır," dedi Nuan Cee. "Ama tabii ki ben bile yanılmaz değilim."

Bizi boğazımızdan yakalamıştı ve bunu biliyordu. Gülümsedim. "Bu zirvenin başarılı olmasında sizin de çıkarınız var. Ne de olsa savaş devam ederse, Nexus'taki uzay limanınız istila edilecek."

Nuan Cee pençelerini salladı. "Turan Adin elimizde. Kutsal Anokrasi ve Umut Kırıcı Horde birleşse bile korkacak bir şeyimiz olmaz."

Turan Adin kim ya da neydi?

"Yine de savaş iş için kötü. Kendimi size bu iyiliği yapmaya meyilli buluyorum."

Kendimi hazırladım. Bir ama geliyordu.

"Ama karşılığında bir iyilik istiyorum."

"Adını söyle," dedi George.

"Senden değil. Dina'dan."

Tabii ki. "Büyük Nuan Cee'ye nasıl yardımcı olabilirim?"

Nuan Cee bana küçük keskin dişlerini göstererek sırıttı. "Henüz bilmiyorum. Bunu düşüneceğim. Normalde üç iyilik isterdim ama ailene olan saygımdan ve aramızdaki dostluktan dolayı kendimi tuttum. Kimseye söyleme. İtibarını kaybetmek istemiyorum."

Nuan Cee'ye belirsiz bir iyilik. Bunu kabul etmem için deli olmam gerekirdi. Ne isteyeceği belli olmazdı.

Barış zirvesi ne pahasına olursa olsun devam etmeliydi. Başka seçeneğim yoktu. Elimi uzattım. "Tamamdır."

Nuan Cee güldü, parmaklarımı kavradı ve salladı. "Çok hoş. Bu Dünya geleneğini çok seviyorum. Ahırdaki Nuan Sama ile konuş. O bunu kullanmakta uzmandır."

Tabii ki öyle.

Nuan Cee'ye teşekkür ettik ve çıkışımızı yaptık.

George, "Anladığım kadarıyla onların söylediği hiçbir şeye güvenemezsin," dedi.

"Duruma göre değişir. Pazarlık yaparken her şey mubahtır ama bir kez anlaşma yaptılar mı, ona sadık kalırlar." Ve kendimi daha büyük bir karmaşanın içine sokmayı başarmıştım.

Beş dakika sonra Hardwir ve Nuan Sama, Nuan'ın arazideki kamuflajlı aracına doğru yürüdüler. Arabadan araç içi kamerasını çıkardım. Onu arabama takmam ve hanın önüne park etmem gerekiyordu, böylece sahte görüntü alabilecektik.

"Ona ne söyledin?" Arland Edalon'a sordu.

Savaş Papazı iç çekti. "Ona mühendislik yemininin, gerektiğinde kamu yararı için yetenek ve bilgisini özgürce vermekle yükümlü olduğunu hatırlattım. Hayatları yiyip bitiren ama ne onur, ne şan, ne de toprak getiren bir savaşı sona erdirmekten daha büyük bir kamu yararı düşünemiyorum. Bedeli ne olursa olsun bu sefalet sona ermelidir."

Yumuşak bir bip sesi ahırda yankılandı.

"Vorga Hanesi'nin Mareşalinin üç dakikası kaldı." Araç kameramı aldım ve aceleyle ön odaya döndüm. Vampirler ve George beni kovaladı. Hayatlar ve Gertrude Avı söz konusu olmasaydı tüm bu koşuşturmalar komik olurdu.

Ön odaya girdim. Zamanlayıcı on beş saniyeye inmişti. İki vampir tamamen hareketsiz durmuş, onu izliyorlardı.

Hâlâ hayatta olduğunu umuyorum.

Rakamlar sıfıra indi ve bir kez yanıp söndü. Duvarı erittim.

Vorga Hanesi'nin Mareşali ön odama girdi. Sırılsıklamdı. Kıyafetindeki bir düzine kesikten kan damlıyordu. Sağ eli baltasını tutuyordu. Sol elinde ise üç ayak uzunluğunda canavar bir kafa vardı. Soluk turuncuydu, parıldayan pullarla kaplıydı ve bir şeye benziyordu.

antika bir harita üzerine çizilmiş ve altında "İşte canavarlar" yazan bir harita.

Mareşal yüzünü buruşturarak kafayı ve bir metre uzunluğundaki boyun kütüğünü zeminin ortasına bıraktı, üzerine bastı ve George'a baktı.

George, "Tahkim Ofisi tatmin oldu," dedi.

Lord Robart koridora doğru döndü. İki vampir zırhını aldı ve tek kelime etmeden onu takip etti.

"Kafayı ne yapmamızı istiyorsun?" Orro arkamdan sordu.

Mareşal durakladı. "Ne yapacaksanız yapın."

Vampirlerin odalarına giden koridora döndüler.

"Sanırım benim de emekli olma vaktim geldi," dedi Leydi Isur. "Hakem, Hancı, Mareşal, Majesteleri, lütfen beni bağışlayın. Açılış töreninden önce kendimi hazırlamalıyım."

"Elbette," dedi George.

Arland yüzünü buruşturdu. "Sanırım benim de gitmem en iyisi olacak. İzninizle."

İki polis memuru ayrıldı.

Orro mutfaktan çıktı ve uzun pençeleriyle kafayı yakaladı.

"Lütfen bana bunu pişireceğini söyleme," dedim.

"Tabii ki pişireceğim." Kafasını vurgulamak için salladı. "Kısıtlı bir bütçeniz olduğunu hatırlatabilir miyim?"

"Ya zehirliyse?" Jack sordu.

"Saçmalık!" Orro homurdandı. "Bu açıkça bir Morean su ejderi. Okyanusun sunduğu en lezzetli et olmayabilirler, ama ben kısa sipariş veren bir aşçı değilim."

Kesik başı kolunun altına sıkıştırdı ve mutfağa götürdü.

"Benim de bazı hazırlıklar yapmam gerekecek," dedi George. O ve Jack odadan çıktılar.

Bacaklarım tutmadı ve bir sandalyeye düştüm. Canavar kucağıma atladı.

Caldenia odanın diğerk ucundan bana baktı. "Bu kadar heyecan varken barış görüşmeleri daha başlamadı bile."

İnledim ve ellerimi yüzüme kapattım.

George yumuşak kömür rengi bir pantolon giymişti. Mavi tonlarında, esnek koyu gri deriden yapılmış orta baldır çizmeler ayaklarını sarıyordu. Gümleği soluk krem rengindeydi ve balıkçıl kanadının mavi-gri rengindeki yeleği ilk bakışta çözülemeyecek kadar karmaşık, göz kamaştırıcı bir gümüş desenle işlenmişti. Uzun altın sarısı saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve ensesinde bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Bastonu elindeydi ve topallığı geri gelmişti ama büyük balo salonunun arka tarafında dururken, umutsuzca romantik bir peri masalından fırlamış yaşlanmayan bir prense benziyordu.

Kardeşi sağında duruyordu, kat kat kahverengi deriye sarınmıştı. Silah göremiyordum ama bir yerlerde saklıyor olmalıydı. Kumral saçları biraz dağınıktı. George neredeyse kırılğan bir zarafet yayıyordu, ama Jack tamamen rahattı, duruşu tembeldi, yüzü sanki olacaklarla hiç ilgilenmiyormuş ve dikkat etmeye zahmet edemiyormuş gibi mesafeliydi.

Birbirlerine hiç benzemiyorlardı ama kardeş olduklarından kesinlikle emindim. Kendilerinin tam tersi gibi davranmakta bu kadar yetenekli iki insan daha önce hiç görmemiştim.

Gaston kendini Jack'in sağına park etmişti. Üçü arasında kendisi gibi olan tek kişi o gibi görünüyordu, yani kısa ama kımıldamayan bir dağ gibi orada durmuş ve kaşlarını çatmıştı. George'un solunda ve kenarda bir yer seçtim. Aslında törenlerin bir parçası değildim ama bu çılgın toplantının ev sahibiydim ve delegasyon üyelerinin yüzümü tanınması gerekiyordu. Basit bir cübbe tercih ettim. Ayrıca süpürgemi bir asaya dönüştürdüm.

fırsat. Personel çok kısa sürede bir mızrak haline gelirdi. İhtiyacım olacağından değil, ama asla bilemezsiniz.

Arkamızda uzun bir masa, heyet başkanlarının barış olasılığını görüşmek üzere hazır bekliyordu. Şu anda bu ihtimal oldukça uzak görünüyordu ama barış görüşmelerinin kendisi benim sorunum değildi. Barışı korumaktı.

Yukarı baktım. Karşı duvarda, Caldenia yaklaşık otuz metre yükseklikteki kraliyet locasında oturuyordu. Majesteleri özenle işlenmiş dantel desenli bakır rengi bir elbise giymişti ve bir kadehten şarap yudumluyordu. Beast onun yanına oturdu. Zirveye katılanlar hakkında daha iyi bir fikre sahip olana kadar Caldenia'nın ana kattan uzak durmasını istedim. Majesteleri kendi başının çaresine bakabilirdi ama ekstra bir önlem olarak Beast'e onunla kalmasını söyledim.

George kapının üstündeki duvardaki elektronik saate baktı. "Başlayabiliriz."

Başımı salladım ve mırıldandım. "Işıklar."

Parlak ışık balo salonunun zeminini aydınlattı. "Kutsal Anokrasiyi serbest bırakın."

Büyük balo salonunun sol tarafındaki kapılar açıldı. Kanlı zırhını giymiş devasa bir vampir dışarı çıktı. Vampir standartlarına göre bile devasa olan bu vampir, Kutsal Anokrasi'nin sancağını taşıyordu; kırmızı sancak üzerinde siyah dişler. Yüzünü bize döndü ve sol eliyle tuttuğu sancağı yere dikti. Gizli hoparlörlerden epik bir marş, acımasız, telaşsız ve durdurulamaz bir müzik yükseldi. Balo salonunun duvarları boyunca görüntüler kayıyordu: zırhlı bir vampir kendisinden beş kat büyük kırkayak benzeri bir yaratığı parçalıyordu; iki vampir ölümcül bir dövüşe tutuşmuş, dişlerini gösteriyordu; bir ceset dağının tepesinde elinde House sancağı olan bir vampir öfkeyle böğürüyordu. Bu, Kutsal Anokrasi'nin "Biz Korkunç Belalıyız" makarasıydı. Aynı görüntüler şimdi otrokar ve tüccar mahallelerine de yayınlanıyordu.

Dehşet verici görüntüler gelmeye devam ediyordu. Kızıl Katedral'in inanılmaz büyüklükteki kalesi; bir uzay aracına

binmeden önce hazır bekleyen sonsuz vampir sıraları;
hiyerofant cübbesi giymiş vampir bir kadın

devasa bir yaratığa doğru sıçradı ve boynunu kesti. Duvarda kan lekeli zırhlar giymiş küçük bir vampir grubunun görüntüsü belirdi, sakın ve metodik bir şekilde çılgına dönmüş otrokarların safları arasında yollarını kesiyorlardı. Horde, öfkeli bir denizin kayalara çarpması gibi tekrar tekrar onlara çarptı ve kanlar içinde çaresiz bir şekilde geri çekildi. Mesaj daha açık olamazdı. Otrokarlar disiplinsiz vahşilerdi ve yüzlercesi altı vampirle boy ölçüşemezdi.

Güzel. İki dakika ya da daha kısa sürede barış görüşmeleri nasıl mahvedilir.

Bu bir çeşit rekor olmalı.

George sessizce iç çekti.

Görüntüler durdu ve üç duvarı da kaplayan devasa bir resme dönüştü: Kutsal Anokrasi'nin yedi gezegeni. Görüntü odak noktasına geldiğinde, vampir şövalyelerin geri kalanı her ev için bir tane olmak üzere üç ayrı grup halinde yürüyüşe geçti. Sancak taşıyıcısına ulaştılar ve donup kaldılar.

Uzayın yıldızlı genişliğinde her duvarda bir tane olmak üzere üç yüz belirdi: sağda simsiyah saçlı, orta yaşlı bir vampir olan Savaş Lordu'nun sert yüzü, solda kadın Hierophant'ın dingin yüzü ve ortada yaşlı bir vampir. Saçları bembeyazdı, cildi kırışık ve gözleri araştırıyordu. Arkasındaki boşluk gibi kadim görünüyordu. Bu, Kutsal Anokrasi'nin en yüksek mahkemesinin baş yargıcı olan Adalet olmalıydı.

Vampirler hep bir ağızdan kükredi. Ensemdeki minik tüyler diken diken oldu.

Vampir delegasyonu hep birlikte döndü ve büyük balo salonunun sol tarafında bir sıra oluşturdu; üç mareşal ve sancaktar bize en yakın yerdeydi.

"Otrokarlar için hazırız," diye mırıldandı George bana.

"Horde'u serbest bırakın," diye fısıldadım.

Sağ taraftaki ağır kapı açıldı ve otrokarlar dışarı çıktı; en önde Hanım, hemen arkasında da oğlu vardı. Üç dev otrokar onları takip etti, her biri

Heyetin geri kalanı peşlerindeyken vampirlerin onlara fırlatabileceği her şeye karşı koydular. Kıpırdamadılar, büyük yırtıcı kediler gibi sinsice yürüdüler, kitin zırhlarında zümrüt, safir ve yakut ışıkları oynaşıyordu, tören etekleri bir tarafa uzun örgüler halinde düşüyordu. Kulakları tırmalayan bir düdük sesi büyük balo salonunda çınladı ve borularla ve hızlı davul ritimleriyle dolu vahşi bir melodiye dönüştü. Duvarlar yeniden alev aldı, şimdi Horde'un ana gezegeni Otroka'nın uçsuz bucaksız düzlükleri parlıyordu. Bir grup otrokar, kırmızımsı kürklü, toynaklı ayakları ve köpek başları olan tuhaf binekleri üzerinde sarı çimenlerin arasında ilerliyordu. Görüntü kırıldı ve çatlaklar ve yarıklarla dolu bir dağ manzarasına dönüştü. Sert zemin, her biri kopmuş bir vampir kafasını taşıyan metal sivri uçlarla doluydu.

Solumdaki şövalyelerin yüzleri tamamen boştu.

Metal sivri uçların dibindeki vampir kanı birikintileri titredi. Yer titredi. Uzaktaki bir şelalenin sesine benzeyen donuk bir kükreme havayı doldurdu. Kamera yukarı doğru kayarak başların ötesindeki bir vadiyi gösterdi. Bir otrokar okyanusu doldurmuştu vadiyi, sayılamayacak kadar çoktular, kurtlar gibi uluyarak son sürat koşan bir güruh, adımlarının etkisi yeri sarsıyordu. Kameranın yanından geçip gittiler, bedenleri yanıp söniyordu. Ekranda kaslı bir otrokar belirdi, yüzü öfkeden vahşileşmişti. Uzun bir kılıç savurdu, ön kolundaki kaslar keserken esnedi ve görüntü siyaha döndü.

Tamam. Onlara boşuna Umut Kıran Horde dememişler.

Müzik devam etti. Duvardaki görüntü, alevlerin aydınlattığı Horde'un kalkanına dönüştü. Hanum kenara çekildi, otrokarlar ayrıldı ve içlerinden biri öne çıktı. Orta boylu ve hafif yapılıydı, bir insan için yeterince küçüktü. Siyah saçları kısa kesilmişti. Otrokar zırhını silkerek yere düşürdü. Gövdesindeki her kas göze çarpıyordu. O değildi

Bir vücut geliştirmeci gibi etliydi ama insanüstü bir hassasiyetle kesilmişti. Karnı, biri ona bir asayla vursa parçalanacak kadar sert görünüyordu. Otrokar kalçalarındaki kılıflardan iki uzun kara kılıç çıkardı.

Hanum müziğin ritmine uyarak el çırttı ve otrokarlar da onu takip etti. Ortadaki kılıç ustası ısınmak için yerinde dönüyordu. Bize bir gösteri ve anlatım sunulmak üzereydi.

Daha küçük bir otrokar, küçük yeşil elma benzeri meyvelerle dolu bir sepeti Hanum'a getirdi. Bir tanesini seçti ve kılıç ustasına doğru fırlattı. Kılıç ustası son anda hamle yaparak meyveyi sol kılıcının yassı ucuyla yakaladı ve insanüstü bir beceriyle önce sağına sonra tekrar geriye fırlattı. Otrokarlar alkışlamaya devam etti. Kılıç ustası meyveyi yukarı fırlattı. Kılıcı parladı ve meyve ikiye bölünerek yere düştü.

"Halledemeyeceğimiz bir şey değil," dedi Jack sessizce.

Hanım bir avuç meyve aldı ve sepeti soluna doğru uzattı. Dagorkun birkaç tane aldı ve sepeti bir sonraki kişiye uzattı. Hanım kısa bir ısıık çaldı ve otrokarlar kılıç ustasını elma yağmuruna tuttu. Bir derviş gibi dönüyor, yerde dans ediyor ve dilimliyordu. Elmalar yere düştü, kesildi. Tek bir meyve bile ona isabet etmedi.

"Zor bir adam olabilir," dedi George. Dudakları zar zor kıpırdadı. Yanında durmasaydım, konuştuğunu bile anlamayacaktım. "Teke tek, icabına bakabilirim."

Kılıç ustası dönüyordu, daha hızlı, daha hızlı, kıvrak, esnek, güçlü. Kılıçlarını soluk turuncu bir ısıltı kapladı. Parlamaya başladılar.

George'un gözleri kısıldı.

Kılıç ustası durdu, kılıçları uçmak üzere olan bir kuşun kanatları gibi iki yanında havaya kalktı.

Otrokarlar ayrıldı ve elinde makineli tüfeğe benzeyen bir şey tutan dişi bir otrokar ortaya çıktı. Hayır, yapamazsın.

Silahı omzuna dayadı ve ateş etti.

Sihrimi salladım. Yerden şeffaf duvarlar fışkırdı, vampirleri ve bizi korudu.

Mermi akımı kılıç ustasına çarptı. Kılıçlarını salladı, göremeyecek kadar hızlıydılar, o kadar hızlıydılar ki turuncu ışıktan kemerlere dönüştüler. Nefesim boğazıma takıldı.

Silah boş olarak tıkladı. Büyük balo salonunda bir dizi hafif vuruş yankılandı - son kurşunlar da yere çarptı. Kılıç ustası hareket etmeyi bıraktı. Ter gövdesini kaplamıştı. Vücudunda yara izi yoktu. Her biri ikiye bölünmüş kurşunlar etrafında at nalı şeklinde dizilmişti.

Otrokarlar onaylayarak böğürdüler. Hanum genişçe gülümsedi, vampirlere göz kırptı ve halkını büyük balo salonunun sağ tarafına yönlendirerek aynı sırayı oluşturdu.

Nefes verdim ve zeminin kurşunları ve parçalanmış meyveleri yutmasına izin verdim.

"Yardıma ihtiyacımız olacak," dedi Jack, yüzü asıktı.

George cevap vermedi. "Tüccarlar lütfen."

Ön kapıları açtım. Nuan Cee klanı ön taraftan gelmek zorundaydı, çünkü odaları arka duvara açılıyordu, bu yüzden sadece bu amaç için bir koridor yapmıştım. Kapılar açıldı ve Cookie ortaya çıktı. Parlak turkuaz bir önlük giymiş ve bir sepet taşıyordu. Hızlı ve karmaşık bir melodi odayı doldurdu. Cookie, okulun son günündeki bir insan çocuğu gibi müziğe uyarak ileri doğru zıpladı, elini sepete daldırdı ve bir avuç dolusu altın ve mücevheri havaya fırlattı. Arkasında altın işlemeli mavi tüller giymiş dört tilki

Altın bilezikler ve halkalar bileklerinde ve kulaklarında cınlayarak ileriye doğru dans ettiler. Arkalarından klanın yaşlı üyeleri geliyor, müziğe ayak uydurarak sallanıyorlardı: üç adım ileri, bir adım geri, dön. Biri, içinde güzel mavi bir kuş olan ısıltılı bir kafes taşıyordu. İkincisi kendisi kadar büyük mücevherli bir kılıç sallıyordu. Üçüncüsü kendi etrafında dönerek örümcek ağı inceliğinde parlayan kumaş katmanlarını ortaya çıkardı.

Cookie, otrokarlar ve vampirler arasında bir ileri bir geri zıplayarak altın fırlattı. Otrokarlardan biri ayağıyla ceviz büyüklüğünde parlak kırmızı bir mücevhere uzandı. Yanındaki yaşlı savaşçı hırladı ve genç adam durdu.

"Altınlarını almak onların kölesi olmak demektir," dedi Arland yumuşak bir sesle.

Her biri bir öncekinden daha gösterişli zenginlik sergileyen tilkiler gelmeye devam etti. Nuan'ın Cee büyükannesinin bulunduğu tahtirevan havada kendi kendine süzülerek onu takip etti ve nihayet Nuan Cee'nin kendisi, mücevher yığınları ve pelüş yastıklarla süslü, pırıltılı ipekten bir tahtirevan üzerinde bağdaş kurarak oturdu ve parlak bir gülümsemeyle keskin, düzgün dişlerini gösterdi.

Tören alayı sona erdi ve tüccarlar üçüncü sırayı oluşturarak meydanı kapattı. Müzik kesildi.

George'un sesi ani sessizlikte cınladı. "Hoş geldiniz! Zirve toplantısı başlamıştır."

Kenara çekildi ve elinin zarif bir hareketiyle topluluğu masaya davet etti."

Üç grubun liderleri uzun masaya doğru ilerledi. George ve Jack de onları takip etti. Herkes yerine oturdu. Ses geçirmez şeffaf bir duvar yükselterek masayı ve içindekileri diğer konuklardan yalıtım. Hâlâ açıkça görülebiliyorlardı ama tek bir ses bile çıkmıyordu.

Otrokarlar, vampirler ve tüccarlar beklentiyle bana baktılar.

Elimi kaldırdım. Zemin açıldı ve Orro ile önceden hazırlanmış üç büyük masa aşağıdan odaya doğru yükseldi.

Her masada büyük beyaz tabaklarda güzelce kesilmiş meyveler, ekmek sepetleri, pilav, dilimlenmiş et, çorba kâseleri ve orta süsü olarak bir karpuz büyüklüğünde, etin küçük dilimlerinden yapılmış narin, yarı saydam bir çiçek vardı.

orba cennet gibi kokuyordu.

"Akşam ikramları!" Orro seslendi. "Meyve ve tahıllarla Morean su ejderi sashimi!"

Bölüm 6

Barış zirvesinin ilk oturumu üç saat sürdü. Üç grubun liderleri, han ve benim yaptığımız şeffaf duvarın arkasında taş suratlı bir şekilde otururken, astları balo salonunda üç ayrı grup oluşturdu. Tüccarlar birbirleriyle sohbet ederken, otrokari ve vampirler kaslarını esnetmeye, tembellik etmeye ve birbirlerine kötü kötü bakmaya devam ettiler. Onları balo salonunda tutmanın bir anlamı yoktu ama liderleri birbirlerinin yanında olduğu sürece kimse kavgaya çıkma ihtimaline karşı salonu terk etmeyecekti. Zirve birkaç günden fazla sürerse onlar için bir eğlence bulmam gerekecekti.

Dikkatimi balo salonu ve ahırlar arasında bölmek zorunda kaldım. Polis aracının onarımı iyi gidiyordu ama aynı anda iki alana birden göz kulak olmak beni yoruyordu. Daha fazla pratik yapmam gerekecekti. Babam aynı anda hanın beş ya da altı bölgesini takip edebilirdi. Bu, pratik yaptıkça daha iyi hale gelen öğrenilmiş bir beceriydi ve ben son birkaç aydır bu konuda tembellik ediyordum.

Sonunda Hanım yumruğunu masaya vurdu - ses çıkmadığı için şaşırtıcı derecede komik görünüyordu - ve George duvarı salladı.

Uyku odalarına açılan yan kapıların mühürlerini açtım. İlk önce otrokari çıktı ve kapı sanki hiç orada olmamış gibi arkalarındaki duvarın içinde eridi. Sırada tüccarlar vardı. Nuan Cee yanımda durakladı.

Ona başımı salladım. "Görüşmeler nasıl gitti, büyük Nuan Cee?"

"Bunu söylemek için henüz çok erken." Yerdeki altınları toplayıp dikkatlice bir kutuya koymaya başlayan Cookie'yi işaret etti

büyük bir el çantası aldı ve gülümsedi. "Üçüncü dereceden kuzenimin yedinci oğlu çok sıkı çalışıyor. Ne kadar çalışkan. Bizim ailede kan her zaman doğruyu gösterir."

"Hana onun için altın ve mücevherleri toplatabilirim," diye teklif ettim.

Nuan Cee pençe ellerini salladı. "Angarya işler ruha iyi gelir. Ben onun yaşındayken bunu ailem için yaptım, babası yaptı ve annesi de ailesi için yaptı... Bu öğrenilmesi gereken güzel bir ders. İnsan en dipten başladığında, yukarıdan başka gidecek yeri yoktur. Zenginliklerden o sorumludur; bırakın onları o toplasın."

"Bu biraz zaman alacak," dedim. "Kendi güvenliği için işi bitene kadar onu balo salonuna kilitlemek zorunda kalabilirim." Küçük bir tilkinin bir çuval içinde milyonlarca mücevher ve altın taşıyarak handa dolaşması iyi bir fikir değildi.

"Hakaret kabul etmiyorum." Nuan Cee elini tekrar salladı. "Onu istediğiniz kadar kilit altında tutun."

Tüccarlar dışarı çıktı. Vampirler de onları takip etti, Arland ve Robart hariç, ikisi de bana doğru koşmaya başladı. Neredeyse anında ikisi de aynı yere gittiklerini fark ettiler. Arland Robart'a ters ters baktı ve hızlandı. Vorga Hanesi'nin Mareşali de ters ters baktı, Arland'ın hızına ayak uydurdu ve daha da hızlandı. Arland da ona ayak uydurmak için hızlandı. Onların tam zırh içinde hızla ilerleyişini görmek, tren raylarının üzerinde durup bir lokomotifin son hızla bana doğru gelmesini izlemek gibiydi.

Mesafe yeterince büyükse koşup koşmayacaklarını merak ettim.

Süpürgemin kıllarıyla yeri fırçaladım. Törenlerin başında onu bir asaya dönüştürmüştüm ama seansa bir saat kala tekrar süpürge şekline dönüşmesine izin verdim. Son birkaç gün ve uykusuzluk etkisini gösterdi ve süpürge rahat ve tanıdık geldi. Zemin hafifçe gerildi, sonra daha da gerildi, hafif bir eğimle yükseldi ve vampirlere doğru akmaya başladı.

Havaalanlarında insanları taşıyan şu hareketli kaldırımlar. Ama benim kaldırımım ters yönde hareket ediyordu.

İki vampir de artık yokuş yukarı gittiklerini ve her adımda geriye doğru kaydıklarını fark etmedi. Hâlâ başa baş gidiyorlardı ve daha fazla yaklaşıyorlardı.

Gülmemek için dudağımı ısırdım.

Jack duvarda yumruğunun içine kıkırdadı.

Yere biraz daha hızlı bastım. Artık fark etmeleri gerekiyordu.

Görevliler çabalarını iki katına çıkardı. Artık neredeyse koşuyorlardı. Eğer bunu şimdi durdurmazsam, birbirlerine çarpabilirlerdi ve ellerim kan içinde kalırdı.

"Lordlarım! Ben bir kale değilim. Bana saldırmak zorunda değilsiniz."

İki vampir de oldukları yerde durdu. Yer de durdu. Normal insanlar dengelerini kaybeder, tökezler ve muhtemelen yüz üstü yere düşerlerdi. İki vampir aynı anda, iki büyük orman kedisi gibi sıçradı ve bir zamanlar hareketli olan kaldırımın kendi taraflarına indi. Zemin, zırhlarının tüm ağırlığını kabul ederek gümbürdedi.

Jack öksürük krizine girdi.

Gülme, gülme, gülme.

İki vampir bana doğru yürüdü ve tek bir sesle "Leydi Dina..." dedi.

Olamaz.

Mareşaller ağızlarını kapattılar ve bakışlarıyla birbirlerini öldürmeye çalıştılar.

Sol elimi yumruk şeklinde sıktım. Eğer suratlarına kahkahalarla gülersem, Kutsal Anokrasi'den gelecek her türlü işe veda edebilirdim.

"Lord Robart, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Robart Arland'a muzaffer bir bakış fırlattı. "Araba için Hakem'in istediği fiyatı ödedim."

"Evet, öyle. Teşekkürler, dev su yılanı çok lezzetliydi."

Robart gözlerini kırptırdı, bir an için yoldan çıktı ama sonra toparlandı. "Şövalyemin bana geri dönmesini sağlayacağım."

Şövalye mi? Ne şövalyesi? Hay aksi. Polis arabasını neredeyse ikiye bölen vampiri tamamen unutmuştum. Onu neredeyse dört saat bodrumdaki nezarethanede bırakmıştım. Konsantre oldum. Şövalye hayatta ve iyiydi. Yerde oturmuş meditasyon yapıyordu. Zemini biraz ittim ve şövalyeyi de beraberinde taşıyarak yukarı kaydığını hissettim.

"Şövalyeni odanda bulacaksın."

Robart başını salladı. Bakışları daraldı. "Belki de onurlandırdığınızı ve koruduğunuzu iddia ettiğiniz konuklara karşı daha az sert davransaydınız, hanınız daha yüksek bir dereceye sahip olurdu."

Yapmadı. Evet, evet yaptı. "Belki de emrinizdeki şövalyeleri basit emirlere uymaları için eğitmiş olsaydınız, Hanedanınız imparatorluğunuzda daha büyük bir üne kavuşurdu."

Robart çenesini kilitledi.

Gülümsemem daha tatlı olsaydı, kreplerin üzerine döküp şurup diyebilirdiniz. "İyi geceler, Marshall. Lord Arland, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Robart döndü ve vampir girişine doğru yürüdü.

Arland bana başını salladı, yüzü ciddiydi. "Arabanın gidişatını kontrol etmeye geldim."

"Elbette. İşleri yoluna koymam için bana bir dakika verin." "İstediğiniz kadar zaman ayırın," dedi Arland.

Robart'ın çıkışını ve kapıyı arkasından çözüşünü izledim. Caldenia kutusundan kalktı, bana el salladı ve çekildi, Beast de onu takip etti. Herhangi bir fikir edinmek için yarın onun beynini yoklamam gerekecekti. Sadece Arland, Cookie, Jack ve ben kalmıştık. Jack'e döndüm. "Bir şeye ihtiyacın var mı?"

Başını iki yana salladı. "Sadece herkesin uslu çocuklar gibi yattığından emin oluyorum. Sabah görüşürüz."

Jack ön kapıdan çıktı.

Sessizce nefes verdim ve elleri ve dizleri üzerinde sürünen Cookie'ye doğru yürüdüm. "Merhaba. Birkaç dakikalığına çıkmam gerekiyor ama birazdan döneceğim. Kapıları kilitleyeceğim, böylece burada güvende olacaksın. Ama bir şeyler ters giderse beni arayın, hemen geliyorum."

Cookie başını salladı ve çantasına jelibon büyüklüğünde bir safir bıraktı.

Arland'ı ahıra geri götürdüm ve çıkarken Cookie'nin bulunduğu balo salonunu mühürledim. Beast bana yetişti ve kollarıma atlayarak köpek hayranlığıyla bana baktı. Köpeklerle ilgili harika bir şeydi bu. Bir günlüğüne ya da bir saatliğine de gitseniz, geri döndüğünüzde aynı şekilde mest oluyorlar.

Mühendis şövalye ve Nuan Cee'nin yeğeni sessizce sohbet ediyorlardı. Memur Marais hâlâ onu bıraktığımız yerdeki muşambanın üzerinde yatıyordu. Göğsü ölçülü bir ritimle inip kalkıyordu. Dudaklarına küçük bir gülümseme yayıldı. Eğlenceli bir şeyler hayal ediyor olmalıydı. Bir an için uykusunu kıskandım. Ben çok yorgundum.

Kruvazör ahırların ortasında duruyordu. Sağlam görünüyordu.

Hardwir kaputu açtı ve bana motoru gösterdi. "Bakın."

Gördüm. Normal, biraz kirli bir motora benziyordu.

"Değişiklik yok mu?" Arland

sordu. "Yok," dedi Hardwir.

Arland ona baktı. "Emin misin? Seni tanıyorum. Hiç geliştirmedin mi? Herhangi bir şekilde?"

"İyileştirme yok." Hardwir yana doğru tükürdü. "Bana geldiği kadar çirkin ve zehirli."

Kaputu, içini ve bagajı kontrol ettim. Her şey yolunda görünüyordu. Araba, kanlı bir baltayla vurulmadan önce olduğu gibi görünüyordu.

Arland'a döndüm. "Bana yardım edebilir misin? Han arazisinden ayrılmalı ve Memur Marais'i

araba ve o ağır."

Arland bana başını salladı, yüzü ciddiydi. "Benim için onurdur."

Bir şeyler ters gidiyordu. Normalde bu kadar kasvetli değildi. "Kıyafetlerini değiştirmen gerekebilir."

Hiçbir şeyi kaçırmadı. "Tabii ki."

Dışarı çıktım ve bir kot pantolon, bir tişört ve 14 numara spor ayakkabıyla geri döndüm. Arland kalın kaşlarını kaldırdı. Bu kıyafeti son ziyaretinde insan gibi davrandığında giymişti. Kıyafetleri aldı ve arabanın arkasında üstünü değiştirmeye gitti.

Hardwir ve Nuan Cee'nin yeğenine döndüm. "Lütfen ahırdan ayrılmayın."

"Size söz veriyorum," dedi Hardwir. "Olduğumuz yerde kalacağız. Hiçbir zaman iyi bir yüzücü olmadım. Ayrıca, Mareşal'in zırhına göz kulak olacağım."

"Ben de kalacağım," dedi Nuan Cee'nin yeğeni. "Zayıf ve çaresizim ve cezalandırılmak istemiyorum."

Zayıf ve çaresiz, elbette. Bir dahaki sefere bana Kansas'ta güzel bir sahil villası satmaya çalışacaktı.

Arland çok büyük bir insan olarak kamufle olmuş bir şekilde ortaya çıktı. Kamuflej tam olarak işe yaramıyordu. Arland'a Dünya kıyafetleri giydirmek bir kaplana tavşan kulakları takmak gibiydi. Kulaklar sevimliydi ama kaplan hâlâ korkutucuydu. Tişört omuzlarına dar geliyordu, kolları için çok küçüktü. Bir ayı gibi yapıydı: geniş omuzlar, oyulmuş kollar, geniş bir göğüs ve düz, sert bir karın. Vampir zırhının ağırlığını zahmetsizce taşıyabilecek ve ağır bir silahı saatlerce yavaşlamadan sallamasına izin verebilecek türden bir iskeletti. Bir NFL defans oyuncusu Arland'a doğru son sürat koşsa, Arland sekip giderdi.

Polis memuru, Memur Marais'i sanki yetişkin bir çocukmuş gibi kucağına aldı, arka koltuğa oturttu ve yolcu koltuğuna geçti. Ben sürücü tarafına geçtim ve elimi uzattım. Duvar, gösterge paneli kamerasını bana doğru tükürdü. Onu kucağıma aldım, motoru çalıştırdım, arabayı

ve yavaşça geriye doğru sürdü. Duvarlar kayarak yoldan çekildi. Bir an sonra arabanın arkası caddeye bakacak şekilde garaj yoluna girdik. Motoru durdurdum ve sessizce oturup dinledim. Saat gece yarısını on geçiyordu ve alt mahalle sessizdi. Bu plan hiç tanık olmamasına bağlıydı.

Gece sessizdi. Kruvazörü boşa aldım ve gerisini araba yolunun hafif eğimine bıraktım. Kruvazör fısıltı sessizliğinde garaj yolundan çıktı, caddeyi geçti ve Camelot Yolu'na girdi. Yavaşça Marais'in her şey başlamadan önce park ettiği yere geri döndüm. Gösterge paneli kamerasını açtım, SD kartı çıkardım, camı indirdim ve sihrimle çektim. Hanın sınırları dışında gücümün sadece bir kısmı vardı, ama bir kısmı da yeterli olacaktı.

Elime küçük bir kamera süzüldü, yaklaşık pinpon topu büyüklüğünde aynalı bir küre. Küreyi sıktım. İnce metal bir dal dışarı çıktı ve SD kartın üzerinden aktı. Küre bir kez titreşti ve dal tekrar içine kaydı. Kartı yerine yerleştirdim ve kamerayı yuvasına geri koydum.

Mahalle hâlâ boştu. Harika. Arabadan çıktım ve Arland'a başımı salladım. Kapısını açtı, Memur Marais'i aldı ve sürücü koltuğuna oturttu. Emniyet kemerini yerine kilitledim, açık pencereden uzandım, aynalardan uzak durmaya dikkat ettim ve kameranın kayıt tuşuna bastım. Sessizce kenara çekildik ve alt mahallenin derinliklerine doğru ilerledik.

"Ne yapıyoruz biz?" Arland yanımda belirerek mırıldandı.

"Büyük bir daire çizeceğiz ve hana arka taraftan gireceğiz, böylece kamera bizi görmeyecek."

"Kayda ara verilmeyecek mi?"

Başımı salladım. "Kameram dört saatten fazla video kaydetti ve daha sonra rastgele bir algoritma kullanarak sahte bir zamanla birlikte yedi saatlik görüntüye dönüştürdü."

Damga. Gelişinizi tamamen silmiş. Şu anda gerçek araç kamerası bu videonun üzerine kayıt yapıyor. Uyandığında, döngü halindeki görüntünün son kısmı da gerçek videonun üzerine yazılmış olacak. Memur Marais bunu izlediğinde, hanın saatlerce hiçbir faaliyet olmadan orada durduğunu görecektir."

"Zekice," dedi Arland.

Evet, akıllıca ve çok pahalı. Uzaktan kumandalı kamera bana çok paraya ve geri ödemesi zor bir iyiliğe mal oldu.

Bedivere Yolu'ndan sağa döndük.

"Dina," dedi Arland. Sesinde biraz sert bir ton vardı. Leydi Dina değil, Dina. Bir şeylerin peşindeydi. Bu hiç iyi değildi.

"Evet?"

"Ben mütevazı bir askerim."

İşte başlıyoruz. Bana daha önce de bu konuşmanın bir versiyonunu yapmıştı. Bu kesinlikle iyi değildi.

"Sen ve ben, bir geçmişimiz var."

Tamam, neye üzölmüş olabilir ki?

"Silah arkadaşıldık, ortak bir amaç için birbirimizin yanında savaşıyorduk. Birlikte ekmek yedik."

Bu yemekle mi ilgiliydi? Akşam yemeğinde kırmızı et servis etmediğimiz için mi kızmıştı? Ama onlara ilk gün büyük bir yemek beklememelerini, çünkü kamaralarında ayrı yemekler servis edileceğini söyledik. Büyük yemeği yarına kadar hazırlamayacaktık.

"Bu tür bir bağlantı, sizinle birlikte kalır."

Otrokari'nin silah kullanmasına izin verdiğim için mi alınmıştı? Hana ilk gelenlerin otrokari, son gelenlerin ise vampirler olması planlandığı için mi? Ama Kutsal Anokrasi'yi, balo salonuna resmi olarak ilk girenler olmaları için davet ederek telafi etmişdik.

"Dina..."

Başını eğdi ve gözlerimin içine baktı. Omurgamdan aşağı küçük bir ürperti geçti. Arland tamamen bana odaklanmıştı. Yüzü yakışıklıydı ama gözleri nefes kesiciydi. Derin, yoğun mavi gözleri genellikle güç ya da saldırganlık ifade ederdi ama şu anda sıcaktı, neredeyse kadife gibi görünen kadar duygularla yumuşatılmıştı. Uzanıp elimi avuçlarının içine aldı, güçlü parmaklarının nasırları tenime sürtünüyordu.

Bir evin yanındaki meşenin altında durduğumuzu fark ettim. Gece birdenbire çok küçülmüştü ve Arland onu tamamen doldurmuştu.

Süpürgemi handa bırakmıştım. Sadece ben, karanlık ve vampir şövalye vardı.

Elimi tuttu, başparmağını parmaklarımın üzerinde gezdirdi. "Seni gücendirecek ne yaptığımı bilmek istiyorum. Her ne hata yaptıysam, bunu düzeltmek için çaba göstereceğim."

Neden bahsettiğini bilseydim çok yardımı olurdu. Bana bakışları konsantre olmamı zorlaştırıyordu.

"Anlat bana," diye sordu. Çok yakın duruyordu. Sesi çok samimiydi. Ve bana hâlâ o sıcaklıkla, sanki özel biriymişim gibi bakıyordu.

"Tekrar gözüne girmek için ne yapabilirim?"

Elimi okşadı. Nedense bu bir öpücükten daha samimi hissettirdi. Nabzım hızlandı. Bu çok saçmaydı. Eğer aramıza biraz mesafe koymazsam, pişman olacağım bir şey yapabilirdim. Eğer bir vampire evet derseniz, "teslim oluyorum" dediğini duyardı ve benim teslim olmaya hiç niyetim yoktu.

"Beni gücendirecek hiçbir şey yapmadın."

"O zaman neden Robart'ı benden önce kabul ettin?"

Ne?

"Bana hitap etmeden önce ona hitap ettiniz."

Boğazımı temizledim. "Açık olmak gerekirse, seninle konuşmadan önce Robart'la konuştuğum için mi kızgınsın? Arabayı kontrol etmeye gitmeden hemen önce balo salonunda?"

Arland, "Zirve koşullarının samimi fikir alışverişlerini engellediğini anlıyorum," dedi. "Uygun bir görünüm korunmalı ve her türlü iltimastan ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıdır. Ama insan bu kadar uzağa seyahat ettiğinde, küçük şeylere bakıyor. Şans eseri bir bakış. Özgürce sunulan ve muhatabı dışında herkes tarafından fark edilmeyen kısa bir nezaket. Unutulmadığına dair bir ipucu, bir gösterge. İnsan, azılı bir rakibinin herkesin önünde kendisine teşekkür etmesini bazı şeylerin göstergesi olarak kabul edebilir."

Kafama dank etti. Duyguları gerçekten incinmişti.

"Unutulmadın," dedim ona ve bunda ciddiydim. "Seni görmeyi dört gözle bekliyordum. Seninle konuşmadan önce Robart'la konuştum, böylece gitmesini sağlayabilirdim. Eğer bunu yapmasaydım, hâlâ balo salonunda benim dönmemi bekliyor olacaktı."

Arland bana gülümsedi.

Bir gülümsemenin bin gemi fırlatabileceğini söylediklerinde akıllarında Arland vardı. Ancak onun durumunda bu bin gemi, Galaksinin ortaya çıkarmayı başardığı en iyi insansı yırtıcılardan oluşan ve düşmanlarını savaş alanında katletmeye hazır bir orduyu taşıyan bir donanma olacaktı.

Nefes vermek ve yavaşça geri çekilmek istedim. Ama o

hâlâ elimi tutuyordu.

Elimden geldiğince irademi topladım ve sesimin sıradan çıkmasını sağladım. "Arland? Elimi geri alabilir miyim?"

"Özür dilerim." Parmaklarını açtı ve elimi bıraktı. geri kaymak. "Bu benim için oldukça ileri bir davranıştı."

Kendinden memnun gülümsemesine bakılırsa hiç pişmanlık duymuyordu. Bir tepki almak istemişti ve aldı.

Ben bir hata yaptım. Daha önce bir sürü vampirle uğraşmıştım. Birkaç ay önce, Sean ve bana Dahaka suikastçısını yok etmemizde yardım ettiğinde, benimle ilgilendiğini söylemişti. Aylardır ondan haber almamıştım ama bu hiçbir şeyi değiştirmede. Vampirler çıldırtıcı derecede tek fikirli olma eğilimindedirler.

Benimle gelmesi için onu hiç davet etmemeliydim. Otelden onunla hiç ayrılmamalıydim. Bu çaylak hataları yapmaya devam ettim. Biraz uyumam gerekiyordu. Bu noktada bir zorunluluktu.

Yürümeye başladım. Hana ne kadar çabuk varırsak o kadar iyiydi.

Sokak döndü. Son evin çiti yoktu. Yaklaşık üç hafta önce yıkılmıştı ve sahipleri henüz yerine yenisini koymamıştı. Avludan sessizce geçtik, ana yoldan ormanlık alana geçtik ve hanın arka tarafına açılan dar patikadan aşağı inmeye başladık.

"Yardım için bana güvenmene sevindim," dedi Arland. "Bir keresinde sana beni aramanı söylemiştim. Ciddiydim. Ne zaman ihtiyacın olursa, senin kalkanın olacağım."

"Teşekkür ederim. Çok nazıksınız."

Hanın arazisine adım attım. Büyü içime aktı ve sessiz bir nefes aldım.

On dakika sonra Arland, Hardwir ve Nuan Cee'nin yeğenini balo salonuna aldım. Han ışıkları söndürmüştü ve büyük oda rahatlatıcı sıcak bir ışıltıyla dolmuştu. Kapıları açtım ve onlar geçtikten sonra kapattım.

Balo salonunun zemini temizdi. Altın ve mücevherlerden eser kalmamıştı. Cookie neredeydi?

Konsantre olarak gözlerimi kapattım. İşte oradaydı, köşeye yığılmıştı. Oraya doğru yürüdüm. Küçük tilki yerde top gibi kıvrılmıştı, çantası yastık gibi başının altındaydı. Onu nazikçe dürttüm.

"Kurabiye? Kurabiye mi?"

Turkuaz gözlerini açtı ve kırıştırdı, yüzü uykuluydu.

"Hadi, seni yatağa götürelim."

"Yapamam," diye esnedi. "Zümrüdü bulmak zorundayım." "Ne tür bir zümrüt?"

"Büyük bir tane. Yeşil Göz. Çok pahalı." Burnu sarkmıştı. Bitkin görünüyordu. "Eğer onu bulamazsam, başım belaya girecek."

Zemini kontrol etmek için hanı ittim. Hiçbir şey yoktu. Zümrüt burada değildi.

"Sabah bulacağız." Elinden tuttum ve dikkatlice ayağa kalkmasına yardım ettim. "Haydi. Yatağa gidelim."

Onu kapıya kadar götürdüm ve merdivenlerden yukarı çıkışını izledim. Üst katın kapısını çaldı. Biri açtı ve başka bir tilki onu içeri aldı.

Balo salonunu kapattım ve kendimi üst kata sürükledim. Duş alman gerekiyordu ama yatak çok rahat görünüyordu.

Gertrude Hunt ve ben ilk günü atlattık. Büyük bir krizle başa çıktık, büyük bir töreni atlattık ve kan dökülmeden herkesi yatağına yatırmayı başardık. Hanın duvarını okşadım. "Seninle çok gurur duyuyorum."

Han hafifçe gıcırdadı, ahşap parmaklarımın altında ılıktı.

Yatağıma oturmak istedim ama bacaklarım yorulmuş olmalıydı çünkü ağırlığımı desteklemeyi bırakmaya karar verdiler. Yorganın üzerine düştüm, esnedim ve sızdım.

Otel beni altı buçukta uyandırdı. Rüyamda Sean Evans'ın geri geldiğini gördüm. Barbekü yapıyorduk ve pirzoları nasıl baharatlayacağı konusunda Orro'yla kavga edip duruyordu. Gözlerim açık bir şekilde yatağıma uzandım ve tavanımın üzerinden geçen ahşap kirişlere bakarak tüm misafirlerimin zihinsel bir çetelesini tuttum. Orro ile mutfakta olan George dışında herkes olması gereken yerdeydi. Hakem ve adamları, misafirlerin özel odaları hariç, handa hareket özgürlüğüne sahipti. Her grup iki kapı tarafından korunuyordu. Dış kapılar balo salonuna açılıyordu. Onları mühürlemiştim ama George'un isteği üzerine açılacaklardı. İç kapılar ise konuklar tarafından kontrol ediliyordu. George ve adamlarının kapıyı çalıp içeri girmek için izin istemeleri gerekiyordu. Hakem olmasına ve faturalarımı ödemesine rağmen, tam erişimine izin veremezdim. Misafirlerimin mahremiyeti kutsaldı.

Gözlerimi kapattım. Barbekü rüyası o kadar canlıydı ki, uyanmam için geçen birkaç saniye içinde neredeyse gerçek olduğuna ikna olmuşum.

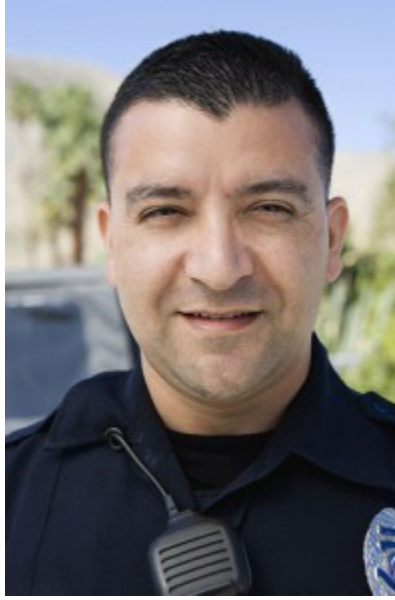
Sean Evans'a olan bu garip takıntı sona ermeliydi. Ortada bir ilişki olsaydı mantıklı olurdu ama kendime yalan söylemeye çalışsam ve bir ilişki olduğunu söylesem bile o gitmişti. Hepsi gitmişti. Bir hancının hayatının temel gerçeği buydu: misafirler gelir, hayatınıza girer ve giderlerdi, siz ise onları bir daha görüp görmeyeceğinizi bilmeden geride kalırdınız. Komşularım ve Caldenia ile bol bol sohbet ediyordum ama çok az arkadaşım vardı. Sean kim olduğumu öğrendi ve bunu kabul etti. Başka biri gibi davranmak zorunda değildim.

Avucumla örtüye vurdum. Beast zıpladı ve yatağa davet edilmenin verdiği coşkuyla bana doğru kaydı. Ona sarıldım ve tüylerini okşadım.

Duygularımı düzene sokmam gerekiyordu. Dün ilk gündü ama asıl iş bugün başlayacaktı.

"Reiki müziği," diye mırıldandım.

Flütlerin ve davulların sessiz, yatıştırıcı melodisi odayı dolduruyor, uzaktaki bir fırtınanın sesleri arasında süzülüyordu. Film müziğini indirimde bulmuştum ve şaşırtıcı derecede rahatlatıcı olduğunu kanıtladı. Gözlerimi kapatarak sessizce yatağıma oturdum. Bırak gitsin. Müziğin içine gömül, rahatlatıcı sesi dinle ve her şeyi akışına bırak...
Hanın büyüü beni kendine çekti.

Gözlerimi açtım. Duvarda bir ekran oluşmuştu. Ekranda Memur Marais arabasından dışarı fırlamıştı. Yüzünde kırmızı yaralar vardı - dün gece kaldırıma düşmesinin izleri. Beast onu gördü ve dişlerini göstererek bir kez havladı.

Bu ilginç olacaktı.

Memur Marais aracın önüne koştu ve şok içinde ona baktı. Reiki müziği çalmaya devam ediyordu. Flütlerin sesine cırlayan kuş çığlıkları hoş bir tiz nota ekliyordu.

Memur Marais hızla sürücü koltuğına geri döndü, kaputun kilidini açtı, geri koştu ve kaputu açtı.

"Beni ne sanıyorsun, amatör mü?" Mırıldandım.

Memur Marais tökezleyerek kaputtan uzaklaştı, yüzü solgundu ve arada bir kaputa bakarak aracın önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı.

Kendimi kötü hissettim. Daha önce de kötü polislerle karşılaşmıştım. Bazen insanlar biraz güç sahibi olduklarında, özellikle de hayatlarının geri kalanı onları güçsüz hissettiriyorsa, bu güçle karanlık bir yere giderlerdi. Marais o polislerden biri değildi. Sakince kurallara uyar ve kendini işine adardı. Güç sarhoşu değildi, insanlara bağırıp çağırmaktan ve onlara zorbalık yapmaktan da zevk almıyordu. Andy Griffith tarzı bir polisti, silahından çok otoritesine güvenen bir polisti. Muhtemelen korkulmak yerine saygı duyulmak istiyordu. Hisleri ona Gertrude Hunt'la ilgili bir şeylerin ters gittiğini söylüyordu ve o da bunu gerçekten öğrenmek istiyordu. Eğer bir uyuşturucu laboratuvarı ya da araba hırsızları çetesi yönetiyor olsaydım, benimle hemen ilgilenirdi, ama han onun referans çerçevesinin o kadar dışındaydı ki, gerçeği tahmin etmeye bile başlayamazdı ve bir şekilde başardıysa bile buna inanmazdı.

Marais dönüp eve baktı. "Bu doğru.

Seni kandırmışlar."

Memur Marais dişlerini sıkarak çenesindeki kasların şişmesine neden oldu, arabaya doğru yürüdü ve bindi.

"Yakınlaştırır mısın?" diye sordum.

Han yakınlaştı. Memur Marais araç kamerasına bakıyordu. Yüzü asıktı.

"Hayır, orada da bir şey yok. Kaybettiniz. Evine git."

Şimdi o arabasını çalıştırıp uzaklaşacak ve ben de gününe devam e d e c e k t i m .

Memur Marais arabadan indi, kapıyı tokatlayarak kapattı ve hana doğru yürüdü.

Oh, kahretsın.

Yataktan atladım, yeni bir eşofman altı giydim. Sütyene ihtiyacım vardı. Çamaşırlarımı nereye koymuştum? Çamaşır sepetini dolaptan çekip çıkardım ve karıştırdım. Keşke çamaşırlarımı yıkadıktan sonra kaldırsaydım, bu karmaşanın içinde olmazdım... Anladım.

Sütyenimi giydim, üzerine beyaz bir tişört geçirdim ve yatak odamdan çıkıp uzun koridora doğru koştum. Reiki müziği beni takip ediyordu. "Kapat şunu," diye nefes aldım. Müzik kesildi. Beast önümden fırladı, avazı çıktığı kadar havlıyordu. Merdivenleri ikişer ikişer indim ve tam kapı zili çalarken ön odaya daldım.

Mutfağa koştum, Orro ve George'u geçtim, dolaptan bir fincan aldım, kahve makinesinin altına sıkıştırdım ve dokunduğum ilk kapsülü içine attım.

Zil tekrar çaldı. Beast diğer odada havladı.

Kahveyi aldım, içilebilecek kadar soğutmak için içine bir sürü krema döktüm ve kapıya gittim.

Zil ısrarla çaldı.

Kapıyı açtım ve Memur Marais'in öfkeli yüzüne baktım.

"Memur Marais! Günaydın. Sizin için ne yapabilirim? Şimdi ne oldu? Mahallede bir chupacabra mı görüldü? Yoksa Koca Ayak mıydı? Belki biri UFO görmüştür? Hepsinin benim suçum olduğunu duymak için sabırsızlanıyorum."

Daha rahat görünmek için kahvemi yudumladım.

"Sen..." Memur Marais belli ki büyük bir irade çabasıyla kendini toparladı. "Ne olduğunu biliyorum."

"Ne zaman ne oldu? Nerede?"

"İşte." Parmağını yere doğru uzattı. Yere baktım. "Anlamıyorum..."

"Yolda bir grup adamın belirmediğini gördüm."

"Görünmek de ne demek?" George arkamdan söyledi.

Omzumun üzerinden baktım. Bol gri bir pantolon ve doğal bej yünden bir balıkçı kazağı giymişti.

Memur Marais uzun bir süre ona baktı, şüphesiz yüzünü hafızasına kaydetmişti. "Onları sorgulamaya çalıştığımda, iri yarı bir erkek şüpheli keskin bir silah salladı ve aracımın kaputunu kesti. Sonra beni zapt etmek için bilinmeyen bir alet kullandınız. Bir tünelden sürüklenerek ahıra götürüldüm ve orada yerde yatıyordum.

Sen ve diğerkleri bana ne yapacağınızı tartışırken. Sonra bana bir iğne yaptınız ve bilincimi kaybettim."

İçimi çektim ve kahvemi yudumladım. "Eğer her şey söylediğiniz gibi olduysa, kanıt olmalı. Arabanızda hasar olmalı ve araç kameranız bu olayların kaydını gösteriyor olmalı. Kanıtınız var mı Memur Marais?"

Yüzü kıpkırmızı oldu. "Tamir etmişsin."

"Aracınızı ben mi tamir ettim? Tamirci olmadığımı ve bir arabayı tamir etmekle ilgili ilk şeyi bilmediğimi bir kenara bırakırsak, aracınıza müdahale etmiş olsaydım, bunun bir belirtisi olurdu. Herhangi bir tamir izi var mı?"

Memur Marais dişlerini tekrar sıkıttı.

"Sanırım çok uzun saatler çalışıyorsunuz," dedim. "Bu sabah seni kruvazöründe uyurken gördüm. Sanırım çok canlı bir rüya gördünüz. Rüyalarınız size buraya gelip beni ve işimi taciz etme hakkını vermez. Benden hoşlanmamanıza neden olacak ne yaptım bilmiyorum ama bu doğru değil ve adil değil. Şu anda geçimimi sağlama yeteneğime müdahale ediyorsunuz. Ben hiçbir yasayı çiğnemedim. Ben bir suçlu değilim. Benden hoşlanmadığınız için sürekli buraya gelip beni rastgele şeylerle suçlamanız size doğru geliyor mu?"

Şaşırmış görünüyordu.

"Evinize gidin memur bey. Eminim sizi özleyen bir aileniz vardır. Şikâyetle bulunmayacağım ama keşke her tuhaf şey olduğunda ya da olmadığında buraya gelmeyi bıraksanız."

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım.

Bir an sonra hanın büyüü kafamın içinde çınlayarak Memur Marais'in araziden ayrıldığını haber verdi. George pencereye doğru adım attı. "Gidiyor. İyi işti." "Eğer onunla tartışsaydım, saldırmaya devam ederdi. Bunun yerine bir kurban gibi davrandım ve Memur Marais kurbanlara karşı saygılı olmak üzere eğitildi." Onu manipüle ettiğim için hâlâ kötü hissediyordum.

"Zirve iki saat içinde başlayacak," dedi George. "Korkarım sizden bir iyilik istemek zorundayım. Yardımaınıza ihtiyacım var."

Kahve fincanıma baktım. Kimseye iyilik yapmak istemiyordum. Buzdolabımla on beş dakika kesintisiz zaman geçirmek istiyordum. Dün gece neredeyse hiç yemek yememiştim ve aç karnına koca bir fincan kahveyi mideye indirmiştim. Ama yapmam gereken bir iş vardı. Belki basit bir şey olabilirdi.

Arbiter'a gülümsedim. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Sana belirli bir dünyanın koordinatlarını verirsem, o dünyaya bir kapı açabilir misin?" George sordu.

"Hangi dünya?"

Bastonunu kaldırdı. Havada kıpkırmızı yazılmış bir dizi sayı parladı. İlk iki rakam bana bilmem gereken her şeyi anlatıyordu.

"Hayır," dedim.

"Ama ben senin kapıları açtığını gördüm," dedi.

"O kadar basit değil." Hiç olmadı. "Neden oturmuyoruz?"

Mutfağa geri döndük ve masaya oturduk. Orro yanımdan sessiz bir kahverengi bulanıklığı gibi geçti ve aniden önümde krema ve dilimlenmiş çilekle dolu iki küçük krep içeren bir tabak belirdi. Tabağı oraya kaydırıldığını bile görmedim. Mutfağımızda bir ninja çalışıyordu.

"Teşekkür ederim," dedim. Orro başını salladı ve ocağın yanına gitti. George sessizce bekledi.

"Hanlar iyi anlaşılıyor," diyerek küçük bir parça krep kestim ve denedim. Dilimin üzerinde adeta eridi. "Orro, bu cennet gibi."

Orro'nun iğneleri hafifçe titredi.

"Onların içinde yaşıyoruz, onları kullanıyoruz ama biz hancılar bile neden bu şekilde işledikleri konusunda emin değiliz."

Jack ve Gaston mutfağa girdiler.

"Onları ağaç olarak hayal etmek en kolayıdır. Bir han, tıpkı Gertrude Hunt gibi, bir tohumla başlar. Tohum zayıf ve kırılgandır, ancak uygun şekilde bakılırsa filizlenir. Kökler gönderir

Toprağın derinliklerine. Gördüğümüz şey," çatalımla mutfağı içine alan küçük bir daire çizdim, "hanın formunun sadece küçük bir kısmıdır. Büyüdükçe, Evren'e dallar yaymaya başlar. Bu dallar bizim fiziğimize uymuyor. Bazıları gerçekliğimizi delip geçer. Bazıları bizim anlayışımızın ötesinde dönüşür ve evrimleşir. Gertrude Hunt gibi belli bir yaştaki tek bir han, başka dünyalara ulaşabilir."

"Yggdrasil gibi," dedi George.

"Evet, onun gibi."

"Yggdrasil nedir?" Jack sordu.

"Eski İskandinavların kutsal ağacı," dedi George. "Mitolojilerindeki dokuz diyarın tamamına yayılır."

"Sorun şu ki, hancıların dalların yönü üzerinde hiçbir kontrolü yok," dedim. "Hanın belirli bir dünyaya ne zaman uzandığını biliyoruz ve bir süre sonra ona erişebiliyoruz, ancak hanların belirli bir kapıyı açmasını sağlayamıyoruz. Çoğu han içgüdüsel olarak Baha-char'ı arar. Bu genellikle bize açılan ilk dünyadır. Ama nedenini bilmiyoruz. İnsanlar bazen ilk hanın tohumunun bize Baha-char'dan geldiğini ve onun soyundan gelenlerin içgüdüsel olarak, somon balıklarının yumurtlama alanlarına ulaşmak için yüzlerce mil yol kat etmeleri gibi, anavatanlarıyla bağlantı aradıklarını söylerler. Bunu bilmiyoruz. Size bu hanın şimdiye kadar ulaştığı her dünyayı bildiğimi ve sizin koordinatlarınızın bunların arasında olmadığını söyleyebilirim. Dahası, bizimkine çok benzeyen bir dünyaya açılan bir geçit istiyorsunuz. O dünya, kozmosun çoğundan ayrılmış, kendi küçük gerçekliğinde var oluyor. Evrenin paltosundaki bir cebe uzanmak gibi. Dünyadaki her hanın kapasitesini bilmiyorum ama size şunu söyleyebilirim ki babam bana her zaman böyle alternatif bir boyuta kapı açmanın mümkün olmadığını söylerdi. Bu hanı çökertir."

George sandalyesinde arkasına yaslandı. Her bir lokmanın tadını çıkararak kreplerimi yedim.

"Ama Baha-char'a bir portal açabilirsin?"

"Evet."

Gaston, "Eğer yakalanırsanız, bunun bedelini cehennemde ödersiniz," dedi.

"Bu riski almak zorundayım." George usulca ayağa kalktı. "Bu durumda, yine de yardımınız için minnettar olurum. Bana o dünyaya giderken ve dönerken eşlik etmenizi istiyorum. Baha-char'dan oraya giden bir yol bulabilirim ama beni hana geri götürmeniz gerekecek."

Yüzümü ovuşturdum. "Misafirlerle doluyken hanı terk etmemi istiyorsunuz."

"Evet. Tüm sorumluluğu üstleniyorum."

"Anlamıyorum. Sen bir Hakem'sin. Baha-char'dan hanı bulacak teknolojiye sahipsin."

George, "Elimdeki teknolojiyi kişisel nedenlerle kullanmak istemiyorum," dedi.

"Bana söylemediğin bir şey var."

"Bize yasak olan bir dünyaya gitmek istiyor," dedi Jack. "Bizim ana dünyamıza. Hakem Mahkemesi tarafından bize sağlanan aletlerden herhangi birini kullanırsa, izi sürülebilir. Onu yakalarlar."

Boş tabağımın yasını tutmak ve hesabı imzalamaktan sorumlu adamı tamamen yabancılaştırmadan ne söyleyeceğimi düşünmek için bir an durdum. "Yani hanı terk ederek misafirlerimi tehlikeye atmamı ve size yaptırım uygulanmasına neden olabilecek bir görevde eşlik etmemi, barış görüşmelerini ve ödememi raydan çıkarmamı ve bu hanın itibarını zedelememi istiyorsunuz. Bunu neden yapmam gerektiğini anlamama yardımcı olur musunuz?"

Gaston bıyık altından güldü.

George içini çekti. "Barış zirvesinin başarısına ben de en az sizin kadar yatırım yapıyorum. Şu anki duruma bakılırsa, barış görüşmelerinin başarılı olacağına inanmıyorum. Sorun Ruah, kurşun geçirmez kılıç ustası."

Aha. Gertrude Hunt'ın bir otrokarla başa çıkamayacağını mı ima ediyordu? "Onu bastırma yeteneğimden şüphe mi ediyorsun?"

George yüzünü buruşturdu. "Mesele bu değil. Ruah'a boyun eğdirebileceğini biliyorum. Sorun otrokar zihniyeti. Otrokari tek bir vampirin daha iyi bir savaşçı olduğunu kabul eder; ancak genetik uzmanlaşma yoluyla kendi üstünlüklerine sarsılmaz bir inançları vardır. Uzmanlıklarını ergenlik çağında seçerler. Seçtikleri uzmanlık alanında sıkı bir eğitimden geçerken, vücutları da buna uygun olarak gelişir. Ruah bu sürecin zirvesidir. Onun kılıçla yenilmez olduğuna inanıyorlar. O hüküm sürdüğü sürece, kendilerini yenilmez hissediyorlar. Bu inancı yıkmak zorundayım. Onlara onun ve Horde'un yanılmaz olmadığını kanıtlamalıyım ve bunu onların anlayacağı şekilde yapmalıyım."

"Neden vampirleri kullanmıyoruz?" Ben sordum.

"Çünkü bu sadece yazı tura atmak olur." Caldenia mutfağa doğru yürüdü. Saçları özenle taranmıştı, soluk yeşil elbisesi yüzünü okşuyordu ve makyajı kusursuzdu. Gözleri keskindi ve duruşunda hafif yırtıcı bir hava vardı. Zarafeti geri gelmişti.

Üç adam selam verdi. Onlara başıyla selam verdi ve Orro'dan bir fincan çay aldı.

"Eğer yenilmez bir otrokar'ı yenmek için bir şövalye kullanırsa, otrokari'nin şu anda hissettiği dokunulmazlık Kutsal Anokrasi'ye aktarılacaktır. İşbirliği yapmalarını ve birlikte çalışmalarını sağlamak için her iki tarafın da alçaltılması gerekir. Onların dünya görüşlerini sarsmalı."

"Kariyerimi riske atmaya hazırım," dedi George, "çünkü bunun tamamen gerekli olduğuna inanıyorum. Bu anlık bir karar değil."

George'un yaptığı hiçbir şeyin anlık bir karar olmadığına dair bir his vardı içimde. Eğer tek gecelik bir ilişki yaşadıysa, muhtemelen titizlikle araştırılmış ve organize edilmiş olurdu.

Top benim sahamdaydı. Bu kadar misafiri başıboş bırakmak delilikti. Ama George haklıydı. Barış görüşmeleri uzadıkça han daha da canlanıyordu, ama aynı zamanda onların varlığı bize daha fazla paraya mal oluyordu.

Zirve makul bir zaman dilimi içinde sona ermeli ve savaşıla değil barışla bitmeliydi. Eğer zirve başarısızlıkla sonuçlanırsa, ortalıkta bir sürü suçlama olacak ve Gertrude Hunt büyük bir kara göz kazanacaktı.

Ne yapalım? Gitmemiz en az bir saat sürer. Bir saat içinde pek çok şey olabilir. Memur Marais destekle dönebilir. Otrokari duvarları yıkıp saldırmaya çalışabilir. Vampirler hanı ateşe verebilir.

Tamam, durmak zorundaydım. Çılgın teoriler beni hiçbir yere götürmedi.

Annem bu saçma planı onaylamazdı. Ama babam bunun bir macera olduğunu düşünürdü. Ailem bile yardımcı olmadı.

"Bana Baha-char'a kadar eşlik edin," dedi George. "Sana söz veriyorum, işleri oradan halledebilirim."

Eğer yakalanırsak, George'un başı belaya girerdi ve benim de başım onunla belaya girerdi.

"Yarım saat içinde konuklara kamaralarında kahvaltı servisi yapılacaktır," dedim. "Programa göre zirve kahvaltıdan bir saat sonra başlayacak. Bu da bize yaklaşık bir buçuk saat veriyor. Halkınız o zamana kadar barışı korumak zorunda."

"Sorun olmayacak," dedi Jack.

Ayağa kalktım. "Acele etmeliyiz."

Küçük bir dükkânın zeminine çömelmiştim. Duvarları ve zemini kaplayan soluk renkli güzel halılar, canlı turkuaz, neşeli altın ve parlak kırmızı renklerin özenli desenleriyle boyanmış yüzlerce özenli lake eşya için bir fon oluşturunuyordu. Egzotik kuşlar gibi şekillendirilmiş sürahiler, garip canavarların birbirleriyle savaşırken kıvrıldığı tabaklar, yabancı çiçeklerle dolu tabaklar rafları dolduruyor ve her köşede bekliyordu. Çok az şey almam iyi oldu.

Yoksa buradan bir şeyle çıkardım.

Sade kahverengi bir pelerin giyen George yanıma çömelmiş, dükkanın sahibiyle derin bir pazarlığa dalmıştı. Dükkân sahibi kat kat mavi ve beyaz yırtık pırtık kumaşlara öylesine bürünmüştü ki gözleri ve gözlerinin etrafındaki dar zeytin derisi şeridi dışında hiçbir şey görünmüyordu. George'la bilmediği bir dilde pazarlık ederken ellerini sallıyordu. Elleri yeterince insani görünüyordu ama her birinde sadece üç parmak ve bir başparmak vardı.

Dükkânı bulmamız yaklaşık on dakika sürdü ve burada o kadar uzun süre çömelmiştik ki bacaklarım ağrımaya başlamıştı. Zamanın her seferinde bir damla akıp gittiğini hissedebiliyordum. Bir yanımdan gerçekten de hana dönmek istiyordum. Daha küçük bir parçam ise Wilmos'u tekrar bulmak ve ona Sean Evans'ı sormak istiyordum.

Tüccar kalçasından kalktı. George ayağa kalktı ve tüccarın eline küçük bir kese tutuşturdu. Dükkân sahibi bir top mavi ipliği George'a uzattı, ucunu bir rafa bağladı, dükkânın arkasına doğru yürüdü ve bir halıyı kenara çekti. Sabah gün ışığı dükkânı doldurmuştu. Dükkân sahibi bize el salladı.

Harika. İşte sihirli bir iplik. Kaybolmamak için ona tutun ve seninle tanışmak için bekleyen bir minotor olmamasını um.

George ışığa doğru adım attı, yürürken ipliğin yumaktan çekilmesine izin verdi. Ayağa kalktım ve onu takip ettim. Önümüzde geniş bir bahçe uzanıyordu; sıra sıra güller, bordo renkli taştan kırk ayak uzunluğunda bir duvarla çevriliydi. Orada burada kuleler duvarı noktalıyordu.

"Neredeyiz biz?" Ben sordum.

"Burası Ganer Koleji," dedi George. "Benim dünyamda burası bir şifa yeri."

Güllerin arasında bir kadın yürüyordu. Yaklaşık benim boyumdaydı. Koyu kahverengi saçları başında muhafazakâr ama zarif bir topuz oluşturmıştı. Gri bir elbise vücudunu sarıyor, düz çizgiler halinde aşağıya doğru iniyor, etekleri yürürken patikanın çakıl taşlarına sürtünüyordu. Aynı gri kumaştan ince bir parça elbiseyi soldan sarıyor, kadının sol omzunun üzerinden asimetrik bir şekilde sarkıyordu. Benim yaşlarımda görünüyordu ve özellikle uzun boylu, güçlü ya da çok heybetli değildi.

George'a baktım. Bir an için soğukkanlı maskesi düştü ve yüz hatlarına yansıyan yoğun, her şeyi tüketen bir özlem gördüm. Babam annemi çok severdi. Aynı zamanda modern dünyaya da güvenmiyordu. Onu anlıyordu ama ona göre çok hızlı hareket ediyordu ve tüm tehlikeleri

onun için büyütölmüştü. Markete her gidişini başarısız bir intihar girişimi, her büyük şehri de kurbanlarını bekleyen canilerin ve hırsızların yuvası olarak görürdü. Annemi yapmak istediğı bir şeyden alıkoymayı aklının ucundan bile geçirmezdi. Ama bazen annem bir iş için yola çıkmak üzereyken, özellikle de şehre gitmesi gerekiyorsa, ona öyle bir bakardı ki, sanki kollarını anneme dolamayı ve onu yanında güvende tutmayı dünyadaki her şeyden daha çok isterdi.

George'un yüzündeki ifade titredi ve kayboldu ama artık çok geçti. Anlamıştım. Kozmik hakem yanılmaz değildi.

George patikadan aşağı inmeye başladı, ben de onu takip ettim. Kadından yaklaşık otuz adım uzaklaştığımızda durdu. "Bu kadar mesafe yeter."

George durdu.

"Sana kızgınım," dedi. Alışılmadık ama kültürlü bir aksanla konuşuyordu. "Kızgın olmayı sevmiyorum George. Bu duygudan kaçınmak için çok özenle çalışıyorum. Gitmelisin."

"Yardımaınıza ihtiyacım var," dedi.

Arkasını döndü. Diğer kadınları neredeyse hiç kıskanmazdım. Kıskandığımda ise bunun nedeni genellikle market alışverişine gitmiş olmamdı. Kasada sıkılmış bir şekilde dururken People dergisi ya da bir magazin dergisi gözüme çarpar ve onu satın alırdım, çünkü göz gezdirdikten sonra geri koyduğum için kendimi çok suçlu hissederdim. Çayımı içerken aktrisler ve modellere bakar ve bazen keşke gözlerim daha büyük ya da dudaklarım daha dolgun olsaydı derdim. Ama aktrisler ve modeller soyut insanlardı, yarı gerçek, yarı fırçalanmış mükemmellik. Bu kadın gerçetti, benim yaşımdaydı, yaklaşık benim boyumdaydı ve hiçbir Photoshop yardımı olmadan inanılmaz, şok edici derecede güzeldi. Teni açık, altın sarısı bir bronzdu, ağzı dolgun ve mükemmeldi, elmacık kemikleri yüksekti ve gözleri neredeyse siyah kaşlarının altında kocaman görünüyordu,

bitter çikolata gibi koyu renkliydi. Onu gördüğünüzde, ona bakmaya devam etmek isterdiniz.

Şu anda George'a bakıyordu ve kaşlarının aldığı şekle bakılırsa George onun en sevdiği kişi değildi.

"Onlara söylememişsin," dedi. "Camarine malikânesinde aileyle akşam yemeği yedin. Küçük William'ın kavanozda ateşböceği yakalamasına yardım ettin, kızlara hediyeler getirdin ve balkonda oturup Declan ve kız kardeşinle şarap içtin. Bir hafta sonra ortadan kayboldun."

"Bir not bıraktım," dedi George.

"Dünya dışında gizli bir göreve gideceğinizi, Jack ve Gaston'u da yanınıza alacağınızı ve yirmi yıl sonra geri döneceğinizi söyleyen not. Açıklama olarak bıraktığın tek şey bu. Kız kardeşinin ne kadar endişelendiği hakkında bir fikrin var mı? Yeğenlerinin? Yeğeninin? İnsanların hayatlarıyla oynacakmış gibi oynuyorsun George. Hepimiz senin için satranç taşlarıyız. Bizi tahtanın etrafında istediğin gibi hareket ettiriyorsun. İnsan duygularından habersiz olsaydın anlayabilirdim, ama duygularımızı tamamen anlıyorsun. Sadece onları görmezden gelmeyi seçiyorsun. Bunu anlamıyorum. Biz çocukken çok merhametliydiniz. Şimdi ise senin için hiç önemimiz yok."

"Bu işin bir parçası," dedi.

Kadın sadece ona baktı.

"Veda etmeme izin verilmedi. Yapabileceğim en iyi şey bu nottu."

"Ama işte buradasın." Gözleri kısıldı. "Bana bu işi kabul ettikten sonra geri dönemeyeceğini söylememiş miydin? Yine kuralları mı çiğniyorsun?"

"Tabii ki öyleyim."

"Yani işinize geldiğinde kuralları çiğnemekte bir sakınca görmüyorsunuz. Bana aileniz için bu darbeyi kişisel olarak yumuşatmanın bir yolunu bulamadığınızı mı söylüyorsunuz?"

"Ben bencil bir piçim," dedi George. "Veda etmenin acısını yaşamak istemediğim için bundan kaçındım."

Kadın içini çekti. "Ne istiyorsunuz?"

"Yardıma ihtiyacım var."

"Bana zaten sormuştunuz. O zaman cevabım hayırdı. Hâlâ da hayır. Senin çılgın macerana katılmayacağım. Benim evim burası."

George başparmağıyla bastonuna vurdu. Ruah'ın bir görüntüsü havada belirdi. Onun kılıçlarını döndürüşünü ve mermileri kesişini izledik. Kadın başını eğdi ve işaret parmağıyla alt dudağına dokundu. Kayıt, otrokarın bir dansçı gibi zarif bir şekilde saldırının ortasında durmasıyla durdu.

"Sevimli," dedi. "O iyi."

"Senden daha mı iyi?" George sordu.

Hareketsiz görüntüyü düşündü.

"Bilmiyorum." "Öğrenmek istemiyor musun?"

Gözlerinde yırtıcı bir kıvılcım parladı ve söndü. "Hayır."

"Benimle gel," dedi George. "Lütfen."

"George, o duvarların dışındaki dünyanın beni ne hale getirdiğini bir kenara bırakmak için yıllarca çalıştım. Dışarıda ben bir iğrencim. Ben bir katilim. Hayır, ben buraya aidim."

Başını iki yana salladı. "Lark..."

"Adım Sophie," diye düzeltti.

"Burada ne var? Bu mu?" Döndü ve ellerini çiçekleri kapsayacak şekilde kaldırdı.

"Burada ben bir canavar değilim." Başını kaldırdı.

"Burada kimseyi öldürmüyorum. Burada huzur içindeyim."

"Senin huzurun bir yalan."

Ona ters ters baktı ve ben de geri adım atma isteğimle savaştım. "Bana hayatımı nasıl yaşayacağımı söylemeye hakkın yok. Bırak beni. Beni rahat bırak, George. Huzur içinde olmak istiyorum!"

"Huzurlu olmak için yaratılmadınız. Bizler, insanlar, hayatı dolu dolu yaşamak için varız. Her şeyi, üzüntüyü, hayal kırıklığını, öfkeyi, nezaketi, neşeyi, sevgiyi deneyimlememiz gerekiyor. Kendimizi sınamamız gerekiyor. Bu acı verici ve korkutucudur ama hayatta olmanın anlamı budur. Burada hayattan saklanıyorsun. Bu huzur değil. Bu yavaş ve kasıtlı bir intihardır."

Bastonunu patıkaya sapladı. Görüntüler patladı: uçsuz bucaksız bir bulutsu, uzay gemileri, gezegenler, antik kalıntılar, garip binalar, korkunç ve güzel varlıklar... Etrafımızda dönüyorlardı, canlı, parlak, gürültülü.... Sophie onlara baktı ve yıldızlar gözlerine yansıdı.

"Şuna bakın!" George'un sesi zorlukla kontrol altına alınmış bir hayranlıkla titriyordu. "Şuna bakın! Bunu deneyimlemek istemez misiniz? Cesur olmak istemiyor musun? Sen tüm hayatını bir serada geçiren nazik bir çiçek değilsin. Sen bir orman yangınısın, Lark. Bir orman yangını."

Görüntülerin üzerinde bir güneş patladı, şiddetli öfkesi kozmosu boğdu.

"Bu adımı atmaya cesaret edin ve size hayal gücünüzün ötesinde harikalar göstereyim. Sana fark yaratman için bir şans vereceğim. Benimle gel." George ona elini uzattı. "Yaşa. Bana katıl ya da katılma, ama yaşa, Tanrılar seni kahretsin, çünkü burada camın altındaki tozlu bir fosil gibi yavaş yavaş yaşlanman düşüncesine dayanamıyorum. Elimi tut ve kılıcını getir. Evren seni bekliyor."

Bölüm 7

Zirvenin başlamasından yirmi dakika önce hana girdik. Jack bizi ön odada karşıladı. Yüzünde geniş bir gülümseme vardı.

Sophie'yi baştan aşağı süzdü, elbisesini ve elinde taşıdığı iki kılıcı dikkatle inceledi. "Ne giyiyorsun böyle? Bir kızla karıştırılmaya mı çalışıyorsun?"

Sophie kaşlarını kaldırdı ve onun koluna bir yumruk attı.

"Bu ne içindi?"

"Bu, kimseye veda etmeden gittiğin içindi."

Sophie'nin büyük kanvas çantasını taşıyan George'a döndüm. "Onu yere bırakabilirsin."

Çantayı dikkatlice yere bıraktı ve çanta tahtaya gömüldü. Sophie'nin gözleri büyüdü.

"Benimle gelin lütfen," dedim ona. "Size odanızı göstereyim."

Onu doğu koridoruna yönlendirdim. En iyi yer Caldenia'nın yakınında, tarafsız kanatta olacaktı. Hanı ve misafir olmanın kurallarını zaten açıklamıştım. "Seni hanın daimi bir misafirinin yanına koyacağım."

"George'a kızgınsın," dedi Sophie. "Neden?"

Gözlerimi kırptım.

"Kendini kötü hissetme. Çok iyi sakladın ama ben vücut dilini okumak için eğitildim."

İçimi çektim. "Seninle on beş dakikadan az zamanım var. Zirve başladığında orada olmak zorundayım. Bir misafiri handa ağırlamak hancıların kutsal saydığı bir görevdir. Düzgün bir şekilde yapılmalı ama George bana zaman bırakmadı. Acele etmekten nefret ederim."

Caldenia odasından dışarı çıktı. "Başka bir misafir mi? Ne kadar hoş."

"Majesteleri, Caldenia ka ret Magren," dedim.

Sophie zarif bir reverans yaptı ve ayağa kalktı.

Caldenia'nın gözleri parladı. "Peki senin adın ne, canım?"

"Sophie."

"Sadece Sophie mi?"

Sophie gülümsedi. "Şimdilik."

"Zirveyi görecek misiniz?" Caldenia sordu. "Bunu düşünüyordum."

"Beni mutlaka ziyaret etmelisiniz. Kendime ait koca bir balkonum var."

"Çok memnun olurum," dedi Sophie.

"Anlaştık o zaman." Majesteleri gülümsedi ve koridorda ilerlemeye başladı, elbisesi arkasında muhteşem bir ihtişamla parlıyordu.

Kapının önünde durakladım. Normalde ona bir şeyler ikram eder ve ön odada onunla konuşur, verdiği yanıtlara göre odasını yavaş yavaş inşa ederdim. Zaman yoktu. Tahmin etmek zorundaydım. Ahh. Sophie ne isterdi? Doğal görünen ama muhtemelen yıllarca aldığı görgü kuralları eğitiminin bir sonucu olan ölçülü bir duruşu vardı. Caldenia bunu hemen fark etmişti. Farklı dünyalardan geliyorlardı ama muhtemelen benzer çevrelerde, aristokrat eğitilmiş kadınlar arasında dolaşıyorlardı. Ona baktığımda, onu beyaz sütunlu ve pelüş mobilyalı bir Güney malikanesinde hayal ettim ama bir şeyler pek doğru gelmedi. Yani, geleneksel tarzda temiz ve zarif bir şekilde sessiz mobilyalar mı yoksa İngiliz kırsalının zevkli bir şekilde ayrıntılı desen karışımı mı?

"O insan değil, değil mi?" Sophie sordu.

"Hayır."

"Dişleri keskin ve sivri."

"O çok tehlikeli," dedim. Sophie'de tüm o cila ve zarafetin ardında bir şeyler vardı.

bir tür gizli kırılğanlık. Belki de kırılğanlık yanlış kelimeydi. Kırılğanlık, çok keskin bir bıçak gibi. Hayır, ne temiz ve zarif ne de özenli. Kahretsin, George. Kendimi bir şeye adamalıydım. Kapının önünde öylece duramazdım.

İçgüdülerine göre hareket et. Annem hep böyle derdi. "Caldenia sana zarar verecek hiçbir şey yapmaz, çünkü han

Bu onun sığınağı ve kendini savunmak için yapılmadığı sürece başka bir misafire saldırmanın anlaşmamızı ihlal edeceğini biliyor. Ancak çok manipülatif biri."

Sophie, "Bunu aklımda tutacağım," dedi.

Kapıyı açtım. Altın çam zeminler, yumuşak bir bejle boyanmış ahşap duvarlara uzanıyordu. Duvar iskeletini açıkta bırakmıştım, sanki tüm yalıtım sökülmuş gibiydi. Kaba Louisiana selvisinden yapılmış basit ama rahat bir yatak, sağlam bir çerçeve içinde kalın bir şilte, pelüş beyaz örtüler ve dolgun yastıklar sunuyordu. Çok da yeni olmayan bej renkli dokuma bir halı zemini kaplıyordu. Soluk yeşil perdeler, meyve bahçesi manzarası sunan iki geniş pencereyi çerçeveliyordu. Aralarındaki bir kapı uzun ahşap bir balkona geçişi sağlıyordu. Köşede kabaca yontulmuş bir kitaplıkta birkaç kitap bulunuyordu. Kitaplığın yanında bir silah rafı kılıçları almak için hazır bekliyordu.

Rustik modern. Neden bu yolu seçtiğime dair hiçbir fikrim yoktu ama doğru olduğunu hissettim.

Sophie'ye döndüm ve neredeyse geri adım atacaktım. Şok olmuş gibiydi.

Kahretsin, nefret etti. Ne düşünüyordum ki? Çam ve selviyi karıştırmak, hiç mantıklı değildi...

"Başka bir oda ister misiniz?"

Sophie sessizce, "Hayır," dedi. "Hayır, bu mükemmel." Zemin yarıldı ve çantası yüzeye çıktı.

"Hakem'in personelinin bir parçası olarak hanın büyük bir kısmına erişiminiz var," dedim. "Eğer ana katta bize katılmak isterseniz, sağa dönün ve iki kat merdiven inin. Majestelerine katılmayı tercih ederseniz, sola dönün ve bir kat daha inin."

Bir sonraki koridordan sola dönün ve büyük gri bir kapıya ulaşana kadar yürümeye devam edin."

"Teşekkür ederim."

"Herhangi bir bilgiye ihtiyacınız olursa, hana sormanız yeterli. Gertrude Hunt size mümkün olan her türlü nezaketi gösterecektir."

Zirveye beş dakika kaldı. Aşağı inmeden önce fena halde tuvalete gitmem gerekiyordu.

Sophie parmak uçlarıyla kılıç sehpaasının tahtasını okşadı. "Her şey dönüp dolaşıp aynı yere geliyor, değil mi?"

Ne demek istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden dinledim.

"Gelmemeliydim," dedi Sophie. "Kadere inanır mısın, Dina?"

"Hayır."

"Neden olmasın?"

"Çünkü altı yıl önce bir şey ailemi aldı. Onları hayatımdan söküp aldı ve yok olmalarına neden oldu. Yaşadıkları onca şeyden ve yaptıkları onca şeyden sonra bunun onların kaderi olabileceğine inanamıyorum. Varlıklarının silinmesine izin vermeyi reddediyorum. Hayatta kendi seçimlerimizi yaparız. Eylemlerimiz hayatımızı şekillendirir ve bunlardan yalnızca biz sorumluyuz."

"Umarım onları bulursun," dedi

Sophie. "Bulacağım."

Bir büyü darbesi handa ve kafamda yankılandı. Duvara döndüm. "Dış çevre."

Meyve bahçemin kenarındaki tarlada bir ev büyüklüğünde bir kap duruyordu. Üzerinde Tahkim'in stilize edilmiş bir sembolü, terazide beyaz renkte hafifçe parlayan iki ağırlığın bulunduğu bir terazi vardı. Şimdi ne olacak?

"Affedersiniz,"

dedim. "Tabii ki."

Sophie'yi kendi haline bırakıp aşağı indim. George beni merdivenlerin dibinde karşıladı.

"Ne planlıyorsun?" Büyük balo salonuna doğru dönerken sordum.

"Kamu yararı için küçük bir gösteri sadece," dedi. "Çok özür dilerim."

"Peşinen özür diliyorsun." "Evet."

Hiç iyiye işaret değil.

Seansın üçüncü saatindeydik. Vampirler acımasızca sıkılmış görünüyordu. Tüccarlar yaşlı tilkilerden birinin etrafında daire şeklinde toplanmıştı; tilki pençelerini sallayarak ve kulaklarını seğirterek bir şeyler anlatıyordu. Otrokari'lerden bazıları tüm nezaket gösterilerini bir kenara bırakıp yere uzandı. Daha yaşlı otrokar savaşçılarından biri horluyordu. Birkaç genç onu izliyor, spekülatif bakışlar atıyordu. Eğer sihirli kalemin yıldızlararası eşdeğerini çıkarıp alına penis çizmeye başlarsa, müdahale etmek zorunda kalacaktım.

Bir kitap getirmeliydim ama onu okuyamazdım. Onları izlemek zorundaydım. Caldenia ve Sophie'nin eğlenceli bir tartışmaya dalmış göründükleri balkona baktım. Keşke ben de orada olabilseydim. Her şey bu can sıkıntısından daha iyiydi.

Kafamın içinde, meyve bahçesinin uzak tarafından yayılan bir sihir feryadı vardı. İşte başlıyoruz.

Grup liderlerini ayıran opak bölme aşağı kaydı ve George dışarı çıktı, yüzü endişeliydi, bastonunun tepesi parlıyordu. "En içten özürlerimi sunarım!"

Herkes yaptığı işi bıraktı ve ona döndü.

"Bunu açıklamak ister misiniz?" diye sordum.

"Korkarım Sentinel koruma birimlerimizden biri arızalandı." George'un yüzünde özür dileyen bir pişmanlık ifadesi vardı.

"Buraya bir Sentinel birimi mi getirdiniz?" Hanum'un kaşları yukarı kalktı.

"Sadece acil durumlar için, sizi temin ederim." George bana döndü. "Bir görüntü için sizi rahatsız edebilir miyim?"

Sol duvara döndüm. "Meyve bahçesinin görüntüsü lütfen." Duvar parladı ve meyve bahçesinin görüntüsünü sundu.

Arbiter'in konteyneri paramparça olmuştu. Sürülmüş geniş bir toprak şeridi tarlayı keserek ağaçların kırıldığı çalılıklara doğru yöneldi. Ağaçların kırılma sesi balo salonunda yankılandı. Ağaçların arkasından karanlık bir karaltı fırladı, toprak uçtu ve büyük bir metal mekanizma açığa fırladı. Her biri bir ayak kalınlığında olan ve birbiri üzerinde dönen zırhlı paneller taşıyan siyah metalden üç karmaşık çerçeveye benziyordu, hepsi de merkezde yaklaşık altı ayak genişliğinde parlayan mavi bir top tarafından sabitlenmişti. Nöbetçi kısa bir an için olduğu yerde asılı kaldı. İçinden bıçaklı zincirler fırladı. Nöbetçi bir derviş gibi döndü, bıçaklar en yakındaki elma ağaçlarına ancak bir metre kadar yaklaşabildi.

Hayır. Buna cesaret edemez.

İki ayak. George bana özür dileyen bir gülümseme verdi. Bıçak ağaç kabuğunu yonttu. Hayır, hayır, hayır.

Bu Sentinel veered Sola. Bu bıçak geçti Elma gövdesinden temiz bir şekilde.

O yapmadı.

Ağaç kulakları yırtan bir çatırtıyla yıkıldı.

Aklını kaçırmıştı. "Lord Camarine," diye homurdandım.

"Bu tek kelimeyle korkunç," dedi George. "En derinden, en içten özürlerimi sunarım."

İkinci ağaç devrildi. Süpürgemi kaldırdım. Gösteri olsun olmasın, buna pişman olacaktı.

"Hayır, hayır, lütfen. Biz halledeceğiz. Israr ediyorum." Balkona doğru baktı. "Sophie, izin verir misin?"

Sophie ayağa kalktı ve balkondan çıktı.

Elma ağaçlarımı kesti. Bunun bedelini ödeyecekti. "Bir insan mı?" Arland sordu. "Bir insan gönderiyorsun Buna karşı mı?"

Robart meyve bahçesinden uzaklaşmış olan ve tarlada dönmekte olan Sentinel'i işaret etti. "Bu 6. Sınıf bir toplu zayıat koruma birimi. Bu şey neredeyse yok edilemez olarak tasarlandı. Onu yok etmek için yoğun lazer ateşi ya da KPSM gerekecek."

"KPSM?" Öfkemi sesimden uzak tutamayacak kadar kızgındım. "Belirgin Kütleli Kinetik Mermi," dedi Robart.

"Yörüngedeki bir uzay gemisinin topundan fırlatılan dev bir metal yığınının kastediyor," dedi Lady Isur.

Sophie ekranda belirdi, meyve bahçesinde yürüyordu, hâlâ gri elbisesini giyyordu ve sol elinde kınında bir kılıç taşıyordu. Yüz ifadesi teslim olmuş, gözleri hüznüydü. Sentinel'in çapı tam yirmi metreydi, zincirleri ve bıçakları dışarıdayken daha büyüktü. Boyu ancak bir buçuk metreydi. Evren tarihindeki en iyi kılıç kullanan kadın olsa bile, otoyolda hızla ilerleyen bir TIR'ı kürdanla durdurmaya çalışmak gibi bir şeydi.

"Bu bir intihar." Dağorkun annesine baktı. "Şu anda bir manga alabilirim. Bize yirmi dakika verin, onu hurda metale çeviririz."

Hanum'un gözleri kısıldı. Elini kaldırdı ve Dagorkun sustu.

"Meskûn bir mahalledeyiz," diye bağırdım. "Bunu ne kadar saklayabileceğimin bir sınırı var. Bunun icabına bakacağım."

George bana uyarıcı bir bakış attı. "Lütfen. Bu benim pisliğim.

Bırakın temizleyeyim."

Sophie eğildi, elbisesinin eteklerini kaldırdı ve kumaşı uyluğunun ortasına kadar yırttı.

Sentinel onu gördü. Metal çerçeveleri birbirlerine doğru kaydı. Sivri uçlar panelleri koruyarak yukarı fırladı. Mavi parıltı titreşti ve Sentinel, jilet gibi keskin metalden devasa, öfkeli, çok tonlu bir kasırga gibi Sophie'ye doğru fırladı.

Sophie ayak parmaklarının üzerinde hafifçe öne eğildi.

Ezilecekti. Sentinel onu elma ağaçlarıma sıçratacaktı.
Süpürgemi sıktım.

George yüzünde tuhaf bir ifadeyle Sophie'yi izliyordu.

Nöbetçi ona doğru namluyla saldırdı. Ucunda bir ayak genişliğinde siyah bir bıçak olan bir zincir fırladı.

Sophie taşındı.

O kadar hızlı oldu ki, aslında göremedim. Bir an hareketsiz duruyordu ve hemen ardından zincir ve kılıç yana savruldu, koptu ve çalılara çarptı, Sophie ise Sentinel'e doğru koşuyordu. Kılıcı, sanki biri kıl kadar ince bir şimşegi alıp metal kenarına bağlamış gibi saf beyaz renkte parlıyordu.

Sentinel dönerek yana doğru savruldu, makine hararetle işlem yapmaya çalışırken devasa çerçeveleri dönüyordu

Yeni veriler. Zincirler, çiviler ve mızraklar Sophie'ye doğru fırladı. Sophie, zar zor yolundan çekilerek onlardan kurtuldu, zarif ve güzeldi ve tekrar saldırdı. Kılıcı o kadar hızlı hareket ediyordu ki, bir bulanıklıktı, bir hareketin hayaleti, zar zor algılanabilen, sıcak kaldırımdan yükselen sıcak bir hava kabarcığı gibiydi. Nöbetçi'nin silahları sanki kırılğan camdan yapılmış gibi dağıldı.

Sentinel'in mavi ışığı titreşti. Devasa makine Sophie'ye saldırdı. Engel tanımayan, doğrudan bir saldırıydı. Onu ezmek istiyordu.

Gülümsedi. Gözlerindeki melankoli kayboldu. Saf, dizginlenemez bir neşeyle parlıyorlardı. Bu gözler başka birine aitti, acımasız, zalim ve yırtıcı birine. Başka bir varlığın canını alma şansı için yaşayan ve bunu yapmaktan zevk alan birine.

Nöbetçi doğruca ona doğru yuvarlandı.

Vurdu. Kılıcı beyaz renkte parladı, o kadar parlaktı ki kör ediciydi.

Makine dönmeye devam etti. Sophie ortadan kaybolmuştu. Olamaz, üzerinden yuvarlanmış olmalı.

Sentinel parçalara ayrıldı. Zırhlı çerçeveler birbirlerinden ayrılarak parçalara ayrıldı, kesiklerin kenarları tamamen pürüzsüzdü. Mavi küre donuklaştı ve gevşek mavi bir toz yığını halinde aşağıya akarak Sophie'yi ortaya çıkardı. Makinenin kalıntılarına bakarak sırttı ve yüzündeki ifade tüylerimi diken diken etti. Sophie bundan zevk almıştı. Her anından zevk almıştı.

George, hanıma kimi getirdin?

Sophie kılıcını kınına soktu.

"Dediğim gibi, gerekli tüm tazminatları yapacağız..." George başladı.

"Bugünlük bu kadar diplomasi yeter," dedi Hanım, sesi bir kırbaç gibi şaklıyordu. Döndü ve otrokari'si peşinde olduğu halde balo salonundan çıktı.

Vampirlerin büyük balo salonundan çıkışını izledim. Tüccarlar takip etti.

Biri bornozumu çekiştirdi. Döndüm. Cookie yanımda duruyordu, iri mavi gözleri hüznle doluydu. Tilki kulaklarının köşeleri sarkmıştı. O kadar acınası görünüyordu ki neredeyse uzanıp kabarık başını okşayacaktım.

"Hancı Hanım?" Sesi bile cılızdı. "Evet?" Çok kabarıktı.

"Zümrütü bulamadın, değil mi?"

"Henüz bulamadım."

Kulakları daha da sarktı. Sevimliliğiyle beni öldürüyordu. "Oh."

"Nuan Cee sana sorun mu çıkarıyor?" Ben sordum.

"Bu çok pahalı bir zümrüt. Aileme karşı sorumluyum."

Otrokari, kafataslarından yapıldığına ve düşmanlarının derisine sarıldığına şüphe olmayan toplarını alıp hışımınla odalarına çekilince, barış zirvesi fiilen durdu. Bu da öğleden sonramın boş olduğu anlamına geliyordu.

"Bak ne diyeceğim, bugün onu arayacağım." Cookie'nin gözleri parladı. "Teşekkür ederim!"

Koşarak uzaklaştı, tüccar kafilesine yetişti ve onları dışarı kadar takip etti.

Nuan Cee balo salonunda oyalandı ve bana yaklaştı.

"Nuan Couki ne istiyormuş?"

Kaşlarımı kaldırdım. "Bu benimle Cookie arasında."

"Hmpph." Nuan Cee onun geri çekilen formuna baktı.

üç kez uzaklaştırılmış kuzeninin yedinci oğlu. "Zor bir gün müydü?" diye sordum.

"Bu müzakereler için fazla umutlu değilim" dedi.

"Daha ikinci gün."

Nuan Cee bana baktı. "Ticaret Galaksideki en eski ve en asil meslektir ve anlaşma yapmak onun para birimidir. Kozmos kadar eski bir ayındır ve matematiğin temelidir. Bir şey her zaman başka bir şeye eşittir ve bir takas yapılabilir. Bir şeyi arzularsınız ve böylece arzuladığınız sonucu elde etmek için bir şeyden vazgeçersiniz. Hayat bir ticarettir; emeğimizi meyveleriyle takas ederiz, çalışma saatlerimizi bilgiyle takas ederiz, hazzı zevkle takas ederiz ya da bazen zenginlik, güvenlik veya çocuklarla takas ederiz. Binlerce anlaşma yaptım. Bu insanlarla anlaşma yapamam. Elimde istedikleri hiçbir şey yok. Onlara barış öneriyorum ama onlar bunu istemiyor. Onlar sadece savaş istiyorlar."

Başını iki yana salladı.

"Onlara bir şans verin," dedim. "Vereceğim. Ama adımlar atacağım." Sesi uğursuz geliyordu.

"Ayrıca bazı isteklerimiz var. Adamlarımı onlarla birlikte size göndereceğim."

Oh güzel. "Dört gözle bekliyorum."

Herkesin kapısını kapattım ve meyve bahçesine girdim. Beast önümde koştu ve parçalanmış ağaçları kokladı.

Sentinel'in kalıntıları hâlâ yere saçılmıştı. Yirmi ağacımdan dördü kırılmıştı. Dişlerimi sıktım. Hanın arazisindeki her şey Gertrude Hunt'ın bir parçası olduğu gibi, ağaçlar da hanın bir uzantısıydı. Onları bu şekilde kırılmış görmek fiziksel olarak acı veriyordu. Onlara sarılmak ve tekrar bir araya getirmek istedim.

George bunun bedelini ödeyecek. Öyle ya da böyle. Sentinel'in çerçevesinin bir parçasına tekme attım. Ow.

"Çok özür dilerim."

Kalan ağaçlar hışırdadı.

Sentinel'e başımı salladım. "Bu şeyi al. Alabildiğinizi alın." Hanın tüm bu metal ve gelişmiş malzemeler işine yarayabilirdi.

devre. George hiçbirini geri alamıyordu.

Sentinel toprağa gömüldü. Elma ağaçlarının kopmuş gövdeleri de çimenlerin arasında eridi. İçeri girdim, bir fincan çay aldım ve oturma odasında en sevdiğim sandalyeye oturdum. Beast köpek yatağına atladı, üç kez döndü ve yattı.

Otel zirvenin her dakikasını kaydetmiş. Cookie'nin zümrütünü kimin aldığını bulmak yeterince kolay olmalı. Sadece beş saatlik kayıtları izlemem ve nereye gittiğini bulmam gerekiyordu.

"Bir ekrana ve zirvenin ilk gecesinin kaydına ihtiyacım var."

Tavandan ince bir sap üzerinde büyüyen bir ekran indi. Kayıt başladı. Cookie'nin girişine kadar hızlıca ilerledim... Sorun şuydu ki, patiler dolusu mücevher fırlatıyordu. Hangi zümrütten bahsettiğini söylemek zordu.

Yanımda birinin belirdiğini fark ettim ve kaydı durdurdum.

"Evet?"

"Nane." Orro bana bir dal nane salladı.

"Tamam mı?"

Dalı burnumun altına soktu. "Solmuş! Solmuş naneyle yemek yapmam beklenemez."

"Bugün daha sonra dışarı çıkıp biraz daha nane alacağım."

"Güzel!" Önüme bir kâğıt parçası attı. Ot, et, pirinç, süt ve yumurta resimleri, yanlarında büyük siyah rakamlarla fiyatların yazılı olduğu iki düzgün sütunu dolduruyordu.

"Bu nedir?"

"İhtiyacım olan diğer şeyler."

"Bunu nereden buldun?"

"Marketleriniz bu eski kağıda basılmış yiyecek listeleri gönderiyor."

"Bunları bir HEB broşüründen mi aldın?"

Orro pençelerini bana doğru salladı. "Adının ne olduğunu bilmiyorum. Tüm market listeleri arasında en iyisi buydu. Bunlara ihtiyacım var. Bir ziyafet vermeliyiz."

Tartışmak için ağzımı açtım ve kapattım. Haklıydı. Resmi, oturarak yenen bir yemek servis etmemiştik.

"Şeyler!" Orro kağıdı bana doğru salladı.

"Onları satın alacağım." Kağıdı aldım. "Teşekkür ederim."

Çayma ince bir dilim limon attı ve mutfakta kayboldu.

Kaydı yeniden başlattım. Bir avuç mücevher yere saçıldı.

Yumuşak bir zil sesi bir misafirden gelen talebi duyurdu. Kaydı duraklattım ve ekrana hafifçe vurdum. Ekran bölündü ve balo salonuna açılan kapının yanında duran Nuan Klanı üyelerinden birini gösterdi. Nuan Cee'nin bahsettiği talepler. Kapıyı açtım, misafirin arkasından tekrar kapattım ve oturma odasına girdiğinde ayağa kalktım. Güzel mavi beneklerle beneklenmiş gri bir tilkiydi, bir önlük giymişti ve sol kulağında iki altın halka vardı. Cookire'dan daha yaşlı ama Nuan Cee'den daha gençti."

"Ben Nuan Ara, Nuan Cee'nin kan kardeşinin en küçük oğluyum." "Sizinle tanışmak bir zevk." Onu karşımdaki sandalyeye oturmaya davet ettim ve perdeyi sol tarafa, ayak altından kaldırdım. "Konaklamanızı daha iyi hale getirmek için ne yapabilirim?"

Rahat mısınız?"

Nuan Ara patilerini kucağında birleştirdi. "Bu Nuan Re, saygıdeğer büyükanne, büyük bilgeliğin sahibi, içinden büyüdüğümüz kök."

"Ayakları asla yere değmesin." Bu benim ilk rodeom değildi. Gelenekleri biliyordum. Tüccar klanları yaşlılarına saygı duyardı. Büyükanne bir şey isterse, tüm klan onu elde etmek için kendini yerle bir ederdi. Bu isteği yerine getirmek zorundaydım yoksa Nuanlar benden sonsuza dek nefret ederdi. Ne istiyor olabilirdi ki?

"Küçük bir yırtıcı elde etmek istiyor."

"Küçük bir yırtıcı mı?"

"Evet." Nuan Ara başını salladı. "Geceleri sinsice dolaşan ve kurbanlarını yemek ve zevk için acımasızca öldüren sessiz, sinsi, acımasız katil."

Ne? "Ve bu yırtıcıyı burada bulabileceğine mi inanıyor?"

Nuan Ara başını salladı. "Görüntüleri görmüş. Parlayan gözleri ve jilet gibi pençeleri var ve acımasızlıklarıyla ünlüler."

"Aha." Ne hakkında konuşuyordu?

"Özellikle Ennui yırtıcısı ile ilgileniyor. Resimlerdeki tavırlarını ve renklerini çok beğeniyor. Belirli bir tanesini alamayabileceğini anlıyor, ama belki ona benzeyen bir tane? Genç bir tane?"

Ennui yırtıcısı. "Bu görüntüleri nereden bulmuş?"

"Gezegeninizin holonetinde," dedi Nuan Ara yardımsever bir şekilde.

Holonet'imiz yoktu. İnternetimiz vardı... Oh. "Saygıdeğer büyükanneniz Huysuz Kedi'ye benzeyen bir kedi yavrusu ister mi?" Dizüstü bilgisayarımı elime aldım, Grumpy Cat için görsel araması yaptım ve ona resmi gösterdim.

"Evet!"

"Ne yapabileceğime bakacağım."

"Harika!" Nuan Ara ayağa kalktı. "Çok teşekkürler. Cömertliğimizin sözünü aldınız."

Odasına dönene kadar bekledim ve kapıyı arkasından kapattım. Yerel bir barınakta ve muhtemelen PetSmart'ta durmam gerekecekti. Evlat edinmek için kedileri vardı. Yaşlı ve tatlı bir büyükannenin yavru kedileri canı yaratıklar olarak tanımlaması ilginçti.

Sophie merdivenlerden indi ve gelip karşıma oturdu. Alt kısmı genişleyen yumuşak siyah bir pantolon ve kapüşonlu sweatshirt ile bluz arası parlak yeşil bir tunik giymişti. Ayakları çıplaktı. Kılıcını taşıyordu ve daha önce karmaşık bir düğüm haline getirilmiş siyah saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmıştı.

"Döşemelerinizi beğendim," dedi, ayak parmaklarıyla ahşap tahtalara küçük yumruklar yaparak.

"Teşekkür ederim. Çay ister misiniz?"

"Elbette."

Mutfağa gittim ve ona bir fincan yeşil çay getirdim.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil."

Kaydı yeniden başlattım. "Dur. Yakınlaştır." İşte karşımdaydı, çilek büyüklüğünde bir zümrüt, hayal edebileceğiniz en güzel yoğun yeşil. Bahar ağlayabilseydi, bu onun gözyaşı olurdu. Bu doğru zümrüt olmalıydı. "Çeyrek hız."

"Seni korkuttum mu?" Sophie sordu.

Zümrüt ağır çekimde yerden sekti.

"Beni alarma geçirdiniz. Misafirlerimin güvenliği benim birinci önceliğimdir."

"Ben değil a psikopat," Sophie dedi. "Ne deam Ben psikopatım."

Zümrüt diğer Nuan tüccarlarının yoluna düştü.

"Ne fark eder ki?" Ben sordum.

"Bir psikotik, genellikle halüsinasyon ve sanrıların eşlik ettiği gerçeklikten kopuş yaşar. Kendi hastalıklarının farkında değildirler. Ben gerçekliğimin oldukça farkındayım."

Tilkilerden biri zümrüde bir tekme attı ve büyük mücevher yerde kayarak döndü.

"Bir psikopat empati kuramaz. Vicdan azabı duymadan cinayet işleyebilir. Varoluşunda suçluluk duygusu yoktur. Kurbanı onun için çöp sepetine attığı kullanılmış bir mendilden daha önemli değildir. Ben empati kurabiliyorum. Suçluluk ve üzüntü hissediyorum ve gerçek nezaket eylemlerinde bulunabiliyorum."

O kadar klinik bir şekilde anlattı ki, sanki başka birinden bahsediyormuş gibi.

"Ancak, ben bir seri katilim."

"Pause."

Ekranı yana ittim ve ona baktım. Sandalyemde oturuyordu, bacaklarını altına sıkıştırmıştı. Kılıcı yanında yerde duruyordu.

"Küçükken, yetişkinlerin bir çocuğa yapabileceği en kötü şeylerden bazılarını yaşadım" dedi. "Bu bir hasara neden oldu ve şimdi bu hasarın geri döndürülemez olduğunu anlıyorum."

"Özür dilerim," dedim ve ciddiye aldım.

"Son on yılımın çoğunu Ganer Koleji'nde geçirdim; burada dünyanın en iyi zihin iyileştiricileri yaralarını onarmaya çalıştı. Sayısız kitap okudum. Pek çok terapi ve meditasyondan geçtim. Yine de işte buradayız." Gülümsedi. "Kendinizi onarmaya çalışmayı bırakmanız ve kırık olduğunuz gerçeğini kabul etmeniz gereken bir nokta var. George haklı. Bu yüzden ondan nefret ediyorum ama haklı. Bugün bir yıldan uzun bir süredir ilk kez gerçekten yaşadım, sadece birkaç dakikalığına da olsa. Doğamı inkar etmeye çalışmaktansa birkaç haftada bir birkaç dakika yaşamayı tercih edeceğime karar verdim."

Onun doğası konuklarımın güvenliğini engellemediği sürece sorun olmazdı.

"Benden korkmanı istemiyorum, Dina. Cinayet ilgimi çekmiyor. Ben dövüş kazanmaya bağımlıyım. Bunu seviyorum, bunun heyecanını, rakibime karşı becerimi test etmenin telaşını, bunun keskin finalini, ama kılıcımı kontrol ediyorum. Kılıcım beni kontrol etmiyor."

"Senden korkmuyorum," dedim ona. "Ama hanıma gelen bir misafire saldırırsan seni zapt ederim."

"O halde birbirimizi anlıyoruz."

"Evet, anlıyoruz."

Ekranım zil çaldı. Soluma uzandım ve hafifçe vurdum. George'un yüzü ekranda belirdi. Nemli sarı saçları omuzlarına düşüyor, zarif yüzünü çerçeveliyordu. Üzerinde açık beyaz bir tür cübbe vardı... Adam gülünç derecede yakışıklıydı. Hepsi bu kadardı.

Sophie'nin fincanındaki bir şey son derece ilginç olmalıydı, çünkü onu soğukkanlılıkla inceliyordu.

ayrılma.

"Sizin için ne yapabilirim, Arbiter?" diye sordum.

"George, lütfen. Banyomda sıcak su yok." "Gerçekten mi?" Söylemiyorsun.

"Evet. Aslında buz gibi." Yarısı dolu bir bardağı kaldırdı. Yüzeyinde ince buz parçaları yüzüyordu. "Bunu lavabomdaki musluktan çektim."

"Ne talihsizlik. Bu ne zaman oldu?" "Yaklaşık iki dakika önce. "

"Sen duştayken mi?" "Evet."

"Özür dilerim. Hemen ilgileneceğim."

George gözlerini kısarak bana baktı, yüzünde düşünceli bir ifade vardı ve telefonu kapattı.

Sophie arkasına yaslandı ve güldü. "Bu ağaçları gerçekten seviyorsun."

Kaydı yeniden başlattım. "Buraya geldiğimde Gertrude Hunt uykudaydı. Han yıllardır aktif değildi. Ziyaretçileri olmadan yavaş yavaş aç kalmış ve ölüm gibi derin bir uykuya dalmıştı. Bana böyle olacağı söylenmişti ama bunun gerçekte ne anlama geldiğini bilmiyordum."

O günün anıları su yüzüne çıktı ve keskin, yoğun bir korkuyu da beraberinde getirdi.

"Bulutlu bir bahar günüydü. Avlu, yıllardır bakılmamış gibi görünen bir çalı yığınının ibaretti, her yer eski yapraklar ve ölü otlarla kaplıydı ve bu karmaşanın ortasında, dış cephesi çürümüş ve pencereleri kararmış bir ev harabesi duruyordu. Hiçbir sihir hissetmedim. Hiçbir varlık. Çok fazla atıl han kalmadı. Bu benim hancı olmak için tek şansımdı. Gertrude Hunt'ı uyandıramazsam, tohumdan yeni bir han yetiştirmem gerekecekti ve bu da yıllar alırdı. Hanın ölmüş olmasından o kadar korkuyordum ki evin içine girmeye cesaret edemedim, bu yüzden evin etrafından dolanarak arka tarafa geçtim ve sonra ağaçları gördüm. Yirmi tane vardı ve hepsi de narin beyaz çiçekler açmıştı.

hafif bir pembe dokunuşla. İşte o zaman hanın hâlâ hayatta olduğunu anladım."

Sophie başını salladı. "Anlıyorum. George da anlıyor."

"Bundan şüpheliyim."

"George'un Hakem olmadan önce ne yaptığını biliyor musun?"

"Hayır." Ve umurumda değildi.

"Ülkemizin istihbaratının başındaydı. Her casus ve karşı casus ona hesap verirdi. Bu pozisyonda bulunan onlarca kişi arasında en iyisi oydu. En kurnaz ve en acımasız. Biz büyürken o tanıdığım en nazik, en kibar insandı. Şimdi ellerinde yüzlerce kişinin kanı var. Bunun onun için büyük bir kişisel bedel olduğunu biliyorum."

"O zaman neden yaptı?"

"Görev," dedi Sophie. "George yükümlülüklerini yerine getirmek için elinden gelen her şeyi yapacaktır, bunun için ruhunun bir parçasını feda etmesi gerekse bile."

Ekranım tekrar çaldı. Ne oldu? Ne? Fiske attım. Arland'ın yüzü görüldü.

"Leydim."

Beni bağışlayın. "Size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Özür dilerim. Şövalyelerim savaşçıdır. Onlar savaş alanının yaratıklarıdır. Buraya bir savaş beklentisiyle geldiler..."

"Lord Arland, açık konuşursanız size yardımcı olabilirim."

"Sıkıldılar," dedi. "Tamamen sıkılmışlar. Bir tür eğlence için size başvurmayı umuyordum."

"Bu geceye kadar size bir şeyler sağlayacağımdan emin olabilirsiniz."

"Teşekkür ederim."

Sophie'ye baktım. Bana sırtıttı.

Ekranı kapattım ve tavana gömülmesine izin verdim. Zümrüt beklemek zorundaydı. Küçük bir orduya yetecek kadar yiyecek satın almam ve barınaktaki yavru kedileri gözden geçirmem gerekiyordu,

ve eğitimi katillerden oluşan bir mfrezeyi meşgul edecek bir tür eğlence bulmalıydım, yoksa beni asla yalnız bırakmazlardı. Çocuk oyuncağı.

Bölüm 8

Önce nane aldım. Marketlerle uğraşmadım bile. Kilerden bir çift köpek bisküvisi aldım ve doğruca Mindy's Mud and Weeds'e gittim. Mindy, İngiliz Springer Spaniel yetiştiriyor ve kasabanın en başarılı fidanlığını işletiyordu. Tahta bir şişi toprağa diktiğinde iki hafta içinde muhteşem bir orkideye dönüşebiliyordu. Mud'ın son ödüllü köpeği Beak, beni kapıda bir köpek umutsuzluğuyla karşıladı. Mud, Beak'in özel hayatında utanma nedir bilmeyen başarılı bir çorap ve kaşık hırsız olduğına yemin ediyordu ama onu ne zaman görsem, siyah beyaz spaniel sanki dünyanın en üzgün, en uzun süredir acı çeken köpeğıymiş gibi görünüyordu. Ona iki köpek bisküvisi verdim - bir tanesi onu dünya yorgunluğundan kurtarmaya yetmedi - Mindy ile sohbet ettim, dört büyük kova canlı nane ve fesleğen aldım, onları arabanın arkasına yükledim ve markete doğru yola çıktım.

Orro'nun listesi beş yüz dolarlık alışverişi ve benim kırk beş dakikamı yaktı. Muhtemelen en azından bir kısmını Costco'dan daha ucuza ve daha hızlı alabilirdim, ancak oraya son gittiğimde bazı uzaylı canavarlar tarafından saldırıya uğradım. Ne yazık ki bir kadın beni gördü ve hatta bana yardım etti. Bunu rapor etmeye gittiğinde, kanıtları sakladım ve bunu yapmak için tüm gücümü kullandım. Kadın bir müdürle geri gelmeden önce kaçtım ama muhtemelen bu onu deli biri gibi göstermiştir. Onunla karşılaşmak istemiyordum, bu yüzden Costco'ya sadece akşam yemeğı saatlerinde gidiyordum. Onunla sabah tanışmıştım ve bir ailesi varmış gibi görünüyordu, bu yüzden akşam yemeğı saatinin dışarıda olma ihtimalinin en düşük olduğunu düşündüm.

Sırada Gamestop vardı. Bir Playstation 4 ve birkaç oyun aldım. Vampirler başka oyun konsolları ve yazılımları da sentezleyebileceklerdi. Sekiz yüz dolar daha gitti. Operasyonel bütçemi o kadar hızlı tüketiyordum ki, bu zirve bir haftadan uzun sürerse, ışıkları açık tutmak için dilencilik yapmaya başlamak zorunda kalacaktım.

PetSmart'ı sona sakladım. Arabamı aldım ve sola döndüm, renkli balık sürüleriyle dolu tankların yanından geçerek yerel hayvan barınaklarından gelen kedilerin tutulduğu cam kafeslerin olduğu sıraya geldim. İlk kafeste poposunu cama dayamış uyuyan yaşlı ve şişman bir calico kedi vardı. Hayır. Çok yaşlı, çok yumuşak başlı ve tamamen farklı bir görünüşü vardı.

İkinci kafeste küçük, açık kahverengi bir kürk topu vardı. Koyu kahverengi rozetler kalın kürke sıçramıştı. Kartı kontrol ettim. Feistykins, üç aylık, dişi, arkadaş canlısı... Bu açıdan neredeyse bir Bengal'e benziyordu. Daha yakına eğildim.

Tüy yumağı, bir topun içinden fırlayan minik bir tekir güllesi gibi fırladı ve camın üzerine atladı. Büyük sarı gözler bana baktı ve ışığı yakalayarak daha parlak bir kehribar rengiyle parladı. Parmağımı cama dayadım ve ileri geri hareket ettirdim. Feistykins patileriyle cama vurdu. Huysuz Kedi'ye benzemiyordu ama sevimlilik konusunda kesinlikle sınıfta kalıyordu.

Diğer tek boş kafese doğru ilerledim. İri gri bir kedi büyük yeşil gözleriyle bana baktı. Kalın ve uzun kürkü, Maine Coon yelesi gibi başının etrafında dalgalanıyordu. Onda zarif, neredeyse aristokratik bir şey vardı, sanki bir şekilde ev kedisi boyutuna indirgenmiş bir aslan gibiydi. Kartı kontrol ettim. Sayısı. Üç yaşında, erkek, kısırlaştırılmış.

Kedi bana baktı. Hareket etmedi. Cama doğru yürümedi ama orada olduğumu kesinlikle biliyordu ve beni dikkatle inceledi. Büyük gözleri büyüleyiciydi. Gençken çok fazla şiir okurdum. Byron'ın şiirindeki dizeler aklıma geldi.

Bulutsuz iklimlerin ve yıldızlı
gökyüzünün gecesi gibi güzellik
içinde yürür, Ve karanlık ve
aydınlığın en iyisi onun görünüşünde
ve gözlerinde buluşur;

Byron bir kedi hakkında yazmıyordu, onunla tanıştığında yas tutan dul kuzeni hakkında yazıyordu. Bu kedi siyah değildi. Dişi bile değildi ama o gözlere baktığımda bana geceyi ve yıldızlı gökyüzünü düşündürdü. Cadı gibi bir şey vardı.

Onu. Gizli bir gizeme işaret eden bir şey. Orada, küçük bir cam kutunun içine hapsedilmiş bir şekilde oturması, kanatları bağlanmış bir kuş gibi yanlış ve doğal görünmüyordu.

"Kedi mi
arıyorsun?"
Neredeyse
sıçrayacaktım.

PetSmart üniforması haki pantolon ve mavi polo tişört giymiş orta yaşlı, kel bir adam yanımda durdu.

Gri kedi beni izledi. Neredeyse onu isteyecektim. Hayır, çok yaşlı. "Yavru kediyi görebilir miyim?" diye sordum.

"Elbette." Cam kapının kilidini açtı ve beni kafeslerin arkasına erişime izin veren özel bir alana aldı.

Feistykins bir yavru kedinin olabileceği her şey olduğunu kanıtladı. Tüylü oyuncağa saldırdı, küçük kedi topuna saldırdı, bacağıma saldırdı ve onu kucağıma koyduğumda mırıldandı ve tüylerini kabarttı. Sevişmeye başladıktan iki dakika sonra canına tak etti ve beni ısırıldı. Kan akmadı ama dişlerini hissettim. Eğer Büyükanne Nuan sevimli ve acımasız bir avcı istiyorsa, muhtemelen yapabileceğimizin en iyisi buydu.

"Onu ben alırım."

"Tamam." Adam bana doldurmam için bazı kağıtlar uzattı. Beş dakika sonra Feistykins küçük bir karton taşıyıcının içinde güvenle duruyordu.

"Peki ya o?" Gri kediyi işaret ederek sordum. "Kont mu? Bir süredir burada. O senin bildiğin gibi değil.

"Sevecen bir kedir. Yalakalık yapmaz."

Hayır, yalakalık yapacak gibi görünmüyordu.

"Yarına kadar zamanı var ve sonra barınak onu geri alacak. Kedileri rotasyona tabi tutmaları gerekiyor. Onun yerine daha az sıkıcı birini koyarlarsa, o kedi sahiplenilebilir."

"Teşekkür ederim." Feistykins'i arabaya yükledim ve kedi reyonuna doğru ilerledim. Kedi kumu, kedi kumu kepçesi, kedi maması, kedi tabağı...

Kendimi hiçbir zaman bir kedi insanı olarak görmedim.

Onları pek sevmezdim. Annemin bir kedisi vardı, Snuggles adında büyük siyah tüylü bir kedi. Odadan beş dakikalığına ayrıldığımda

döndüğümde, köpeklerimiz sanki uzun süredir yokmuşum gibi davrandılar. Snuggles, ona bakan annem de dahil olmak üzere çoğunlukla bizi görmezden geldi. Varlığımızı fark etmeyi gerekli gördüğü tek zaman aç olduğu zamanlardı.

Bakalım, bir kedi tasmaına da ihtiyacı olacak. Ve bazı oyuncaklara. Üstünde tüy olan uzun plastik bir çubuk kopardım. Zirve beni sıkılmış sersemliğimden çekip çıkarmadan önce bir makale okumuştum - gününüzü Facebook'ta sörf yaparak geçirdiğinizde gerçekten çok garip şeyler öğrenebilirsiniz - kedilerin sahiplerini gerçekten sevmediğini, sadece onları manipüle ettiğini iddia ediyordu. Sahiplerinin seslerini tanıyor ve onları görmezden geliyorlardı. Bacaklarına sürtünüyorlardı çünkü odadaki yeni bir "nesneyi" kokularıyla işaretliyorlardı. Ve çoğu aslında sevmekten hoşlanmıyordu. Ayrıca, Beast muhtemelen kedilerden hoşlanmıyordu.

Kimse onu evlat edinmezdi. O yıldızlı gökyüzü gözleriyle kafeste öylece otururdu. Ve yarın biri gelip onu barınağa geri götürecekti.

Bu aptalca bir fikirdi.

Arabayı geri çevirdim. Bana yardım eden adam balıkları besliyordu.

"Onu ben
alacağım."

"Kimi?" diye
sordu.

"Gri kedi. Onu yanımda eve götüreceğim."

Başka bir olay olmadan eve döndüm. Hanın yiyecekleri arabadan indirmesine izin verdim. Yapmam gereken işler vardı. Önce gri kediye odama götürdüm ve onu orada taşıyıcıda bıraktım. Çok korkmuş görünmüyordu ama işi şansa bırakmak istemedim. Bir noktada ona bir isim bulmam gerekecekti ama şu anda elimde hiçbir şey yoktu. Sonra bornozumu giydim, Arland'ın mühendislerini ödünç aldım ve onu oyun konsollarını ve kontrol cihazlarını çoğaltmaya ayarladım. Sonunda Feistykins'i Nuan Klanı'na götürdüm.

Nuan Ara tarafından karşılandım ve beni odalarına

götürdüler. Tüm Nuan klanı bir odada toplanmıştı.

Büyükanne lüks bir divanın üzerinde dinlenirken küçük bir yarım daire.

"Bu bir yavru kedi," diye açıkladım. "Çok genç bir yırtıcı. Ennuis Predator'a benzemiyor ama oyuncu bir ruhu var. Şu anda korkmuş olabilir, bu yüzden bu taşıyıcıyı açtığımda kaçabilir. Onu kovalamayın. Saklanacak ve hazır olduğunda ortaya çıkacaktır."

Feistyskins'in bir mermi gibi havalanmasını bekleyerek taşıyıcıyı açtım.

Saniyeler geçip gitti.

Ya taşıyıcıda bir şekilde öldüyse? Tamam, bu düşünce de nereden çıktı?

Taşıyıcı ürperdi. Feistyskins dışarı çıktı ve iki ayaklı tilki klanına baktı. Yüzündeki ifadeden hiç etkilenmediği anlaşılıyordu. Toplulukla alay edencesine bir kez daha göz gezdirdi, buyurgan bir miyavlama çıkardı ve doğruca divana yöneldi.

Tüccarlar yavru kedinin etrafında bir çember oluşturarak miyavlama sesleri çıkardılar. Bir nefes aldım, oyuncakları ve kum kabını hızlı talimatlarla Nuan Ara'ya teslim ettim ve Kutsal Anokrasi'nin asil şövalyelerini görmeye gittim.

Onlar toplanana kadar han yeni oyun konsollarını asimile etmeyi bitirmişti. Elimi salladım ve vampir mahallesinin taş duvarlarında üç büyük düz ekran açıldı. Duvarlardan kumanda setleri fişkırdı.

"Selamlar," dedim. "Krah Hanesi, Sabla Hanesi ve Vorga Hanesi, size Call of Duty'yi takdim edebilir miyim?"

Üç ekran aynı anda ateşlendi ve Call of Duty: Advanced Warfare'in açılışını oynattı. Yüksek teknoloji ürünü zırhlar içindeki askerler hedefe ateş ediyor, bomba darbeleriyle ekranda uçuyor ve ağır çekimde dramatik bir şekilde yürüyorlardı. Araçlar kükredi, denizciler daha yüksek sesle kükredi ve Kevin Spacey bize politikacıların sorunları nasıl çözeceklerini bilmediklerini ama kendisinin bildiğini söyledi.

Vampirler ekranlara baktılar.

"Bu bir işbirliği oyunu," dedim, "küçük ve seçkin bir gücün ezici güçlere karşı zafer kazanabileceği bir oyun."

Elit kelimesini duyduklarında, tavşan çığlığı duyan vahşi köpekler gibi canlandılar.

"Oyun size nasıl oynanacağını öğretecek. En iyi Ev rakiplerine karşı zafer kazansın."

Arland ilk kumandaya uzandı. Arkamı döndüm ve kapıyı arkamdan kapatarak dışarı çıktım. Artık gururları da işin içindeydi. Bu onları birkaç gün meşgul eder. Umarım bu yüzden birbirlerini öldürmezler.

Otokari karargâhına gittim ve Dagorkun'dan herkesi ortak salonda toplamasını istedim. Çoğu zaten oradaydı, odanın ortasındaki ateşin etrafında uzanmış çay içiyorlardı. Hanum bile oradaydı, yere serilmiş yastıklarının üzerinde kara kara düşünüyordu.

"Herkes burada," diye duyurdu Dagorkun.

Parmaklarımı şıklattım. Duvardan devasa bir ekran kaydı ve siyaha döndü. Bir şarkı başladı, usulca. Bir futbol takımı stadyuma girdi. Şarkı hızlandı. Futbol takımları iki ordu gibi çarpışıyordu. Koşucular sahada hızla ilerliyordu. Alıcılar imkansız pasları yakalamak için çimlerden uçarken, savunma bekleri üzerlerine atlıyordu. Devasa defans oyuncularını, oyun kurucuyu ezmeye çalışarak vücutları parçaladı. Koçlar çığlık attı. Oyun kurucular fizik kurallarına meydan okuyan paslar atıyordu. Oyunun özü, tüm başarısızlıkları, acımasızlığı ve zaferin saf sınırsız coşkusuyla bu videodaydı ve şarkı da onunla birlikte yükseldi, yüksek sesle ve muzaffer bir şekilde.

Otokari büyülenmiş gibi bakakaldı.

"Nedir bu?" Dagorkun sessizce sordu.

"Bu futbol," dedim.

Altındaki duvarlar kontrolörleri serbest bırakırken, odanın yan tarafında daha küçük ekranlar açıldı.

"Büyük ekranda izleyebilirsiniz. Ya da," dikkatlerini çektiğimden emin olmak için durakladım. "Oynayabilirsiniz."

Madden'in logosu iki küçük ekranda parladı.

"Futbol bir arazi edinme oyunudur," diye başladım.

Sonunda odama vardığımda saat altıyı geçiyordu. Odama doğru yürürken Orro bana bağırmıştı. Görünüşe göre herkes kendiliğinden resmi akşam yemeğini yarın akşama ertelemeye karar vermişti. Oynanacak yavru kediler, vurulacak düşmanlar ve paslaşılacak futbol topları vardı. Bu da en azından huzur içinde duş alabileceğim anlamına geliyordu.

Beast yatak odamdaki sandığın yanında oturmuş, rezil olmuş görünüyordu.

"Sorun değil," dedim ona. "Sadece fazladan kalıcı bir misafir."

Yavaşça taşıyıcıyı açtım. Gri kedi yumuşak patileri üzerinde dışarı çıktı, etrafına bakındı ve yatağın altına saklandı.

Beast bana mızdımlandı.

"Sen de mi?" Başımı salladım. "Zor bir gün geçirdim." Canavar yine sızlandı.

Banyoya girdim. Sabun ve sıcak suyun bugünü temizleyeceğini umuyordum.

"Kayda devam et," diye mırıldandım.

Zümrüt ekranda zıpladı. Otrokari ve vampirler kendi işleriyle meşgul bir şekilde yanından geçip gittiler. Büyük yeşil mücevher ucuz bir cam biblo gibi unutulmuş bir halde duruyordu.

"Hızlı ileri sar," diye talimat verdim. "Hızın dört katı."

Kayıt hızlandı. Otrokari ve şövalyeler sessiz bir filmin oyuncularını gibi koşturuyor, hareketleri hızlandırılmış kayıtlarla abartılıyordu. Bir otrokar yanından geçti. Zümrüt yana kaydı. Esnedim.

Sean dalga geçmek için burada olsaydı bu çok daha eğlenceli olurdu. Bir keresinde Arland'a Goldilocks demiş ve sonra da ona başı derde girerse orman arkadaşlarından yardım istemesi gerektiğini söylemişti.

Kendimi zihnime uzanırken, o düşüncüyü çıkarıp bir kenara koyarken hayal ettim. Sean Evans burada değildi.

Belki kendimle bir anlaşma yapabilirdim. Zirve sona erdiğinde, her ne şekilde sonuçlanırsa sonuçlansın, Wilmos'un silah dükkanına gidip Bay Evans'la uzun ve güzel bir konuşma yapacaktım. Beni bu kadar rahatsız ettiğine göre, ona yakın gelecekte geri dönmeyi planlayıp planlamadığını sorabilirdim. Bu şekilde zamanımı takıntı yaparak boşa harcamamış olurdum.

Zümrüt kayboldu.

"Dur!" Sarsılarak doğruldum ve neredeyse ekrana çarpıyordum.

Kayıt dondu.

"Normal hızda geri sar."

Ekran bulanıklaştı ve zümrüt aniden yerde yeniden belirdi.

"Dur. İleri oynat, çeyrek hızda."

Yavaşça, ekranın bir kısmı hafifçe bulanıklaşarak zümrüde doğru ilerledi. Belirgin, belirgin bir bulanıklık değildi, daha çok birisi bir büyüteç almış ve ekranın üzerinden geçirmiş gibiydi. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. Hanın sensörleri hatasız değildi ama oldukça yakındılar.

Bulanıklık zümrüde dokundu ve yeşil mücevher kayboldu.

"Termal görüntüleme, aynı anda."

Ekran yanıp söndü. Parlak kırmızı bir merkeze sahip sarı bir leke zümrüdün üzerinden geçti. Yani bu her neyse, takan kişiyi termal görüntüden de koruyordu. Öyle olmalı.

Hanın beslemesini bozan bir alan yansıtan bir tür cihaz olabilir. Midem bulandı.

Birisi otelimde kontrolsüzce hareket etti ve ben nasıl ya da neden olduğunu bilmiyordum.

Hanım. Gertrude Hunt'ta.

Bunu hemen öğrenmeliydim. Misafirlerimin hayatı buna bağlıydı, çünkü bu durum devam ederken verdiğim güvenlik garantilerinin hiçbirisi ağızımdan çıkan sıcak havaya değmezdi.

Ekrandaki bozulmaya baktım. Oyun mu oynamak istiyorsun? İyi o zaman. Seni bulacağım ve bulduğumda olacıklardan hiç hoşlanmayacaksın.

Bölüm 9

Günlerden perşembeydi ve biz yine büyük balo salonunda müzakerelerin durmasını izliyorduk. Hanın kayıtlarıyla oynandığını keşfetmemin üzerinden üç gün geçmişti. Suçluyu bulmaya yaklaşamamıştım. Zümrüdü kimin aldığını hâlâ bilmiyordum. Kedi hâlâ saklanıyordu. Bir ya da iki kez, yarı uykudayken onu yatağın kenarında hissettim, ama uyandığımda hep gitmişti. Suyu ve yemeği olduğundan emin oldum ve kum kabını temizledim, ama etkileşimimiz bu kadardı. Arkadaş edinme konusunda açıkça başarısız oldum. Otrokari ve vampirler, sağladığım dikkat dağıtıcı şeylere rağmen hâlâ sıkılmış ve sinirliydiler. Ve en önemlisi, barış zirvesi hâlâ bir ilerleme kaydetmemiştir.

Başarmayı başardığım tek şey Orro'nun ziyafetinin bu gece için planlanmış ve hazır olmasını sağlamak oldu. Büyük balo salonunun en ucunda iri bir otrokar ayağa kalkmış, bakışlarını arkamdaki bir noktaya sabitlemişti. Otrokari savaş sınıfları hakkında bir şeyler okumuştum ve bana tam bir vurucu gibi göründü. Savaş sırasında onun türü Horde'un sağlayabileceği en ağır zırhı giyer, omuzlarına ve uzuvlarına oturan ve yüz kilodan fazla ağırlığa sahip silahlarla donatılırdı each. Bashers vardı kocaman mobil Silahlar. Yumrukladılar. aracılığıyla vedüşman Rütbeler, ise daha hafif savaş sınıfları saklanmış arkasında Onlar, ve yağmur yağdıÖlüm üzerinde rakipleri. Bu özel örnek yedi buçuk fitten uzun boyluydu ve omuzları muhtemelen ön kapım için çok büyüktü. Eğer pazarlık yapmak zorunda kalırsa. yana dön.

Döndüm, böylece şeffaf bölmenin arkasında gerçekleşen zirve toplantısını ve aynı anda basçığı görebildim. Müzakere masasında, Meclis Mareşali

Vorga öne doğru eğildi, yumrukları masanın üzerindeydi. Vampirler bir tehlikeyle karşılaştıklarında, dövüşten önceki kediler gibi bilinçsizce kendilerini büyütme çalışırlardı. Lord Robart masanın üzerine çıkmış, yüzü öfkeyle çarpılmıştı. Ses geçirmez bariyer yüzünden sesi çıkmıyordu ama çığlık atıyor gibi görünüyordu. En azından dişlerini göstermiyordu.

Erkek otrokar ilerlemeye başladı, kasıtlı olarak hareket ediyordu, başı hafifçe eğilmişti, gözleri kırpışmıyordu, bakışları korkunç bir yoğunlukla Lord Robart'a odaklanmıştı. Oh-oh.

Jack bölmenin yanındaki duvardan sıyrıldı ve gelişigüzel bir rotada aşağı doğru yürüdü.

Hanım bir şeyler söyledi, yüzünde alaycı bir ifade vardı. Ve işte dişler.

İnce yapılı, sert görünümlü bir Otrokar dişisi büyük askerin yoluna usulca girdi. "Nereye gidiyorsun Kolto?"

"Onun boynunu kıracağım," diye homurdandı iri otrokar.

"Önce, geçemeyeceksin."

"İzle beni."

"Ve eğer bunu başarırsan, Hanum taşaklarını koparır ve sana yedirir. O halleder. Eğer yardımımıza ihtiyacı olursa, çağıracaktır."

Bölmenin arkasında Dagorkun bir şeyler söyledi, duruşu rahattı, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Diğer iki otrokari kahkahalarla güldü. Hanum'un yüzünde bir gülümseme belirdi. Lord Robart kendini ve yüksek teknolojili zırhını büyük bir sıçrayışa itmek için elinden geleni yaptı ama Arland, Leydi Isur ve Savaş Papazı onu tutup geri çektiler. Nuan Cee tüylü kafasını yüzüstü masanın üzerine koydu. Lord Robart hırlayarak dişlerini çıkardı ve kurtulmaya çalıştı.

Bunun iyi bitmeyeceğini biliyordum.

Dişi otrokar, "Gördün mü, almış," dedi. "Ve sen hâlâ tek parçasın."

Erkek otrokar ona kaşlarını çattı. "Neden umursuyorsun ki?"

"Bilmiyorum." Dişi otrokar bir kaşını kaldırdı. "Belki de senin sağlam kalmında çıkarım vardır."

Döndü ve diğer üç otrokari'den oluşan bir gruba katılarak uzaklaştı.

Erkek otrokar yine kaşlarını çattı, belli ki beyni dişi otrokarın neden cinsel organının güvenliğiyle ilgilendiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra gözleri parladı. İfadesi spekülatif bir hal aldı. Evet, senden hoşlanıyor, koca aptal.

George bir tür yatıştırma hareketi yaptı ve bastonunun tepesini sıktı. Bölme boşaldı ve Lord Robart yüzü hâlâ öfkeyle buruşmuş bir halde dışarı ıktı. Leydi Isur ve Savaş Papazı onu kovaladı. Arland bana doğru yaklaştı. "Leydi Dina. Mahremiyete ihtiyacımız var. şu anda halkının yanında olmasına gerek yok."

Ana girişin mührünü açtım. "Ön oda ve mutfak sizindir."

"Teşekkür ederim." Arland, Robart'ın peşinden koştu.

Yan girişleri açtım ve herkesin dışarı yığılmasını izledim. Herkes güvenliğini sağladıktan sonra mutfağa girdim.

Lord Robart masada oturuyordu, yüzü ölüm sağıyordu. Arland onun yanındaki duvara yaslanmıştı. Savaş Papazı yakınlarda geziniyor, kıpkırmızı cüppesi iri bedenini yırtık kanatlar gibi ereveliyordu. Orro adada, vampirlerin varlığına aldırmadan kereviz ve havuçları küçük parçalar halinde doğruyordu.

Üç fincan çıkardım, her birine bir poşet nane ayı attım ve her birine Keurig'den sıcak su doldurdum. "Bu şekilde asla ilerleme kaydedemeyiz," dedi Arland sessizce.

"Bana ilerlemeden bahsetme," diye hırladı Robart. "Sen ilerleme istiyorsun. Onlara her şeyi vermek istiyorsun. Onurunuz sizin için bu kadar mı önemsiz? Haneniz bu kadar mı düştü?"

Arland ağzını açtı.

"İşte bu yüzden zafer kazanamadık," dedi Savaş Papazı, sesi derin ve kasıtlıydı. "Savaşı tercih ederiz

kendimizle ortak düşmanımızdan daha fazla."

Çay poşetlerini bir çay kaşığıyla çıkardım, her bardağa biraz bal ekledim ve getirdim.

"Teşekkür ederim." Odalon fincanı aldı ve çayı yudumladı. "Naneli." Takdirle gülümsedi. "Lezzetli."

Arland kupasını aldı. Robart bardağı itti. "İstemiyorum. Ne sakinleşmeye ne de iyileşmeye ihtiyacım var."

Odalon, "Çocukça davranıyorsun," dedi.

"Bana ders vermeyi bırak. Dindarlığımı sorgulamakta özgürsünüz ama evimi nasıl yönettiğime karışmayın."

Odalon iç çekti.

"Bir soru sorabilir miyim?" Başka bir sandalyeye oturdum. Robart beni görmezden gelerek yan tarafa baktı.

"Elbette, Leydi Dina," dedi Arland, "Leydi "ye özellikle vurgu yaparak.

"Özür dilerim," dedi Robart. "Lütfen sorunuzu sorun."

"Anladığım kadarıyla Nexus tek bir kara parçasına sahip. Kutsal Anokrasi bu kıtanın kuzeyde büyük bir bölümünü, Horde ise güneyde neredeyse eşit bir bölümünü elinde tutuyor. Nuan Klanı doğuda daha küçük bir bölümü elinde tutuyor, ancak onların bölgesi uzay limanı için en iyi coğrafi konum. Yanılıyor muyum?"

"Özünde," diye homurdandı Robart. "Nexus'un manyetik anomalileri kalıcı konuşlanma yapıları inşa etmeyi zorlaştırıyor. Malzemeleri ve birlikleri yörüngeden mekiklerle indirmek zorunda kalıyoruz. Nuan Klanı gezegendeki tek işlevsel yerçekimi tüpüne sahip, bu da malları ve personeli nispeten güvenli bir şekilde taşıyabilecekleri anlamına geliyor."

Bir keresinde yerçekimi tüpüne binmiştim. Yörüngeden yüzeye kadar uzanan ve süpersonik hızda hareket eden devasa bir asansördü. Arkasındaki bilim sihirliydi ve ona binmek neredeyse kuspama neden oluyordu.

"Nuan Cee bu yüzden barış istiyor," diye açıkladı Arland. "Nexus'un ana değeri, devam eden savaşımız için ihtiyaç duyduğumuz sıvı mineral olan Kuyo yataklarında yatıyor.

aba. Ağırdır. Madenciligi zor ve nakliyesi daha zor. Tüccarlar Nexus'tan yapılacak Kuyo sevkiyatlarından para kazanmak istiyorlar. Onların tesislerini kullanmak zorunda kalacağımızı biliyorlar."

Ve Nuan Cee'yi tanıdığım kadarıyla, Horde ve Kutsal Anokrasi'ye fahiş bir tarife uygulamadığı her günü para kaybettiği gün olarak sayacaktı.

Odalon, "Yerçekimi tüpünü birkaç kez geçmeye çalıştık ama başaramadık," dedi.

"Turan Adin ellerinde," dedi Robart, yüzü asık.   vampir durakladı.

"Turan Adin kim ya da ne?" diye sordum.

"Turan Adin bir savaş yaratığı," dedi Robart ve naneli ayından biraz içti. "O savaşla nefes alır ve yaşar. Katliam onun damarlarında dolaşıyor. Nexus'a neredeyse yirmi yıl önce Nexus zamanında yerleşildi ve o en başından beri oradaydı. O kırmızı imenlerdeki rassa, derin sulardaki shirar. O cehennemin şeytanı."

"Tüccarların onu nerede bulduğunu bilmiyoruz," dedi Arland. "Onun ne olduğunu bile bilmiyoruz. Ama o bozulamaz ve yok edilemez. Son yirmi yıldır onların paralı asker ordusunu yönetiyor.  ğreniyor, adapte oluyor, asla yorulmuyor."

"Ama şu anda hem siz hem de Horde, askeri ihtiyaçlarınız için Kuyo'da maden çıkarabiliyorsunuz, öyle mi?" Ben sordum.

"Evet," diye yanıtladı Arland.

"O zaman neden her şeyin olduğu gibi kalmasına izin vermiyorsunuz?" diye sordum.

Robart bana baktı. "Sen bir vampir değilsin. Sen bir şövalye değilsin."

Arland elini yüzüne kapattı. "O zaman anlamama yardım et," dedim.

"Horde'un elinde tuttuğu topraklar bizim kanımızla lekелendi," dedi Robart, sesi zar zor kontrol ediliyordu. "Ancak onlar gittiğinde bu leke temizlenebilir. Bir cerrah kötü huylu bir büyümenin yarısını alıp diğer yarısını bırakır mı?"

Başardığı şeyden memnun bir şekilde dinlenir mi? Bir avcı leşin yarısının derisini yüzüp değerli postun geri kalanını çürümeye bırakır mı? Onları öldürmeli ya da bu dünyadan sürmeliyiz. Daha azı ölümcül bir günahdır. Bu eski bir kanundur. Seçtiğiniz zeminde durmaya çalışan hiç kimseye acı çektirmeyin. Yazıtlar bize böyle söylüyor."

Odalon, "Hierophant sizin yorumunuzu paylaşmıyor," dedi.

"Hierophant fikrini değiştirmeyi uygun gördü," dedi Robart. "Ama ben fikrimi değiştirmedim. Babam Nexus'un kan tarlalarında öldü. Hayatın kendisinden daha çok sevdiğim kadın, çocuklarımı doğurmasını istediğim kadın orada hayatını kaybetti. Onun ışığı..." Sesi kesildi ve yumruklarını sıktı. "Onun ışığı yok oldu. Horde'un Nexus'taki topraklarına bakmak onun anısına saygısızlık etmektir. Öbür dünyanın kapıları önünde durduğumda, babam ve neredeyse karım beni karşılayıp intikamlarının alınıp alınmadığını sorduklarında onlara ne diyeceğim? Savaşmaktan çok yorulduğumu mu? Onların adına daha fazla kan dökmeye kıyamadığımı mı?"

"Onların arkasında duran herkesin ruhuna ne söyleyeceksin?" Arland sordu. "Kazanamayacağımız bir savaşta neden onların hayatlarını bir kenara attığınızı sorduklarında onlara ne diyeceksiniz?"

"Biz kazanacağız." Robart masayı yumrukladı. "Bu doğru bir savaş. Kutsal bir savaş!"

"Sorun lojistik," dedi Arland. "Ne biz ne de Horde, kesin bir zafer kazanmak için Nexus'a yeterli sayıda asker gönderemiyoruz. Daha geçen ay iki nakliye gemisi kaybettik. İçlerindeki askerlere ne diyeceksiniz? Savaşın tadını bile alamadılar."

"Riskleri biliyorlardı," diye bağırdı Robart.

"Evet, ama bizi savaşa götürme konusunda bize güveniyorlar. Hayatlarını boşa harcamayacağımız konusunda bize güveniyorlar. Bu anlamsız savaş için daha fazla şövalyemi feda etmeyeceğim."

"Eğer çok zayıfsanız, o zaman başka bir müttefik bulacağım."

Arland Keurig'e doğru yürüdü ve suyun döküldüğünü duydum.

Daha fazla çaya ihtiyacı olsaydı, ona biraz alırdım.

"House Meer gibi mi?" Arland buzdolabını açarak sordu. "Savaşmayan korkaklar gibi mi?"

Robart, "En azından Meer Hanesi sizin zavallı barış girişimlerinize saygı göstermeyi reddediyor," dedi. "Onların muhalefeti..." Nefes aldı.

Kahve kokusu aldım. Olamaz.

Arland elinde kupayla masaya döndü. Rengine bakılırsa, en azından üçte biri buzdolabımdaki fındık aromalı krema olmalıydı.

"Lord Arland," diye sesime bir uyarı yerleştirdim. "Nedir bu?" Robart fincana baktı.

"Gerçek erkekler için bir içki," dedi Arland. "Ben olsam tavsiye etmezdim. Hazırlıksız olanlara acı vermez."

Lord Robart bana döndü. "O ne içiyorsa ben de ondan alacağım." "Bu berbat bir fikir," dedim. "İçkinin içinde..."

"Al," dedi Arland kahvesini Robart'a uzatarak. "Madem ısrar ediyorsun. Ben bir tane daha getireyim."

"Hayır!" Bardağa uzandım.

Robart kahveyi yuttu. "Bu ilginç. Çok lezzetli ama bana söz verdiğin o derin etkiyi bekliyorum."

Kupanın yarısını boşalttı.

Hay aksi. Kahve, vampirler üzerinde alkolün insanlar üzerindeki etkisiyle aynı etkiye sahipti. Az önce yarım şişe viskiye eşdeğer bir şey içmişti.

"Senin sorunun ne biliyor musun, Arland?" Sesi hafifçe bulanıklaştı. "Sen bir... korkaksın."

Odalon gözlerini kırptırdı.

Robart güçlü bir yudum daha içti. "Hepiniz," diye işaret parmağını salladı, "korkaksınız. İlkel olmalıyız. Kararlı. Atalarımız gibi. Atalarımızın silaha ihtiyacı yoktu. Zırha ihtiyaçları yoktu. Onların dişleri vardı."

Dişlerini gösterdi, sağ yumruğunu sıktı ve kolunu büktü.

Sesimi sakinleştirici bir tonda tutarak, "Elbette vardı," diye mırıldandım. Belki de burada oturup bize atalarını anlatacaktı ve hepsi bu kadar olacaktı.

"Ve düşmanlarını avladılar." Fincanı bitirdi ve masanın üzerine ters çevirdi. "Bu gübre." Güzel zırhına baktı. "Bu gübreye ihtiyacım yok."

Bunun nereye varacağını çok iyi biliyordum. "Yakalayın onu!"

Arland kımıldamadı. Odalon gözlerini kocaman açarak Robart'a baktı.

Robart tepesine vurdu. Zırh üzerinden düştü ve altındaki siyah gömlek ve pantolon ortaya çıktı. Giysileri vücudundan çekip çıkardı. "Avlanmaya!" Robart kükredi ve arka kapıdan dışarı, yağmurun içine fırladı.

Lanet olsun.

Orro doğrama işine ara verdi, başını geriye attı ve birkaç kez havlar gibi homurdandı.

"Hiç komik değil. Arland!" Süpürgemle onu işaret ettim.

"Buna ihtiyacı vardı," dedi Arland, ses tonu pişmanlık duymuyordu.

Kelimeleri dişlerimin arasından sıkarak söyledim. "Bir arabanın peşine düşmeden ve Memur Marais onu sorguya çekmeden önce gidip onu yakalayın lordum."

Arland içini çekti ve Robart'ın peşinden yağmura doğru yola koyuldu.

"Sarhoşken neden hep cırılçıplak soyunuyorsun?" Odalon'a sordum.

"Bu daha önce de mi oldu?" Savaş Papazı'nın kaşları yukarı kalktı.

"Lord Arland buraya son gelişinde yanlışlıkla biraz içti."

"Zırh olmalı. Onun içinde yaşıyoruz, bu yüzden onu sadece evlerimizin güvenliğinde çıkarıyoruz. Eğer zırhınız kapalıysa, temiz, güvenli ve özgürsünüzdür, muhtemelen iyi beslenmişsinizdir ve muhtemelen yatak odanızın mahremiyetinde eşinizle buluşmaya hazırsınızdır." Odalon'un kasvetli yüzü soğukkanlılığını koruyordu ama gözlerinde küçük bir muzip ışık oynayıyordu. "Lord Arland rahatsızlığı sırasında kuzeninin Dünya doğumlu karısından bahsetmiş olabilir mi?"

Suratımı asmadım. "Muhtemelen."

"Evren uçsuz bucaksız ve biz de onun en büyük gizemiyiz," diye mırıldandı Odalon ve Arland'ı dışarı kadar takip etti.

Ön odada oturmuş, zümrüdü çalan hayaletin kayıtlarını inceliyordum. Hayaletin görünmez damladan daha iyi olduğuna karar verdim. Bazı sonuçlara ulaşmıştım.

Birincisi, hayalet kesinlikle canlıydı. Bir makine değildi. Altı saniyelik bir videoyu izole etmeyi başardım, burada hafif bir parıltıya dayanarak kalabalığın içinde hareket ettiğini görebiliyordum. Hayalet yoluna çıkan insanlardan kaçınmak için hareket etti ve açıkça yerdeki diğer mücevherlerin ve altının üzerinden geçerek boş zeminlerde ilerlemeyi tercih etti. Eğer hayalet bir makine olsaydı, muhakeme yeteneğine ve karmaşık bir hareket mekanizmasına sahip olması gerekirdi. Eğer basitçe tekerlekler üzerinde yuvarlansaydı, eşyaların yoldan çekildiğini görürdüm.

Her heyet Büyük Balo Salonu'na girdiğinde, hana silah taraması yaptırardım. Otrokari'nin bir silah getirdiğini biliyordum, ancak gerçekten ateş **etmelerini** beklemiyordum. Han, gelişmiş silahlarla ilgili hiçbir şey kaydetmedi.

robotik, yapay zeka ya da yapay bacakları olan herhangi bir şey.

İkincisi, hayalet hayatta olduğuna göre, hana heyetlerden biriyle birlikte girmiş olmalıydı. Kendimi davetsiz misafir gibi hissederdim.

Üç, davetsiz misafir konuklardan biri olduğu için, zümrüt çalınırken Büyük Balo Salonu'ndaki kalabalığın arasında kaybolacaktı. Sorun şu ki, Gertrude Hunt bana kalabalığın güzel bir panoramik görüntüsünü veren geniş açılı bir video kaydetmişti, ancak o kritik beş saniyede çok fazla toplanmışlardı.

Saati kontrol ettim. Ziyafeti saat dokuzda planlamıştık. Benim için çok geç, tüccarlar ve vampirler için biraz geç ve otrokari için biraz erkendi. Saat üçü on altı dakika geçtiğini gösteriyordu. Bolca zaman vardı. Elimle kanepenin yanındaki sehpanın üzerinde duran çay bardağımı yokladım ve yumuşak bir şeye dokundum.

Kedi yan masaya oturdu.

Birbirimize baktık.

Beast bir kez havladı, sessizce.

Kedi kanepenin koluna doğru yürüdü, kucacağımın üzerinde tepindi - şaşırtıcı derecede ağırdı - ve bana sürtündü. Başını okşadım. Tekrar sürtündü, mırladı, kanepenin diğer ucuna doğru yürüdü ve battaniyenin üzerine yerleşti. Gerindi, ön patilerindeki tüm pençelerini çıkardı ve battaniyeyi yoğurmaya başladı.

Beast'e baktım. Bana baktı, iri yuvarlak gözleri şaşkındı.

Kedi battaniyeyi ısırdı ve mırlama sesleri çıkardı. Okaaay. Ve bu garip değildi.

Caldenia ön odaya girdi ve karşımdaki sandalyeye oturdu. Majesteleri koyu mor, yüksek yakalı bir elbise giymişti. Soluk lavanta ve altın rengine özenle işlenmiş nakışlar elbisenin boyunu süslüyor, eteğin genişliği boyunca güzel perçemler halinde dökülüyordu.

Caldenia kediye kaşlarını çattı. "Bunu neden yapıyor?"

Hiçbir fikrim yoktu. "O bir ucube."
Ucube battaniyeyi yoğurmaya ve emmeye devam etti.
Ekranım bipledi. Sol alt köşede Dagorkun'un portresi belirdi.

"Sizin için ne yapabilirim, Under-Khan?"

"Hanımefendi bir çay içmek istiyor. On dakika içinde müsait olur musunuz?"

Çayı paylaşmaya davet edilmek bir onur ve ayrıcalıktı. Yine de bana kalsa, rahat koltuğumda oturmaya devam ederdim.

"Lütfen Khanum'a onur duyduğumu ve on dakika içinde onu göreceğimi bildirin."

Dagorkun'un görüntüsü kayboldu.

"Ben de geleceğim," dedi Caldenia.

"Eğer arzu ederseniz, Majesteleri."

"İstemiyorum. Onlar barbar. Ne yazık ki rafine edilmemiş bir kültür." Caldenia ayağa kalktı. "Yine de o vahşi kadının seni zehirlemeyeceğine güvenmiyorum."

Ekranı kapattım ve kendini bir duvarın içine geri çekti. "Zehir Otrokar karakterine uymaz. Onlar doğrudan şiddeti tercih ederler."

"İşte ben de tam olarak bu yüzden geliyorum. Diplomasi ve aşk konularında kişi kendiliğindenlik için çaba göstermelidir. Beklenmeyeni yapmak çoğu zaman size istediğinizi verir. Horde'un zehre başvurması normal bir şey değil, o yüzden bunu yapacaklarını varsaymalıyız."

Merdivenlere doğru yürüdük, duvarlara yaklaştıkça kapılar açılıyordu. "Beni zehirlemek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki?"

"Aklıma birkaç tane geliyor. En bariz olanı hanın geri kalanına erişim sağlamak olurdu. Sen yoldan çekilirsen, vampirleri pusuya düşürüp katledebilirler."

"Bu onları Dünya'dan sonsuza dek men eder." Hanın onları öldüreceğinden bahsetmiyorum bile.

Caldenia gülümsedi. "Ve Horde ile Kutsal Anokrasi arasındaki barış umudu da onlarla birlikte yok olur. İnsanın muhatap olduğu tüm varlık türleri arasında gerçek inananlar en kötüsüdür. Tipik bir duyarlının ruhu bir örümcek ağı gibidir. Doğru ipliği çekerseniz istediğiniz sonucu alırsınız. Onları övün ve sizi sevsinler. Alay edin, sizden nefret edeceklerdir. Açgözlüler satın alınabilir, ürkekler korkutulabilir, akıllılar ikna edilebilir ama bağınazlar paraya, korkuya ya da mantığa karşı bağışıktır. Bir bağınazın ruhu sıkı bir iptir. Amaçları uğruna diğer her şeyden kopmuşlardır. Zaferleri için her türlü bedeli öderler ve bu da onları sonsuz derecede daha tehlikeli kılar."

Caldenia'nın zihni sadece bir örümcek ağı değil, örümcek yuvalarından oluşan bir takımyıldızıydı. "Yani gerçek bir inananı alt etmenin bir yolu yok mu?"

"Ben öyle bir şey demedim." Caldenia küçük bir gülümsemeye izin verdi. "Özünde, genellikle tutku tarafından yönetilen varlıklardır. Zaman ve uygun cazibe verildiğinde, bir tutkunun yerini bir başkası alabilir. Ama bu uzun zaman alır ve dikkatli bir duygusal yönetim gerektirir."

Dagorkun bizi kapıda karşıladı. Bana başıyla selam verdi, Caldenia'nın varlığını görmezden geldi ve bizi Hanum'un geniş, üstü kapalı bir balkonda oturduğu arka tarafa götürdü. Ortada bir ateş çukuru vardı, balkonun taşları kırık bir halka halinde onu çevreliyor, turuncu, yeşil ve sarı yastıklarla kaplı yuvarlak bir bank oluşturuyordu. Gri bulutlardan oluşan kalın bir örtü gökyüzünü kaplamış, yağmur vaat ediyor ama yağmıyordu. Hanum yastıkların üzerine yayılmıştı. Uzay zırhı gitmişti. Onun yerine kan renginde, turkuaz kuşlarla işlenmiş, tüyleri saf beyaz noktalarla süslenmiş, keskin koyu dallar arasında oynayan hafif, hacimli bir cübbe giymişti. Yüzü yorgun görünüyordu. Yakından bakınca ne kadar iri olduğunu görmezden gelmek zordu. Onunla kıyaslandığımda bir çocuk gibi görünüyordum.

Hanum yarı kapalı göz kapaklarının altından bana baktı. "Selamlar, Hancı."

"Selamlar, Khanum."

"Otur benimle."

Onun karşısındaki koltuğa oturdum. Caldenia sağıma oturdu.

Hanım başını çevirip ona baktı, bakışları ağırlaşmıştı.
"Cadı."

"Vahşi." Caldenia, keskin insanlık dışı dişlerini göstererek gülümsedi.

"Seni tanıyoruz," dedi Hanım. "Pek çok insanı öldürdün. Bazılarını yedin. Sen bir kadulsun."

Bir yamyam.

"İğrenç bir şey," dedi Hanım.

"İğrençlikler hakkında ne derler bilirsiniz," dedi Caldenia. "En kötü düşmanları biz yaparız."

"Bu bir tehdit miydi?" Dagorkun'un gözleri kısıldı.

"Bir uyarı." Caldenia ellerini kucağında kavuşturdu.
"Tehdit etmek için tek bir zaman vardır: pazarlık yapmaya niyetlendiğinizde. Benim niyetim yok."

Bir erkek otrokar içeri girdi ve içinde bir çaydanlık ile dört fincan bulunan bir tepsi getirdi. Dagorkun çaydanlığa uzandı ama Hanım önce çaydanlığı aldı.

"Khanum..." Dagorkun başladı.

"Sus," dedi ona. "Sana en son çay koymayalı yıllar oldu. Annenin hatırı için beş yaşındaymışsın gibi davran."

Dagorkun sol tarafıma oturdu ve Hanım'un herkese birer fincan doldurmasını izledi. Caldenia fincanını aldı, sol elini orta parmağındaki büyük ametist yüzük yüzeye bakacak şekilde çevirdi ve yakut renkli sıvının içine daldırdı.

Hanım kaşlarını kaldırdı.

Dagorkun, "Hanım'ın misafirperverliğini sorgulamak hakarettir," dedi.

"Ne yazık ki umurumda değil." Caldenia yüzüğüne baktı. Güzel taşın yüzeyinde açık mavi bir sembol parlıyordu. Caldenia fincanı aldı ve yudumladı. Ben de onu takip ettim. Çay, lezzetli, baharatlı ve hafif acıydı,

dilimin üzerinde yıkandı. Ağzımda tuttum, tanıdık bir ısırık bekledim ve boğazımdan aşağı yuvarlanmasına izin verdim.

"Daha önce de kırmızı çay içmiştiniz," diye gözlemledi Hanım. "Evet ama bu çeşidi değil." Gördüğüm kırmızı çayların çoğu

daha açık renkliydi, bazen neredeyse turuncu.

"Bu wassa," dedi Hanım. "Yoksul insanların çayı. Muhtemelen bizim türümüzden daha zengin olanlarla tanışmışsınızdır. Onlar daha soluk çaylara yönelirler. Ben annemin yaptığı çayı seviyorum. Horde'un zorlu bir yürüyüşten sonra içtiği çay bu."

Bir yudum daha aldım. Hanım bir şey istiyordu. Aksi takdirde beni davet etmezdi. Ona bunu sormak söz konusu bile olamazdı. Beklemek zorundaydım.

İlk fincanı sessizce bitirdik ve Hanım bize bir tane daha doldurdu.

"Sarışın vampir seni istiyor. Senin türün ve onun eşi olabilir mi?"

Beni bu güzel duruma soktuğun için teşekkür ederim, Arland. "Bu mümkün, ama böyle bir ilişkiyle ilgilenmiyorum."

"Neden olmasın?" Dagorkun sordu.

Ona gülümsedim. "Çünkü evimi terk etmeye hiç niyetim yok ve Lord Arland'dan da berbat bir hancı olur."

"Onunla gidebilirsin," diye önerdi Hanım.

"Benim yerim burası." Çayımı yudumladım. "Onun yeri evinin yanı. İlgisi gurur verici ama benim görevime engel değil."

"Peki bu nedir?" Dagorkun sordu.

"Senin ve onların birbirinizi öldürmenizi engellemek için."

Bir otrokari balkona fırladı, geriye doğru koştu, atladı ve kaba deriden dikilmiş bir futbol topunu yakaladı. Hanım'u gördü. Gözleri büyüdü ve içeri koştu. Dagorkun gözlerini devirdi.

"Kask satın almalı mıyım?" Ben sordum.

"Hayır," dedi Hanım. "Birkaç sarsıntı onlar için iyi olur. Bu onları sakinleştirecektir."

İri kadın arkasına yaslandı. "Seni anlamıyorum, Hancı. Tüccarları anlıyorum. Kâr hırsıyla hareket ediyorlar. Vampirleri anlıyorum. Onlar bizim can düşmanımız ve bizimle aynı şeylerin peşindeler: savaşta şan, zafer ve toprak. Hakem'i bile anlıyorum. Birçok ulus arasındaki ilişkilerin dengesini değiştirmekte güç ve tatmin vardır. Seni ne yönlendiriyor, Hancı?"

"Hanımın gelişmesini istiyorum. Ne kadar çok misafirim olursa, han da o kadar sağlıklı ve güçlü olur. Zirve başarılı olursa, evimin size iyi hizmet ettiği bilinecektir."

Dagorkun, "Hakem'in bu zirveye ev sahipliği yapmaları için diğer hancılara başvurduğunu biliyoruz," dedi. "Onu geri çevirdiler."

"Otelim zirve için benzersiz bir şekilde uygun," dedim. "Küçük ve şu anda çoğunlukla boş. Tehlikeli misafirler konusunda uzmanız."

"Böyle bir işi kabul etmek için insanın güçlü bir motivasyonu olması gerekir," dedi Hanım. "Sizinki nedir?"

"Ailemi kaybettim," dedim. "Onlar benden alındı. Onları tek başıma aradım ve başarısız oldum. Otelimin gelişmesini ve misafirlerle dolup taşmasını istiyorum çünkü er ya da geç biri kapımdan içeri girecek ve alt kattaki ailemin portresini gördüğünde yüzündeki tanıma ifadesini göreceğim."

Hanım başını salladı. "Aile. Bunu anlıyorum."

Biraz daha çay içtik.

"Sonbaharın üçündeyiz," dedi Hanım. "Bizim dünyamızda yaz kuraklık ve sıcaklık zamanıdır. Kış ise hoş bir soluklanmadır; ılıman havanın ve yağmurların olduğu, otların büyüdüğü zamandır. Sonbaharın üçü, bir yıl daha hayatta kalmayı kutlamak için atalarımızla bir araya geldiğimiz gündür."

Horde'un kutlamaları hakkında neredeyse hepsinin dışarıda yapılması dışında pek bir şey bilmiyordum.

"Sonbahar kutlaması yapmak ister misiniz?" diye sordum.

"Halkım huzursuz," dedi Hanum. "Bu bize iyi gelecektir." Bekledim.

"Hakem talebimi reddetti."

İşte burada. "Geçerli sebepleri olmalı."

Dagorkun, "Müzakerelerde kasıtlı olarak ayak sürüdüğümüze inanıyor," dedi. "Kültürümüzü bize baskı yapmak için kullanmak istiyor."

"Müzakereler hakkında bir soru sorabilir miyim?" diye sordum. Hanım kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Nexus'ta büyük bir bölgeyi kontrol ediyorsunuz. Anokrasi de aynı derecede geniş bir bölgeyi kontrol ediyor. Her ikiniz de gezegenden sevkiyat yapmak için tüccarlarla çalışmak zorunda kalabilirsiniz. Neden barışı kabul etmiyorsunuz?"

Hanum cübbesinin içine uzandı ve kemiğe benzeyen bir şeyden oyulmuş küçük bir disk çıkardı. Kenarlarını sıktı ve üzerinde bir otrokari erkeğinin görüntüsü belirdi. Tam bir savaş zırhı giymişti. Yüzü hem Dagorkun'u hem de Hanum'u yansıtıyordu.

"Kordugan," dedi. "Üçüncü oğlum. Nexus'ta ölü yatıyor. Cesedini asla bulamadık."

Dagorkun ellerine baktı. "Özür dilerim," dedim.

"Çocuklar ölür," dedi Hanım, sesi teslim olmuş gibiydi. "Bu hayatın bir gerçeği. Bunu tekrar tekrar öğrendim. Her seferinde acı veriyor."

"O zaman neden Nexus'taki ölümü durdurmuyorsunuz?" diye sordum.

"Çünkü biz pazarlık yapmayız," dedi Hanum. "Biz fethederiz. Anokrasi'nin kıtanın yarısına baktığımda toprak görüyorum. Çiftlik evleri görüyorum. Aileler görüyorum, bizim ailelerimizi, çocuk yetiştiren, hayat kuran, sığır besleyen aileler."

Dagorkun annesine baktı. "Anne, sığırlar Nexus'ta hayatta kalamaz. Orası çorak bir kaya. Yeterince yem yok."

Ona el salladı. "Bu konunun dışında. Ya genişleriz ya da oğlum gibi ölürüz. Bizim yolumuz bu. Bu bizim

Anokrasinin yolu. Genişlememize engel oluyorlar. Onları Nexus'ta kontrol etmeliyiz. Onları kana bulamalı, ruhlarını kırmalı ve sonra saldırıya geçmeliyiz. Yedi gezegeni ellerinde tutuyorlar. Yedi zengin gezegen. Bu benim çocuklarıma, Dagorkun'un çocuklarına ve onların çocuklarının çocuklarına yetecek kadar toprak demek. Çocuklar gezegende, ayaklarının altında toprakla doğmalı ve Nexus'ta doğacaklar. Oğlum bunun için öldü."

Doğru. İki taraf da mantıklı düşünmeye istekli değildi. Nuan Cee'nin neden umutsuzluk içinde olduğunu anlayabiliyordum.

"Madem barışa bu kadar şiddetle karşı çıkıyorsunuz, neden zirveyi kabul ettiniz?" diye sordum.

"Barışa karşı çıktığımı kim söyledi?" Hanım içini çekti, uzandı ve elini Dağorkun'un saçlarında gezdirdi. Tecrübeli savaşçı bir an için, annesi onu okulun önüne bırakırken herkesin önünde öpen sekiz yaşındaki bir insan çocuğuna benzedi.

"Size Horde'un politikasının ne gerektirdiğini söyledim," dedi Hanım. "Benim görüşlerimin konuyla ilgisi yok. Halkım atalarıyla iletişim kurmak istiyor. Uzun bir hafızamız var. Bizim için Hakem'le konuşur musun?"

Pazarlık açtı: eğer onlar adına müdahale edersem, bana bir iyilik borçlu olacaklardı. Bana bir söz vermelerine gerek yoktu. Misafirlerimin rahatını sağlamak benim görevimdi.

"George'la konuşacağım," dedim. "Onun üzerinde ne kadar etkim var bilmiyorum ama deneyeceğim. Kabul etse bile vampirleri ve tüccarları ikna etmemiz gerekebilir, bu da bazı tavizler vermemiz gerekebileceği anlamına gelir."

Dagorkun, "Anlıyoruz," dedi.

Ayağa kalktım ve eğildim. "Çayınızı benimle paylaştığınız için teşekkür ederim, Hanım. Günleriniz uzun, güneşiniz zayıf olsun."

Hanım başını eğdi.

Dagorkun ayağa kalktı ve biz de onu otrokar odasına kadar takip ettik. Hanım'un Horde'un savaşma nedenleri hakkında söylediklerinde içime sinmeyen bir şeyler vardı. O

Sesinde yeterince hırıltı ile replikleri mükemmel bir şekilde aktardı, ama kalbinin içinde olmadığını hissettim.

Dagorkun kapının yanında durdu.

Adımımı attım. "Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim." "Bir şey değil."

Kapı mühürlendi.

Merdivenlerden inerken Caldenia, "Bu aydınlatıcı oldu," diye mırıldandı. "Barış görüşmelerinin başarıya ulaşması için yanıp tutuşuyor."

"Öyle mi düşünüyorsun?"

Caldenia başını salladı. "Canım, gözlemlemeyi öğrenmelisin. O bu devasa sürünün generali ama tüm bunların altında çocuklarını canından çok seven bir anne var. İkimiz de Horde'un Nexus'a saldırısını kimin yöneteceğini biliyoruz - şimdi onun yanında oturan oğlu olacak. Geçen hafta izlediğimiz National Geographic belgeselini hatırlıyor musunuz, hani aslanlar kuraklıktan kurtulmaya çalışıyordu? O kadın, son yavrusunu korumaya çalışan yaşlı dişi aslan. Onu hayatta tutmak için umutsuzca savaşıyor ve umudunu kaybediyor."

O haklıydı. Çok mantıklıydı ve çok korkunçtu. Hüzünü nefesinizi kesiyor.

"Bu harika," dedi Caldenia. "O kola basarsan kalbini yerinden sökebilirsin. Daha iyi bir zayıflık isteyemezsin. Beni tüm konuşmalarına götürmelisin. Çok eğlenceliler."

Bölüm 10

George'un normalde mükemmel bir şekilde taranmış ve ensesinde at kuyruğu şeklinde toplanmış saçları, yakışıklı yüzünün etrafına dökülen gevşek tellerle gelişigüzel bağlanmıştı. Çenesinde bir tutam kirli sakal vardı. Krem rengi gömleği hafif nemliydi. Beni odasının kapısında karşılariken, kaderine teslim olmuş bir adam gibi hafif dağınık ve kederli görünüyordu. Şaşırtıcı bir şekilde, zarif mükemmelliğini kaybetmesi onu sadece şok edici bir yakışıklılıktan, aşırı derecede baştan çıkarıcı bir bölgeye fırlattı. Kısa bir süre Sophie'yi buraya göndermek için bir bahane bulabilir miyim diye düşündüm. Bunu gerçekten takdir edeceğine dair bir his vardı içimde.

Ona Hanum'un sonbahar kutlamaları talebinden bahsettim, George beni dinlemek dışında her şeyi yaptı. Kolunu çekiştirdi. Saçlarını geriye taradı. Kirli çenesini kaşıdı. Genel olarak dikkati dağınık görünüyordu ama hancının çocuğu olarak geçirdiğim yıllar bana konukları izlemeyi öğretmişti. George söylediğim her şeye dikkatle kulak verdi.

"Tıraş olmaya çalıştım ve musluktan üzerime su fışkırdı," diye bildirdi George sözümü bitirdiğimde. "Buz gibi su. Sıcak bir duş almalıyız üç, bilemedin dört gün oldu. Hayır, belki üç..."

Çok iyi. "Otuz yıllık elma ağaçlarımı kestiğiniz için yeterince cezalandırılıp cezalandırılmadığınızı soruyorsanız, eminim bir çözüm bulabiliriz." Vurgulamak için parmaklarımı şıklattım. Banyodaki tüm musluk ve duş başlıkları açıldı ve güçlü bir buharlı su akışı başladı. Üç saniye akmasına izin verdim ve kapattım. "Ayrıca, beni dinlemiyormuş gibi davranmayı bırakırsan gerçekten minnettar olurum."

George mağdur ifadesini terk etti. "Bu tür şeylerde belli bir protokol vardır. Çoğu insan belli miktarda ileri geri konuşur. Siz tüm ön hazırlıkları atlıyorsunuz. Açık sözlülüğünüzün canlandırıcı mı yoksa sinir bozucu mu olduğuna karar veremiyorum."

"Konunun etrafında ne kadar çok sözlü dans yaparsam, size tartışmanız için o kadar çok fırsat vermiş olurum" diye açıkladım. "Bazı konuklar çok..."

"Manipülatif mi?"

"Zor," dedim.

"Ancak daha uzun bir konuşma yapmak size kişi hakkında daha fazla bilgi edinme fırsatı da verir" dedi.

"Hangi düğmelere basacağınızı. Hangi kolları çekeceğinizi."

"Düğmelere basmak için burada değilim. Tanımım gereği tarafsızım. Benim amacım misafirlerime barınak ve konfor sağlamak ve ihtiyaçlarını görmektir. Çatım altında kaldıkları sürece sorunlarını çözmek için buradayım ve şu anda Hanum'un talebi hakkında konuşmak istiyorum."

"Pekâlâ. Sözlü jimnastiği bırakalım. Daha hızlı ilerleriz." George elini sallayarak beni bir kanepeye davet etti. Ben oturdum, o da karşımdaki pelüş sandalyeye oturdu. "George'un

Hanum, Horde'un müzakerelerden önce zirve süresince kutlamaları ve dini bayramları askıya almaya istekli olduklarını belirten bir feragatname imzaladığını açıklar mı?"

"Hayır."

"Aslında, zirveye katılan herkes bu feragatnameyi imzaladı." George'un mavi gözleri sert ve kristal berraklığındaydı, bakışları odaklanmıştı. Şu anda kendini tutuşunda keskin ve neredeyse yırtıcı bir şey vardı. Bana, ölümcül bir dalış için kendini hava akımlarına bırakmadan hemen önce, pençelerini öldürmek için hazırlamış, uzaktaki bir gökyüzünde bir kuşu izleyen bir şahini hatırlattı. Demek gerçekten de öyle görünüyordu. "Zirvedeki güç dengesi çok zayıf ve üç katılımcıdan hiçbirisi bundan vazgeçmeye niyetli değil. Herhangi bir açıklık görürlerse, avantajlarını zorlayacaklardır. Dolayısıyla, Hanum'un talebini yerine getirirsek, Kutsal Anokrasi ve Tüccarları yatıştırmak için taviz vermek zorunda kalacağız."

"Başka bir deyişle, rüşvet isteyecekler," dedim. Tabii ya. "Ve istedikleri her şey daha fazla komplikasyona yol açacak."

"Dahası, kutlamayı bir kez masaya getirdikten sonra geri adım atamayız. Örneğin vampirler kutlamayı kabul etmemiz karşılığında çirkin bir talepte bulunurlarsa ve bir anlaşmaya varamazsak, otrokari'nin gözünde Kutsal Anokrasi sevilen bir ritüelin yerine getirilmesini engelleyen insanlar haline gelecektir. Karşılıklı nefret geçmişleri göz önüne alındığında, bu küçük olayın daha önemli olmayacağı düşünülebilir. Gerçekte, bu varsayımsal ihlal zaten sahip oldukları husumeti gölgede bırakacaktır."

"Kardeşimi öldürdüler, gezegenimizi çaldılar, ama en önemlisi, sonbahar festivalini yapmamıza izin vermediler?"

"Evet. Bu, küçük izole toplantıların psikolojisinin tuhaf bir cilvesi, bu yüzden ilk etapta bu formatı ve hanınızı seçtim. Yeminli düşmanları aldığınızda

ve onları izole bir ortamda bir araya getirdiğinizde, grubun yeterince küçük olması koşuluyla, aynı olayları yaşarlar ve benzer tutumlar geliştirirler, bu da onlara daha önce hiç olmayan ortak bir zemin sağlar. Bu da bir 'hepimiz bu işte beraberiz' zihniyeti, bir yoldaşlık yaratır. Vampirler ve otrokari, düşmanlarında kendi duygularını tanırlar: işlemler gerçekleşirken can sıkıntısı, gün bittiğinde rahatlama, iyi pişmiş bir yemeğin basit keyfi. Koşulların ve tepkilerin bu ortaklığı, her türlü uzlaşmanın öncüsü olan empatiyi geliştirir. Şu anda bu empati çok kırılğan ve sonbahar kutlamaları konusundaki anlaşmazlık bunu onarılamayacak şekilde parçalama potansiyeline sahip."

"Ama herkes taviz verir ve kutlamaya rıza gösterirse, bu birbirlerinin dinine ve geleneklerine saygı ve hoşgörü göstermez mi? Vampirler ve tüccarlar festivale saygı gösterir ve onu misafir olarak izlerlerse, bu empati duygusunu geliştirmez mi?"

"Kutlamanın gerçekleşeceğini varsayarsak, evet. Ama bu büyük bir varsayım. Çok fazla risk taşır."

Arkama yaslandım. "Yanlış bir izlenim edinmediysem, barış görüşmeleri durdu."

"Haksız değilsin." George yüzünü buruşturdu. "Bu onlara bir destek sağlayabilir."

"Ya da her türlü barış şansını yok eder."

"Hakem sizsiniz. Karar size ait, ancak ilgili tüm taraflarla konuşarak onları ikna etmeye çalışacağım."

George uzun bir süre beni inceledi. "Bütün bunlarla ne ilgin var?"

"Hanımefendi ve halkı benim misafirlerim. Stresliler ve rahat olmalarını istiyorum. Sonbahar kutlaması yardımcı olacaktır."

"Hepsi bu mu?"

Bu ve Hanum'un gözlerindeki maskeli çaresizlik, her hatırladığımda beni irkiltiyordu. Onu kanepede, oğlunun saçlarını okşarken, tüm endişesini ve üzüntüsünü çelik bir pençeyle tutarken hatırlamak beni rahatsız ediyordu. Barış görüşmelerine yardım edemezdim. Oğlunun savaşa gitmesini engellemek için hiçbir şey yapamazdım. Ama onun için küçük bir şey yapabilirdim ve bunu başarmaya çalışacaktım.

"Bu kadar yeter, değil mi?"

Bir an için bunu düşündü. "Sen kazandın. Bu riski alacağız. Eğer vampirlerle ve tüccarlarla pazarlık yapmak istiyorsan, sana izin veriyorum. Ama her şeyden haberdar olmak istiyorum."

"Görüşmelerimizi kaydedip ekranınıza göndereceğim."

"Güzel. Bana danışmadan hiçbir şeyi kabul etme Dina. Hiçbir söz verme. Sana karşı kullanılacaktır."

"Anlıyorum." Ayağa kalktım. "Teşekkür ederim."

"Rica ederim, ancak tam olarak ne için teşekkür edildiğimden emin değilim." George sırttı ve gülümsemesinde alaycı bir yan vardı. "Bu heyecan verici olmalı. Arada bir eğlenmek iyidir."

"Bu eğlencenin risk taşıdığını kendin söyledin," diye hatırlattım ona. Gülümsemesi daha da genişledi. "Bu eğlencenin en iyi türüdür."

"Kesinlikle hayır." Eğer vampirlerin kürkü olsaydı, Odalon'un ki kızgın bir kedinin kürkü gibi diken diken olurdu, bu yüzden Savaş Papazı öfkeden iki kat büyüdü. "Hayır, pagan ayinlerini burada, kirletildikten sonra kalmamız gereken bu topraklarda yapamazlar."

Önce şövalyelere gitmiştim çünkü onları otrokari festivaline ikna etmek Nuan Cee ile pazarlık yapmaktan çok daha zor olacaktı.

"Onlar da sizin gibi kendi dinlerini yaşama hakkına sahipler." Ben yerimde durdum. "Hepiniz burada misafirsiniz ve eşit durumdasınız."

"Bu sapkınlığın içinde ne olduğunu biliyor musun?" Odalon bana doğru eğildi, 1.80 boyunda ve birkaç santim uzunluğundaydı, kıpkırmızı cüppesi parlıyordu. "Toprağı kutsuyorlar. Onu kendi pagan tanrılarına adıyorlar. Onların kutsal olmayan topraklarında yürüdüğümde, elimde otrokari'nin yaşam kanıyla damlayan bir savaş çekiciyle yürüyorum."

Ben de onun tüm heyet içinde en mantıklı kişi olduğunu düşünüyordum. "Onlara kutsamaları için belirli bir alan versem yardımı olur mu? O zaman üzerinde yürümek zorunda kalmazsınız ve biz de çekiçlerden kurtuluruz."

Odalon kekeledi. "Bunu nasıl yaparsınız? Yerden bir parçayı kaldırıp boş havada yüzdürmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Bu da bir seçenek," dedim. Aslında değildi ama güçlerimin sınırlarını tartışmak için de bir neden yoktu. "Bununla birlikte, bir hendek kazmayı ve içini

akan su. Belirli toprak ruhlarını çağırmayı planlıyorlar ve akan su bir sınır oluşturacak."

"Bu kafirliktir!" Odalon, Gerard Butler'ın bir zamanlar "Burası Sparta" diye kükrediği şekilde ilan etti. Ne yazık ki Odalon'un vurgulamak için dipsiz bir kuyuya atacağı kimse yoktu, bu yüzden son derece sinirli görünmekle yetindi.

"Aceleci olmayalım," dedi Arland. "Demek kutlama yapmak istiyorlar. Ne zararı var ki?"

"Yani itiraz etmiyorsun?" diye sordum.

"İtiraz ediyorum," dedi Arland. "Mümkün olan en güçlü kelimelerle, ama barış adına, itirazlarımı bir kenara bırakmaya hazırım."

"Leydi Isur?" Mareşale döndüm.

Kaşlarını çattı ve bir parmağını dudaklarına götürdü. "Ben de rıza gösteriyorum."

"Ne?" Odalon ona döndü.

"Ben yorgunum. Halkım da yorgun. Bu görüşmeler bir noktada sonuçlanmalı. Eğer bu pagan dansı Horde'un hizaya gelmesine yardımcı olacaksa, öyle olsun."

Odalón, "Buna izin vermeyeceğim," diye açıkladı.

"Sorun değil," dedi Robart. "Senden daha fazla oy alabiliriz."

Uh-oh. Üç şerif arasında en büyük mücadeleyi onun vermesini bekliyordum.

Leydi Isur uzandı ve uzun parmaklarıyla onun yanağına dokundu. "Tuhaf, lordum. Ateşiniz varmış gibi görünmüyor."

Ona baktı, şaşırmıştı, neredeyse şok olmuştu. Bir an bocaladı, sonra toparlandı. "Bırakın vahşiler kutlamalarını yapsınlar. Ama karşılığında bir şey istiyorum."

İşte geliyor.

"Ziyafete konuk eklemek istiyorum," dedi Lord Robart.

"Misafir mi? Ne misafiri?" Arland'ın kaşları çatıldı. "Kaç konuk ve ne tür konuklar?" Ben sordum.

Robart, "Bence üç kişi yeterli olacaktır," dedi. "Eski ve saygın bir Meclisin üyeleri olacaklar."

Vampirler o zaman. "Pekâlâ, bunu Hakem'in dikkatine sunacağım. Son söz onundur." O da muhtemelen hayır diyecektir. Vampirlerin sayısını artırmak müzakereleri daha da karmaşık hale getirecekti, özellikle de Robart'ın davet etmeye karar verdiği vampirlerse...

Odalon, "Bu tartışmayı yapıyor bile olmamalıyız," diye gürledi.

"Robart, bu en iyi ihtimalle aptallık olur." Leydi Isur içini çekti. Arland ona döndü. "Hangi Ev?"

"Meer Hanesi'ni davet etmek istiyor," diye açıkladı Leydi Isur, sanki bir çocuğa anlatır gibi.

"Aklını mı kaçırdın sen?" Arland kükredi.

"Bana işimi öğretme, Krahr!" Robart dişlerini göstererek bir adım öne çıktı. Arland'ın dişleri çoktan ortaya çıkmıştı.

"Meer Hanesi'ni nasıl davet edersiniz? Evimi yok etmeye çalışıyorsunuz!" Arland hırladı. "İkimizin de hanesini!"

"Onlar gerçek vatanseverler!" Robart karşılık verdi.

"Onlar korkak. Nexus'ta savaşmayı reddettiler, böylece biz zayıf düşecektik ve onlar da kanayan cesetlerimizin üzerinden geçebileceklerdi. Korkaklarla nasıl arkadaşlık edebilirsin? Onlar aforoz edildi."

"Bu iş gittikçe daha da iyiye gidiyor." Odalon dehşet içinde başını salladı. "Biri pagan töreni yapmak istiyor, diğeri aforoz edilenleri törene davet ediyor. Herkes aklını mı kaçırdı?"

Robart yerinde durdu. "Meer Hanesi hepimizin iyiliği için onurlarını feda etti."

"Bana yardım et, onu boğacağım." Arland yumruklarını sıkıttı.

Leydi Isur aralarına girdi.

"Açıkla bana," diye atıldı Arland onun üzerine. "Biz onların yerine kanımızı dökmeye hazırlanırken, o sümüklü solucanların bizim çıkarlarımızı nasıl düşündüklerini açıkla bana." "Bu rotasyon kanımızı emmekten başka bir işe yaramıyor."

Robart, yüzünde açıkça görülen bir duyguyla konuştu. "Keşke görmenizi sağlayabilseydim. Sadece ortak bir saldırı bu savaşı sona erdirebilir. Tüm gücümüzü buna harcamalıyız."

Arland başını salladı. "Biz bunu yaparken Kair, Dui La Krallıkları ve Harat'ın sınırlarımızda uysal çiftlik hayvanları gibi sabırla bekleyeceklerini mi sanıyorsun? Yoksa ben bakmıyorken Anokrasi adına bazı barış anlaşmaları mı imzaladın?"

"Nasıl bu kadar kalın kafalı olabiliyorsun?" Robart homurdandı. "Hierophant'ın direktifini reddetmemiz ve Warlor'u terk etmemiz gerektiğini anlamıyor musun..."

"Dur!" Odalon çekicini Robart'ın göğsüne indirdi. "Durun, Lord Marshal, sapkınlığınıza ihaneti de eklemeyin önce."

"Kutlamaya verdiğim izni geri çekiyorum," dedi Arland, gözleri kararmıştı.

"Yapamazsın. Söz verdin." Robart, Arland ve Isur'a gülümsedi. "İkiniz de söz verdiniz."

Arland dişlerini gösterdi.

"Her zaman!" Robart ileri atıldı.

"Yeter!" Leydi Isur havladı. "Siz Mareşal olabilirsiniz ama ben Eskar'ın Kaltağı'yım. Adımı nasıl kazandığımı size göstermek zorunda bırakmayın beni."

Robart bir adım geri çekildi.

Arland döndü ve hışımla odadan çıktı.

Savaş Papazı da gitmek için döndü.

"Odalon!" Robart seslendi.

"Dua edeceğim." Odalon her kelimeyi net bir şekilde telaffuz ederek söyledi. "Kendim için, bu toplantı için ve en önemlisi senin için dua edeceğim ve merhamet umacağım yoksa hepimiz Hiçliğin buzlu düzlüklerinde son bulacağız."

Dışarı çıktı.

Leydi Isur Robart'la yüzleşti. "Tutkunuz sizi onurlandırıyor ama dikkatli olun. Kederinin seni kullanıp kör etmesine izin verme."

Robart başını salladı ve gitti.

Leydi Isur bana baktı. Ben de ona baktım.

Nefes verdi. "O savaş alanında bir iblis." "Lord Robart mı?"

Başını salladı. "Ancak, onu yoldan çıkarmadan önce tüm bu ateşi yönlendirmek için soğukkanlı bir kadına fena halde ihtiyacı var."

O da beni çıkışın yanında bırakarak uzaklaştı. İyi. Sanırım daha kötüsü de olabilirdi.

Kutsal Anokrasi'nin odasından çıktım ve George'a bir ekran açmak için durakladım, zihinsel olarak kendimi hayır cevabına hazırladım.

Arbiter kanepede oturuyordu. Yeni kedim onun yanında oturuyordu ve çok asil görünüyordu. George'un odasına nasıl girdiğini merak ediyorum.

"Şartlarını kabul edilebilir buluyorum," dedi

George. Ne? "Neden?"

O "neden" ben yakalayamadan ağzımdan kaçtı.

"Çünkü tahmin ettiğim gibi, bu müzakerelerin önündeki en büyük engel House Meer'dir. Muhaliflerimle açık alanda karşılaşmak, onları değerlendirmek ve daha fazla zarar vermeden önce onları ortadan kaldırmak istiyorum."

Nuan Klanı'nın kamarasına doğru yürürken George'un yumuşak dilli, görünüşte yumuşak bir adam olmasına rağmen tüyler ürpertici derecede soğukkanlı olabileceğine karar verdim. Baha-char Tüccarı beni bir divana uzandığı ortak odasında karşıladı. Teklifimi özetlediğimde, yavru kedi yan odadan koşarak çıktı ve onu parlak renkli kıyafetler giymiş bir grup Nuan Cee'nin akrabası takip etti.

"Sizce zirve neden başarısız oluyor?" Nuan Cee bana sordu.

"Fikir beyan etmek bana düşmez."

"Israr ediyorum."

"Başarısız oluyor çünkü üçünüzden hiçbiri diğer gruplardan insanların neler hissettiğini anlamıyor," dedim ona dürüstçe. "Eğer her birinizin bu savaş için ödediği gerçek bedeli bilseydiniz, savaşı sona erdirmeyi kabul ederdiniz."

Nuan Cee içini çekerek yavru kedinin bir ileri bir geri koşmasını izlerken, klanı da komik bir şekilde ayaklarına takılıp düşüyordu. "Korkarım haklısınız. Kutsal Anokrasi'ye ne gibi tavizler verildi?"

"Törenin ardından verilecek ziyafet için misafir kabul etmek istediler."

Yavru kedi arka ayakları üzerinde ayağa kalktı ve patilerini önde giden tilkiye doğru savurdu. Tilki onu yakalamak için hamle yaptı ve minik en iyisi yana doğru fırlayıp perdeler tırmandı. Kıkırdamamak için dudaklarımı birbirine bastırdım. Avazı çıktığı kadar bağırان dört sinirli vampirin varlığından sonra, bu neredeyse kaldırılamayacak kadar fazlaydı.

"Kaç misafiriniz var?"

"Üç."

"Cömert olmaya meyilliyim."

Bir tüccarın ağzından bundan daha tehlikeli sözler çıkamazdı.

Nuan Cee yastığının k ö ş e s i n d e k i püskülle oynadı.
"Bir de misafir ekleyeceğim. Sadece bir tane. Bir çalışan."

"Başka bir şey var mı?" Bu çok kolaydı.

"Hayır."

"Şartlarınızı Hakem'e ileteceğim."

"Teşekkür ederim."

Yavru kedi kovalayan kalabalıktan kaçınmaya çalışarak dikkatlice odaya doğru ilerledim. Kutsal Anokrasi için üç konuğa izin verdikten sonra George'un Nuan Cee'nin mütevazı gibi görünen talebini reddetmek için hiçbir nedeni yoktu. Güz kutlamaları devam ediyordu. Hanım memnun olmalı. Ve eğer onun işini biraz olsun kolaylaştırabilirsem, denemek zorundaydım.

Umarım işgüzarlığım yüzünden bu barış zirvesini tamamen mahvetmemişimdir.

Bölüm 11

Orro başını gökyüzüne kaldırdı, ağzını açtı ve sadece ilkel bir çığlık olarak tanımlanabilecek bir ses çıkardı. Bir elinde kasap bıçağı, diğerinde bileme sopası tuttuğu için etkisi çok dramatikti.

Bekledim.

"Hep böyle midir?" Gaston bana sessizce sordu.

"Sanırım öyledir."

Orro donup kalmış, çaresizlik içinde kaybolmuş gibiydi. Kafamdan saydım. Bir, iki, üç...

Orro bana döndü, gözleri gergindi. "Ne kadar sürecek?"

"Otrokari kutlamasına izin vermek için ziyafeti bir saat ertelemeniz gerekiyor," dedim.

"Bir mi? Saat mi?"

"Evet."

Orro sopasını ve bıçağını salladı. "Balığım var. Narin balıklar. Soufflé var. Ben... Ben bir saat yapabilirim. Ama daha fazla değil!" Bıçağı vurgulamak için salladı. "Daha fazla olmaz. Bir dakika değil, bir saniye değil, bir nanosaniye değil, bir attosaniye bile fazla değil."

"Teşekkür ederim."

Ön odaya girdim, Gaston da beni takip etti.

Hakem heyeti, kamaralarındaki yeterli alana rağmen nedense benim ön odamı kullanmaya karar vermişti. George okuyucusuna dalmıştı. Jack ve Lark satranç oynuyordu. Satrançta berbat olduğum için kimin kazandığı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Majesteleri pencere kenarındaki sandalyeye ustalıkla yerleşmiş, bir fincan hibiskus çayı ve tabletine dalmıştı. Dudaklarındaki küçük gülümsemeye bakılırsa Caldenia bolca müstehcenlik ya da cinayet içeren bir şeyler okuyordu.

"Attosaniye mi?" Gaston sordu.

"Sanırım saniyenin çok çok küçük bir kısmı," dedim.

George başını okuyucusundan kaldırmadan, "Saniyenin kentilyonda biri," dedi.

Jack onu düşündü. "Kendini eğlendirmek için yine rastgele şeyler ezberlemeye mi başladın?"

"Hayır, kablosuz ağa bağlıyım," dedi George. "Google'da arattım."

Otrokari şamanı, üzerinde yırtık pırtık siyah bir pelerinle koridordan çıktı. Mor bir tonla renklendirilmiş uzun siyah saçları pelerinin üzerine dökülüyordu. Neredeyse yeşil tonlu koyu bronz teniyle birleşen saçları, sert ve köşeli yüzünde soluk yeşil gözlerini ürkütücü kılıyordu.

"Ruga," diye başımı eğdim. "Bölgeyi incelemeye hazır mısın?"

Başını salladı.

Gaston ve şaman yanımdayken dışarı çıktım. George'un Gaston'u benim için görevlendirdiğini hissediyordum, çünkü son yarım saattir beni takip ediyordu.

Dagorkun bana en az beş akra uzunluğunda ve genişliğinde bir açıklığa ihtiyaç duyacaklarını söylemişti, bu da kabaca otuz beş nokta iki yarda kenarlı bir kare anlamına geliyordu. Bunun için yeni arazinin bir kısmını tahsis etmem gerekecekti. Geçen yaz uzaylı suikastçıyı alt ettikten sonra, Krahr Evi'nden kazandığım paranın bir kısmını bir dönüm daha satın almak için kullanmıştım. Arazinin arka tarafında, meyve bahçesini geçtikten sonra, kuzey tarafında, sık meşe ve sedir ağaçları tarafından güvenli bir şekilde gizlenmişti. Arland'ın, Sean'ın ve Caldenia'nın varlığından güç alan han, yeni araziye neredeyse bir gecede kök salmış ve son yedi ayını burayı kendine ait hale getirerek geçirmişti. Bu da bana otrokari festivali için yeterince geniş bir alan sağladı.

Yeni arazi bana on beş bin dolara mal olmuştu, çünkü arazinin bir dönümünde bir yarasa mağarası vardı ve burası inşaat için imara açılmazdı. Mağaranın kendisi birkaç yüz metre doğuya, arazimin dışına açılıyordu ve eğer barış zirvesi başarılı olursa mağarayı satın alacaktım. Yarasalar çok faydalı olabilir.

Durdum ve araziye inceledim. Çimlerin üzerinde küçük, budaklı sedir ağaçları yükseliyor, etrafları çalılarla çevriliydi. Teksas sedirlerini hiç sevmemiştim. Kaba gövdeleriyle her zaman çok kuru ve suya aç görünürlerdi ve her kış sarı polen bulutları saçarak arabaların kaputlarını bir gecede ince bir tozla kaparlardı.

"Bu yanlış," dedi şaman. "Çok fazla ağaç var. Su yok ve zemin çok engebeli."

Nefes aldım ve sihrimin akmasına izin verdim.

Sedir gövdelerinin etrafındaki toprak yumuşadı. Tıpkı gölete atılan bir taşın oluşturduğu dalgalar gibi toprakta dalgalanmalar meydana geldi. Ağaçlar titredi ve bütün olarak toprağa battı, toprağın içine çekildikçe büküldüler. Odunları ziyan etmenin bir anlamı yoktu. Otrokari'nin festival için biraz oduna ihtiyacı olacaktı. Han kütükleri hazırlayacak ve daha sonra kalanları ileride kendi amaçları için kullanacaktı.

Gaston'un kaşları kalktı. Şaman kaşlarını çattı.

İtişime itaat eden zemin düzleşti. Açıklığın çevresi boyunca bir metre genişliğinde bir hendek oluştu. Çoğu soluk kumtaşı olan kayalar, taşlar ve çakıllar mantar şapkaları gibi toprağın derinliklerinden yükselerek hendeğin dibini kapladı. Bir eğim oluşturmak için güney ucunu yaklaşık sekiz inç yükselttim. Evden uzun bir bahçe hortumu uzanıyordu. İkinci bir hortum birincisine bağlandı ve ucu çukura düştü. Su kayaların üzerine döküldü ve itaatkâr bir şekilde yeni yapılan dere yatağından aşağı aktı. Hendek boyunca yürüdüm, gerektiğinde yüksekliği ayarladım.

Şaman hendeğin üzerine çıktı, pelerininin içine uzandı ve pullu deriden yapılmış bir kese çıkardı. Bir şeyler fısıldadı, keseyi açtı ve havaya parlak kırmızı bir toz döktü. Kırmızı bulut görünmez bir güç tarafından asılı tutularak bir süre oyalandı ve sonra tek tek parçacıklar düşerek toprağa gömüldü. Bölgede belli belirsiz bir değişiklik oldu. Çıplak gözle herhangi bir fark göremiyordum ama şimdi yapay deremi çevreleyen toprak biraz tuhaf hissettiriyordu. Hâlâ hana aitti ama artık şamanın büyüüne de yanıt veriyordu.

"Yapmamı istediğiniz ek ayarlamalar var mı?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Bu yeterli olacaktır. Festival başlamadan önce burada yapmam gereken işler var."

"Ateş için oduna ihtiyacınız var mı?"

"Evet."

Yerden bir yığın sedir kütüğü yükseldi.

Başımı öne eğdim. "Gaston size eşlik edecek, böylece herhangi bir olay yaşanmayacak."

Şaman bana bir bakış attı. "Şimdi atalarımın topraklarında duruyorum. Bu hayatta korktuğum şeyler var. Vampirler bunlardan biri değil."

"Yine de Gaston'un sizinle kalmasını istiyorum.

İhtiyacınız olan başka bir şey olursa lütfen bana bildirin."

Ben uzaklaştım. Daha yapmam gereken hazırlıklar vardı. Lord Robart'ın Meer Hanesi'nden gelen misafirlerinin kendilerine ait küçük bir odaya ihtiyaçları olacaktı. Onları Kutsal Anokrasi'nin delegasyonunun yanına koymak bela aramak demekti.

###

Kırmızı perdeler mi mavi perdeler mi? Nuan Cee'nin "çalışanı" için misafir odasına baktım. Nuan Cee'ye misafiriyle ilgili ayrıntılar için baskı yaptığımda aptal numarası yaptı. İnce ipuçları vermeyi denedim, sonra daha açık ipuçları, en sonunda doğrudan misafir için ne tür mobilyalar sağlamam gerektiğini sordum.

Heyetine yeni bir üye daha katıldı. Cevabı "büyük" oldu ve ardından bana konuşmaya devam edemeyecek kadar yorgun olduğunu ve emekli olması gerektiğini bildirdi.

İnsan gibi büyük mü? Vampir irisi mi? Nuan Cee büyük mü? Hangi büyükten bahsediyorduk? Önce Sophie, şimdi de bu. Gelen ama bana türlerini ya da tercihlerini açıklama zahmetine girmeyen misafirlerle ilgili bu yeni şey gerçekten can sıkıcı olmaya başlamıştı.

Sinirim odayı kirletmeden önce kendimi tuttum. Çok basit mobilyalar, açık renk bambu zemin ve bej duvarlar üzerinde karar kılmıştım. Odanın umutsuzca renge ihtiyacı vardı ama bunu anında eklemem gerekecekti. Umarım misafiri bir Ravelian Slug değildir.

Beast'e "İşe yaramak zorunda," dedim.

Kafamın içinde bir çan sesi duydum. Lord Robart'ın misafirleri gelmek üzereydi. Saati kontrol ettim. Kutlamanın başlamasına on beş dakikadan az bir süre kalmıştı.

Zaman tuhaf bir şeydir. Başınız ağrıdığında, beş dakika size sonsuzluk gibi gelir. Otrokari kutlaması için hazırlık yapmaya, biri vampirler diğeri tüccarlar için olmak üzere iki ek misafir odası hazırlamaya ve buzdolabında fazladan bir saat beklemesi gerektiği için balığının yenmez hale geleceğine ikna olmuş yedi ayak uzunluğunda kirpi benzeri melodramatik bir şefi yatıştırmaya çalışırken, üç saat göz açıp kapayıncaya kadar geçer.

Aceleyle ön odaya gittim. Güneş batmış, gün batıda mor korlar halinde yanmaya başlamıştı. Alacakaranlık sokakları ele geçirmiş, koridordaki döşeme tahtalarını serin mavi ve mora boyamıştı. Kutlama başlamadan önce on beş dakikadan az zamanımız vardı. Tam George merdivenlerden inerken yetiştim. Solgun saçlarını ortaya çıkaran çivit mavisi bir ceket giymişti. Koyu kahverengi deri giysisiyle Jack de onu takip etti.

"Meer Evi on dakika içinde geliyor," dedim onlara.

"Güzel." George gülümsedi. Hoş bir gülümseme değildi.

Hanın büyüü beni kendine çekti. Binanın önünde bir şeyler oluyordu. Pencereye doğru adım attım. Önümde uzun Camelot Yolu dönmeden önce uzanıyordu ve köşede, Henderson'ların kesmeyi reddettiği devasa dikenli armut tarafından yarı gizlenmiş bir polis aracı bekliyordu. Oh, harika.

"Sorunlar mı?" George sordu.

"Memur Marais'in sezgileri asla yanılmıyor."

George kardeşine baktı. Jack omuz silkti ve tişörtünü çıkararak sert, kaslı vücudunu ortaya çıkardı.

George, "Jack bununla ilgilenecek," dedi.

Ben de bundan korkuyordum. "Lütfen ona zarar verme," dedim.

"Adam hayatını mahvediyor ve sen ona zarar vermememi istiyorsun." Jack'in pantolonu onu takip etti. O devam etti ve ben bakışlarımı onun yüzünde sabit tuttum.

"Memur Marais hayatımı mahvetmeye çalışmıyor. O işini yapmaya ve mahalleyi güvende tutmaya çalışıyor."

"İyi, iyi." Kıyafetinin son parçası da yere düştü. "Havai fişekler için zamanında döneceğim."

Jack gerindi ve sonra vücudu parçalandı. Kürkü dışarı döküldü. Bir an için neredeyse

Havada asılı kaldı, sonra vücudu büküldü, çatırdadı, kendi üzerine düğümlendi ve büyük bir vaşak zeminime indi.

Tamam. Bu kesinlikle ilginçti. O da neydi öyle? Güneş Ordu olmadığı kesin.

"Arka kapıyı açar mısınız lütfen?" George sordu.

Arka kapı açıldı ve vaşak mutfaktan gecenin içine doğru fırladı. Bir şey çarptı. Bir çığlık handa yankılandı.

"Köpeğe katlandığım yeter. Yemeğimde kedi tüyü de olmak zorunda mı?" Orro bağırdı.

Arayışını kaçırmıştı. Onun yerine Shakespeare oyuncusu olmalıydı.

Canavar havladı, açıkça kırılmıştı.

"Özür dilerim." Duvara döndüm. "Ekran lütfen.

Ön kamera görüntüsü, yüzde üç yüz yakınlaştı."

Duvarda beliren bir ekran, Memur Marais'in arabasını ve koltuğunda arkasına yaslanmış sahibini ayrıntılı bir şekilde görmemi sağladı.

Bir şey kruvazöre çarptı. Tekerlekleri üzerinde sallandı.

Memur Marais dik oturdu.

Bir gümbürtü

daha. Bir tane

daha.

Memur Marais kapıyı açıp dışarı çıktı, yakındaki sokak lambasının ışığıyla aydınlanmıştı, bir eli silahındaydı.

Arabanın etrafından dolaştı ve arkasını kontrol etti.

Sokağın karşısındaki bahçede bulunan mersin çalıları hışırdadı.

Memur Marais usulca döndü ve arabadan uzaklaştı. Bir şey arabadan uzaklaşıp sokak lambasına doğru ilerlerken çalılar yeniden hışırdadı, titriyordu.

Marais onu takip etti, adımları dikkatliydi.

Çalıların arasından bir vaşak çıktı ve kaldırıma oturdu.

Memur Marais dondu kaldı, eli tabancasındaydı. Yüzü bana olasılıkları hesapladığını söylüyordu. Çok uzağa yürümüştü.

arabadan. Eğer dönüp kaçarsa, vaşak onu yakalayacaktı.

Şimdi ne olacaktı? Jack saldırırsa Marais ateş edecekti, bundan hiç şüphem yoktu. "Kardeşin vurulabilir," diye uyardım.

"Jack çok yetenekli bir adam," dedi George.

Bu hiçbir şeye cevap vermedi.

Vaşak gerindi, patilerini önüne uzattı, döndü ve oyuncu bir ev kedisi gibi sırt üstü yola düştü.

Memur Marais'in duruşundaki gerginlik biraz azaldı. Omuzlarının çizgisi yumuşadı.

Jack koca kafasını kaldırıma sürttü ve patileriyle boş havaya vurdu.

"Merhaba," dedi Marais, sesi tereddütlüydü. "İyi kedi kimdir?"

Jack yuvarlandı, en yakındaki çalıya doğru yürüdü ve başını çalıya sürttü.

"İyi kedi. Büyük bir adamsın, ha. Birinin bahçesinden mi kaçtın? İnsanlar böyle vahşi hayvanları sahiplenmekten daha mantıklı olmalı." Memur Marais dikkatli bir adım geri çekildi.

Jack sağa sola savruldu. Tüylü poposu Memur Marais'e dönüktü, kuyruğu havaya kalktı ve basınçlı bir kedi spreyi Marais'in göğsünü ıslattı.

Olamaz.

"Aaa!" Marais geriye sıçradı ve silahını kaldırdı ama Jack sanki hiç orada olmamış gibi ortadan kaybolmuştu.

"Sonovabitch!" Marais kedi sidiği damlayan sol elini salladı. "Hepsinin canı cehenneme."

Sanki az önce ekşi süt içmiş gibi yüzü gerildi.

Göğsüne baktı ve öğürdü. "Oh Tanrım."

Yanımda Sophie elini ağzına kapattı ve boğuk sesler çıkardı.

Marais soğukkanlılığını korumaya çalıştı.

Çenesi titredi. Tekrar öğürdü, eğildi ve kuru bir şekilde kustu.

Gülsem mi yoksa kendimi kötü mü hissetsem bilemedim. "Aman Tanrım."

Memur Marais doğruldu ve yüzü buruşmuş bir halde arabasına doğru yürüdü. Motor kükreyerek çalıştığında ve büyük araba mahalleden çıkarken aracın ışıkları yandı.

George gülümsedi. "Sana söyledim - birçok yetenek."

Gökyüzünden kıpkırmızı bir damla düşüp ardında üç vampir bırakarak havada erirken iniş alanının kenarında duruyordum. Vampirler yaşlandıkça daha büyük ve daha kırışmış olurlardı, daha uzun ya da daha şişman değil, ama kasları gittikçe daha sert kütle kazandıkça daha hantal olurlardı. Önümdeki üç şövalye de iriydi. Arland ve Robart'ın zırhları birer sanat eseriye, yeni gelenlerin zırhı, sahibinin neredeyse sınırsız bir bütçeye sahip olduğu gerçeğini anlatmak için tasarlanmış bir sanat eseriye. Süslü, kişiye özel, her birini canlı bir varlıktan hareketli, ölümcül bir kaleye dönüştürüyordu. Kaşlarını çatarak ve dişlerini göstererek orada duruyorlardı ve içimde bunun sonunun iyi bitmeyeceğine dair güçlü bir his vardı. Öndeki kocaman bir balta taşıyordu. Onun arkasında, solda, yüzünde eski bir yara izi olan bir vampir kanlı bir topuz sallıyordu ve sağdaki arkadaşı, saçları neredeyse beyaz görünecek kadar soluk, kendini kötü bir şekilde keskin, geniş bir bıçağı olan bir kılıçla donatmıştı.

"Meer Hanesi'ne selamlar," dedim.

Yanımdaki Robart'ın yüzünde derin bir memnuniyet ifadesi vardı. Onları karşılamaya gelen tek Mareşal oydu. İki şövalyesi yakınlarda bekliyordu, yüzleri asıktı ve her an bir saldırıyı püskürtmeye hazır görünüyorlardı.

Görünüşe göre Lord Robart'ın Meer Hanesi'ne olan yakınlığı emrindekiler tarafından paylaşılmıyordu.

En yaşlı şövalye ağzını açtı. Üçü arasında en iri olanı, simsiyah saçları griye çalan yelesiyle açıkça liderdi. Birkaç on yıl sonra Arland'ın böyle görüneceğini düşünmek garipti.

"Selamlar, Hancı," dedi, sesi derin bir hırıltıya dönüşmüştü. "Lord Beneger," dedi Robart.

"Lord Robart," diye yanıtladı lider.

Standart yok, gösteri yok, tören yok. Vampirler törenlerle büyür. Meer Hanesi buradaydı ama resmi bir sıfatla ziyaret etmediklerini açıkça belirtiyorlardı. Vampir heyetlerinin bunu sadece dört kez yaptığını görmüştüm ve her seferinde de Meclis, üyelerinin eylemlerini onayladığını inkar edebilmek için yapmıştı.

"Beni takip edin." Onları evin arkasından geçirerek festival alanına bakan balkona götürdüm. Arland, Leydi Isur ve vampirlerinin geri kalanı balkonun en sağında, Vorga Hanesi ortada, Nuan Cee'nin klanı ise en solda yer alıyordu.

Altımızda otrokari odun yığınlarını kontrol ediyordu. Verdiğim kütükleri akarsuyun oluşturduğu dairenin güney ucunda dairesel bir şenlik ateşine dizmişler ve su boyunca dört küçük yığın yapmışlardı. Bazı kütüklerin kabukları kırmızı ve mor renkteydi. Kendi odunlarından getirmiş olmalılar.

Meer Hanesi'nden yaralı şövalye onlara baktı ve balkona tükürdü. "Küfür."

Hanıma tükürdü.

Elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümsedim. "Bir dahaki sefere tükürmeyi seçtiğinizde, lordum, ayaklarınızın altındaki taşlar parçalanacak."

Yaralı şövalye bana ters ters baktı.

"Biz burada misafiriz, Uriel," dedi Lord Berenger. "Özür dilerim, Hancı."

Özür dilesin ya da dilemesin, Lord Uriel bir dahaki sefere biraz balgam çıkarmaya karar verdiğinde, buna pişman olacaktı.

Otrokari festival alanının etrafında bir halka oluşturdu. Biz konuşurken, gece yumuşak tilki pençeleriyle içeri sızmiş, uzak doğu gökyüzünü derin ve güzel bir mora çevirmişti. Alacakaranlık açıklığı ele geçirdi, gün batımının ışığı yaklaşan karanlık tarafından seyreltildi. Gölgeleer derinleşti ve hainleşti, rüzgâr azaldı ve yıldızların ilk ipucu gökyüzünü süsledi.

Otrokari şamanı, kuzeyden giren akarsuyumun çizdiği çemberin içine adım attı. Sadece uzun, kat kat deri bir etek giymişti. Soluk yeşil ve beyazla çizilmiş tuhaf semboller açıkta kalan gövdesini işaretliyordu. Saçları yüzüne doğru dağılmıştı. Bazı telleri deri bir kordonla örölmüş, kemik ve tahta boncuklarla süslenmişti.

Sağındaki ve solundaki iki yığında kendiliğinden ateş patladı. Yürümeye devam etti, kaslı ama zayıf vücudunun hatları tuhaf bir şekilde güzeldi. Ateş önce diğer iki yığına, sonra da şenlik ateşine sıçradı. Kenardaki üç otrokari büyük, şişirilmiş davulları çalmaya başladığında ısrarcı bir davul ritmi duyuldu, gittikçe daha acil hale geldi. Dünya üzerinde doğmuş hiçbir ağaçtan ya da ottan gelmeyen vahşi, ürkütücü bir boru melodisi meydan okudu; bilinçli bir varlığın nefesiyle hayat bulan en basit müzik türü. şaman başını çevirdi, uzun siyah saçları uçuştu, bir derviş gibi döndü ve dans etmeye başladı.

Otrokari davulun ritmine ayak uydurarak hep birlikte el çırpı. şaman dönüp duruyordu, hareketleri avına yaklaşan bir avcının zarafetinden ve hızından doğmuştu, vahşi ve garip bir şekilde ilkeldi, sanki medeniyetin her katmanı üzerinden sökülüp atılmıştı ve geriye kalan bir yaratıktı, onu doğuran gezegenin meyvesiydi, yaşamın kendisi kadar zamansızdı. Başka tarafa bakmak imkânsızdı.

Otrokari şarkı söylemeye başladı, basit coşkulu bir melodi. Sözlerini anlayamadım ama anlamı açıktı. Yaşıyorum. Hayatta kaldım. Buradayım.

Nefesim göğsümde sıkıştı. Bir gün öleceğimi tüm açıklığıyla fark ettim. Artık burada olmayacaktım. İstedğim her şey, tüm düşüncelerim, tüm endişelerim - hepsi benimle birlikte sonsuza dek kaybolacaktı. Yapmak istediğim o kadar çok şey vardı ki. Hâlâ görmek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Onlara tutunmak zorundaydım. Hayatın her kısa saniyesine tutunmalıydım. Her nefes bir armağandı, nefesimi verdiğim anda sonsuza dek soğuk yıldızlara karışacaktı.

Ağlamak istedim.

Şamanın vücudundaki semboller önce zayıf, sonra daha parlak ve daha parlak bir şekilde parladı. Ateşin alevleri önce soluk sarıya, sonra zeytine, sonra da parlak zümrüt yeşiline dönüşerek şamanın işaretlerinin parlaklığıyla eşleşti. Odunlar artık ateşi körüklemiyordu; alevler kendi kendine alevleniyordu.

Gölgeler otrokari arasında yükseldi, yüz hatları olmayan yarı saydam silüetler, sessiz ve hareketsiz duruyorlardı.

Şaman büküldü, geriye doğru eğildi, esnek vücudu neredeyse yere paraleldi ve birden elinde basit bir tahta asa belirdi. Asayı döndürerek bir bulanıklığa dönüştürdü, yere dikti ve serbest eliyle gökyüzünü tırmaladı. Şenlik ateşinin parlayan kömürleri ona doğru yuvarlandı ve alevlere doğru dar bir kavurucu yol oluşturdu.

Şaman dondu kaldı, ayak parmaklarının üzerinde durdu, hafifçe geriye yaslandı, kaskatı kesildi, vücudundaki her kas gergindi, tıpkı sıçramadan hemen önceki bir anda donup kalmış dahi bir balet gibi. Gözleri koyu mor renkte, uhrevi bir şekilde parlıyordu, sanki uzak gezegenin kendisi onun içinden bakıyormuş gibi. Sol kolunu yana doğru uzattı.

Hanum gölgelerin arasından çıktı ve onun yanına geldi. Basit bir tunik giymişti. Ayakları çıplaktı. Şamanın eli onun omzunu sıktı.

Yarı saydam mor bir dalga, kömür yolunun yeşil ışığını yarıp geçti. Şenlik ateşinin kalbinde bir gölge belirdi.

Hanum kömür patikasına adım attı ve hızla alevlere doğru yürüdü. Her adımda gölge daha da netleşiyordu. Kollar şekillendi, omuzların ve boynun çizgileri akıcı hale geldi, saçlar filizlendi ve yüzün ovalinde özellikler oluştu. Genç bir otrokari adam alevlerin içinde duruyordu. Dagorkun'a benziyordu.

Artık o kadar yakındılar ki, neredeyse ona dokunabilirdi. Hanım kömürlerin üzerinde kıpırdamadan durdu, bir eli sanki ölmüş oğluna dokunmaya çalışıyormuş gibi havadaydı. Çıplak ayakları yanıyordu ama yine de hareket etmeyi reddetti.

Dagorkun yan taraftan içeri girdi ve annesinin elinden tuttu. Ateşin içindeki gölge kardeşine başını salladı. Dagorkun da başını salladı ve Hanum'u nazikçe diğerlerinin yanına götürdü. Gölge ışığın içinde eridi.

Ağladığımı fark ettim.

Başka bir otrokar şamana doğru adım attı. İkinci bir mor dalga, ikinci bir gölge, kömür yolunda bir yolculuk daha. Bu sefer bir kadın, daha yaşlı, otrokar zırhı giyiyor.

Otrokari teker teker geldi, her biri ateşin içinde başka bir sevdiğini buldu. Ölmüş eşler, ölmüş kocalar, ölmüş ebeveynler, zamanından önce alınmış çocuklar... Bazıları sadece kısa bir bakış için kaldı, ancak çoğu oyalandı, kaybettikleri birini bir kez daha görme şansı için acıya katlandı.

Sonunda son otrokar kenara çekildi ve geçmişinin hayaletinin ışığın içinde kaybolmasına izin verdi. Şaman hareket etti, asası havada karmaşık bir desen çiziyordu. Bir otrokar kadın şarkı söylemeye başladı, sesi yumuşaktı ama yükseliyordu, üstümüzdeki yıldızlara meydan okuyordu.

Şaman asasını yere sapladı ve kollarını açtı.

Ateşler beyaza döndü. İçlerinde hayalet ateşböcekleri gibi küçük kıvılcımlar dönüyordu.

Kadının sesi gittikçe güçlenerek yükseldi, şarkısı karanlığı bir kalkan gibi uzakta tutuyordu.

Karanlıktan korkmayın

Geceden korkmayın

Terk edilmediniz Sizi

hatırlıyoruz

Ateş patladı. Binlerce beyaz kıvılcım havada süzüldü, dönerek otrokari arasında sürüklendi. Şaman elini uzatarak parlayan noktaların tenine değmesine izin verdi ve gülümsedi.

Sayısız parlayan ışık, görünmez bir akıntıyla gökyüzüne doğru çekildi ve ötesindeki büyük evrene doğru yükseldi.

Bölüm 12

Ana balo salonunda kaba bir m harfi şeklinde düzenlenmiş dört uzun masa duruyordu: Hakem, delegasyon başkanları ve Caldenia ile Sophie'nin de aralarında bulunduğu özel konuklar için enlemesine bir masa ve kimsenin ayağı takılıp kazara bir katliamın içine düşmemesini sağlamak için her biri arasında yaklaşık yirmi beş fit boşluk olacak şekilde uzunlamasına üç masa. Otrokari'yi sol tarafa, Nuan Klanı'nı ortaya ve Kutsal Anokrasi'yi de sağ tarafa yerleştirdik. Ben ana masanın solunda yerimi aldım. Açlıktan ölüyordum ama yemek söz konusu bile değildi. Orro'dan bana bir tabak ayırmasını istemiştim çünkü bu ziyafet tüm dikkatimi vermemi gerektirecekti. Havadaki gerilim o kadar yoğundu ki, bıçakla kesip tatlı niyetine balla servis edebilirdiniz.

Üç heyet yerlerini aldı; liderler ana masada, ortada oturan George'un iki yanında sıralandılar. Nuan Cee'nin yanındaki bir koltuk boş kaldı. Cookie'nin Tüccarlar masasındaki koltuğu da öksüz kalmıştı. Nuan Cee onu arkadaki tarlada misafirini beklemesi için göndermişti. Zümrüdü hâlâ bulamamıştım. Olan biten her şey yüzünden bulanık hırsız arama işi bir kenara itilmişti. Bu gece onunla ilgilenecektim.

George ana masanın ortasında ayağa kalktı. "İlham verici uzun bir konuşma yapacaktım ama belli ki herkes aç. Mutfağı ziyaret ettim ve şef kendini aşmış ve tüm bu yorucu görüşmelerden sonra çok az iradem kaldı. Burada olduğunuz için teşekkür ederim. Hadi yiyelim."

Herkes alkışladı ve onaylayarak tepindi. Masalar yere gömüldü ve çeşitli başlangıçlar taşıyarak yeniden ortaya çıktı. Orro kapı aralığından içeri adım attı.

"İlk yemek," diye duyurdu. "Miso kaplı pastırma külahı içinde baharatlı ton balığı tartarı, salatalık sarması içinde bahar sebzeleri ve fesleğen ve mozzarella ile asmada olgunlaştırılmış domatesler."

Geri  ekildi. Masaya bir göz attım. Pastırmayı minik kornişonlara çevirmişti, salatalık sarması kırmızı ve yeşil parlak k  ıt inceli inde dilimlerle dolu narin çiçeklere benziyordu ve asmada olgunlaşmış domatesler dilimler halinde dilimlenmiş, fesleğen ve mozzarella ile doldurulmuş ve üzerine keskin ve lezzetli kokan bir şey s r lm şt . A zım sulandı. Delegeler narin başlangıçların üzerine a  kurtların topal bir geyi in üzerine  ş şmesi gibi  ş şt ler. Yemekler endişe verici bir hızla yok oluyordu.

Büyü beni çekiştirdi. Az önce arka alana biri inmişti. Nuan Cee'nin misafiri sonunda gelmişti. Büyümle uzandım ve Cookie ile onun eve doğru ilerlediğini hissettim.

Masalar   kt . Bekledi imizden çok daha hızlı gidiyorduk ama konuklar yemekleri tıka basa yiyordu. Bir an geçti ve yemek masaları daha fazla tabakla dolu olarak yeniden ortaya  ıktı.

"Makarna kursu," diye duyurdu Orro. "Rezeneli, keçi peynirli ve portakallı agnolotti."

Rezene bana bir kol ve bir baca a mal oldu ve peynir de öyle, ama Orro makarna yemeğinden ödün vermeyi reddetti. Rezeneli olmalıydı, pahalı peynirli olmalıydı ve hepsi bu kadardı. En azından makarnayla karınlarını doyururlarsa, bu onları tok, mutlu ve sıradan cinayetlere daha az eğilimli hale getirecekti.

Vampir masasında, başlarında Lord Beneger olmak üzere yeni gelen    kişi yemeğe neredeyse hiç dokunmamış, düşmanlıklarını bir kış peleriniymiş gibi sarmışlardı. Otrokari tarafında, solunda daha ufak tefek bir dişi olan Dagorkun ve sa ında iri yarı bir otrokari erkeği olan devasa bir da , Beneger'i dikkatle izliyor ve yiyecek alımlarını hafif tutuyorlardı.

Sorun çıkacaktı. Bunu hissedebiliyordum.

Ana yemeğe kadar saldırmalarını engellemek zorundaydım. Orro tavada kızarmış tavuk yapmıştı. Tavuğa ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama sadece kokusu bile insanı durduruyordu. Ziyafetten hemen önce bir şeyleri kontrol etmek için mutfağa girmiştım ve hayatım boyunca pişmiş tavuğa bu kadar yoğun bir tepki verdiğimi hatırlamıyordum. Orro bir sihirbazdı. Beş farklı türde sindirim alarmlarını harekete geçirmeyecek malzemeleri bulmak beni çıldırtırdı. O bunu başarmakla kalmadı, bulduklarını mutfak şaheserlerine dönüştürdü. Zirveden sonra ayrılacak olması çok kötü. Onu özleyecektim ve neyi kaybettiğime daha çok üzüleceğimden emin değildim, harika yemeklerini mi yoksa dramatik açıklamalarını mı?

"Ana yemek! Tavada kızarmış tavuk ve altın patates."

Beneger kaderine teslim oldu ve tavuğa saldırdı. Masanın en ucundaki Caldenia bütün bir butu ağzına sokup çıkardı, kemikler tamamen temizdi. Deniz köpüğü renginde hoş bir elbise giymiş olan Sophie, hastalıklı bir hayranlıkla onu izliyordu.

Kokusu çok fazlaydı. Bu tavuktan biraz almazsam suç işlemiş olurum.

Cookie ve Nuan Cee'nin misafirleri arka kapıya ulaştı. Onlar için kapıyı açtım ve balo salonuna doğru ilerlediklerinden emin oldum. Ayaklarımın dibinde Beast doğrulup oturdu. Görünüşe göre yeni davetsiz misafir tuhaf kokuyordu.

"Sakin ol," diye mırıldandım.

Beast kuyruğunu salladı.

Cookie kapı aralığında belirdi ve sevimli bir şekilde içeri girdi. Arkasındaki yaratık ise hiç de öyle değildi. Yedi ayak boyundaydı, zırh giyiyordu ama kutsal şövalyelerin yüksek teknolojili sert metallerinden değildi. Hayır, bu zırh maksimum esneklik düşünülerek yapılmıştı. Obsidyen siyahı, vücudunun kaslarını yansıtarak onu kaplıyor, boynu güçlendirmek ve kolların dışını korumak için hafifçe kalınlaşıyor ve

göğüs. İlk bakışta yüksek teknoloji ürünü bir kumaş gibi dokunmuş görünüyordu ama hareket ettiğinde ışık üzerinde dalgalanarak yeşil renkte parıldayan binlerce küçük pula dönüşüyordu. Onu tamamen kaplıyor, devasa ellerindeki pençeli eldivenlere sorunsuzca akıyor ve ayaklarındaki botlara benziyordu. Zırhın üzerine zengin bir yeşil desenle işlenmiş, kömür grisi yarı tabard yarı elbise örtülmüştü. Kollarını serbest bırakan tabard, dekoratif bir kumaş kemerle tutturulduğu bel kısmında daralıyor ve bacaklarının üzerinden ikiye ayrılarak aşağı doğru akıyordu, böylece kumaşın geri kalanı yanlarını ve sırtını gizlerken tek bir uzun parça önden aşağı sarkıyor, ayak bileklerinin üzerine düşüyordu, etekleri yırtık ve yıpranmıştı. Tabard, yeni gelenin başına oturan bir kukuleta ile birlikte geliyordu. İçine baktım.

Yüzü yoktu.

Karanlık kaputun içini doldurmuştu; aşılmaz, mürekkep siyahı bir karanlık, canlı bir şey gibi orada asılı duruyordu. Sanki yaratığın kendisinde kas ya da kemik yokmuş da simsiyah kozmostan oluşmuş ve sadece zırhı tarafından bir arada tutuluyormuş gibiydi.

Herkes dondu kaldı.

"Turan Adın," diye fısıldadı Lord Robart sağımdan. İşkenceli bir sessizlik anı uzadı.

"Tanrı aşkına," diye kükredi Lord Beneger. "O sadece bir adam! Sizi sümüklü korkaklar, bunu kendim yapacağım!"

Sanki hiçbir ağırlığı yokmuş gibi masanın üzerinden atladı. Turan Adın durdu, bekledi.

Hayır, hiç sanmıyorum. Hanın duvarları yumuşak kökleriyle patladı.

"Hayır!" George bana bağırdı. "Bırak olsun!"

Kahretsin, kendi otelimde bana bağırılmasından bıkmıştım.

Beneger'in iki şövalyesi peşinden saldırdı. İri vampir lordu oraya ilk varan oldu. Kan baltası inledi, hazırlandı ve yıkıcı bir darbe indirdi, o kadar hızlıydı ki zar zor görebildim. Turan Adin yana kaçtı. Bu mümkün olmamalıydı ama bir şekilde onu yok etmesi gereken baltadan sıyrıldı ve sağ eliyle saldırdı. Pençeleri Lord Beneger'in süslü zırhının güçlendirilmiş boyun yakasını delip geçti. Vampir lordu dondu kaldı, tüm güçlü kinetik momentumu kontrol edildi, Turan Adin'in ince formunda bir okyanusun öfkesinin bir dalga kıranda parçalanması gibi kırıldı. Dev vampirin ağzından belli belirsiz bir hırıltı çıktı. Turan Adin elini kurtardı, Lord Beneger'in yemek borusundan ve etinden bir parça pençelerine takıldı, elini açtı ve kanlı parçanın yere düşmesine izin verdi. Vampir lordu bir adım öne çıktı ve yüzüstü yere yığıldı. Kan, Gertrude Hunt'ın mozaik resminin üzerine yayıldı.

Meer Hanesi'nden geriye kalan iki vampir vahşi bir kükremeyle Turan Adin'in üzerine düştü. Sanki bir buharmış gibi aralarında dans etti. Elinde kısa siyah bir kılıç belirdi. Bıçağı soldaki vampirin kafasının arkasına, boynunun kafatasıyla birleştiği yere sapladı, bıraktı, diğer şövalyenin darbesinden kaçınmak için kurbanının etrafında döndü, yaralı vampir dizlerinin üzerine çökerken bıçağı çekip çıkardı ve kalan vampirin sol tarafına batırarak zırhı kaburgaların arasından yukarı doğru kesti.

Otrokari kılıç ustası Ruah masanın üzerine atladı ve Turan Adin'e doğru hızla ilerledi. Sophie yerde koşarak ona doğru ilerlerken, elbisesinin gizli dikişı açıldığı için bir tarafı ikiye ayrılmıştı. Kılıç ustası onu gördü. Gözleri kısıldı. Hücumunun açısını değiştirdi ve doğruca ona doğru koşmaya başladı. Kılıcı turuncu renkte parladı ve Ruah, kılıcı bulanıklaşarak Sophie'yi geçti ve beş adım gerisinde durdu. Sophie hareket ettiyse de ben kaçırmıştım.

Ruah bir adım daha attı. Üst yarısı kayarak yere düştü.

Vampirler ve otrokari birbirlerine saldırırken ziyafet salonu patladı. Nuan klanı üyeleri jilet gibi keskin hançerlerini çıkardı ve büyükannenin etrafında koruyucu bir çember oluşturdu.

Süpürgemi yere vurdum.

Büyük balo salonu aniden sakin ve sessizleşti. Masalarının üzerinden atlayıp yere inmeyi başaran herkes burunlarına kadar yere gömülmüştü. Havada olan herkes duvara yapışmış, hanın kökleri tarafından orada tutuluyordu. Sadece liderler, Turan Adin ve Sophie ayakta kalmıştı.

"Bu iyi," dedim. "Bunu sevdim. Güzel ve sessiz." George'a döndüm. "Bana bir daha hayır dersin sen de onlara katılırsın."

Misafirleri kendi odalarına ayırmak ve herkes sakinleşene kadar onları orada hapsedmek yirmi dakikamı aldı. Bu da bana liderleri ve cesetleri bıraktı.

Önce Hanum'a döndüm ve Ruah'ın parçalarını işaret ettim. "Misafirperverliğime tükürdünüz," dedim sessizce. Ruah'a durmasını emredebilirdi ama yapmadı.

Kan derisine hücum ederken Hanım'ın yüzü koyu kırmızı bir renk aldı.

"Normal şartlar altında sizi bu evi terk etmeye zorlardım, ancak Tahkim Ofisi ile yaptığım anlaşmaya bağlıyım."

"Bir lütuf düşün," dedi Hanum. "Kefaretini ödeyeceğiz."

"Yapacağım," diye söz verdim ve Robart'a döndüm. "Tatmin oldun mu?"

Geri çekildi. "Ben..."

"Onları buraya siz davet ettiniz. Haydutlar gibi geldiler, sancakları olmadan, Evlerinin onurunu ilan etmeden. Tek bir amaçla geldiler: şiddet uygulamak ve müzakereleri onarılamayacak şekilde sekteye uğratmak. Bunu biliyordunuz ve onları durdurmak için hiçbir şey yapmadınız."

Robart yüzünü buruşturdu.

"Şimdi dört kişi öldü. Yaşlılar ve çocuklar tehlike altında."

Robart bir adım geri çekildi. Çok öfkeliydim, sesim bıçak gibi kesiliyordu. Durmalıyım - bu görevimin sınırlarını aşıyordu ama çok öfkeliydim.

"Tebrikler. Başardınız. Meer Hanesi'nin bir kukla gibi iplerini çekmesine izin verdin. Şimdi Meer Hanesi Krahr Hanesine saldırırken, halkınız Nexus'ta ölmeye devam edecek. Orada öldürülen her vampir, yalnız başına ağlayan her eş, ebeveynlerinden mahrum bırakılan her çocuk, bunların hepsi senin ruhunda. Tadını çıkarın."

Robart ağzını açtı.

"Telafi edeceğiz," diye söz verdi Leydi Isur.

Onu görmezden geldim. Herkesin aklımdan bir parça almasına izin verecektim. "Bay Camarine."

George soğuk ve asil bir duruşa büründü. Birkaç gün önce olsa umursardım. Şu anda, o kadar da değil.

"Beni durdurduğunuz için otelimde insanlar öldü. Gertrude Hunt'ın itibarı geri dönülemez bir şekilde zarar gördü."

George ağzını açtı.

"Misafirler yerde ölü yatıyor!" Tersledim. "Benim otelimde! Uğruna çalıştığım her şey, savunduğum her şey mahvoldu. Hiçbir para bunu düzeltmeyecek. Benim profesyonel

dürüstlük tehlikeye girdi. Bunun olmasına izin verdim çünkü siz oyun oynamak istediniz."

George ağzını açtı.

"Benimle konuşma," dedim ona. "Sen Hakem olabilirsin ama ben hâlâ Hancı'yım."

Şamana ve Savaş Papazına döndüm. "Ölenlerin ruhlarını yatıştırmak ve ruhlarını öbür dünyaya götürmek için hakları yerine getireceksiniz. Bu ana salonu onların ölümlerinin lekesinden temizleyin. Sonra ölülerinizin cesetlerini alacaksınız. Onları gömün, ateşe verin, ailelerine teslim edin, yapılması gereken her neyse onu yapın. Bu gece sizin."

Şaman ve savaş papazı birbirlerine baktılar.

"Aynı anda mı?" Odalon sordu.

"Evet. Özel bir düzenleme yapılmayacak. Geleneklerinizin etrafında dolanmaktan bıktım. Halkınızın isteklerini yerine getirdim ama onlar yüzüme tükürdü. Bunu kabullenin."

Turan Adın'a döndüm. "Kötü sinyal için özür dilerim. Lütfen beni takip edin. Sizin için hazırladığım kamaralar var."

Onu salondan çıkardım. Geleceğim karmakarışık. Bu felaketten geri dönmek gerçekten zor olacaktı.

Mutfağın önünden geçtik ve kapı aralığından Orro'nun yerde top gibi kıvrıldığını gördüm. Olamaz.

Mutfağa koştum ve yanına düştüm. Başını ya da ayaklarını göremiyordum. Sadece sivri bir toptu.

"Yaralandın mı? Orro?"

Yanıt yok.

"Orro?"

Topun içinde bir yerden mufflak bir ses geldi. "Varlığımın amacı ne?"

Yaralı değil. En azından fiziksel olarak. Rahat bir nefes aldım, yere oturdum ve dikenlerinin arasındaki koyu renkli kürkü nazikçe okşadım. "Böyle konuşma."

"Bu benim geri dönüşüm olacaktı."

"Hâlâ öyle. O tavuk nirvana gibi kokuyordu. Bu kadar çok varlığın bu kadar hızlı yediğini hiç görmemiştim. Caldenia çatalını yalıyordu. Yeminli düşmanlarına bile intikamlarını birkaç dakikalığına unutturdun."

"Tatlıya bile gelemedim. Bir sürü tatlım vardı. Ana yemekten sonra damak temizleyici bile servis etmedim. Ben bir başarısızım." Sesi gerçek bir çaresizlikle titriyordu.

Turan Adın'a baktım. Sessiz bir gölge gibi duvarın dibinde bekliyordu.

"Hayır, değilsin. Sen tanıdığım en iyi şefsin. Bundan yıllar sonra kimse bazı insanların öldürüldüğünü hatırlamayacak ama o tavuğu hatırlayacaklar."

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu usulca.

"Öyle olduğunu biliyorum. İnsanlar tatsız anıları bir kenara iter ve iyi şeyleri hatırlar. Senin yemeklerin insanları mutlu ediyor, Orro." Elimi uzattım. "Hediyeye şimdi ihtiyacım var."

Duvar yarıldı ve bana bir hediye çantası fırlattı. Onu yakaladım ve parlak kırmızı bir kurdele fiyonkuyla süslenmiş altın folyoyu hışırdattım. Merakının onu alt edeceğini umuyordum. Bu hediye market gezim sırasında almış ve hana saklatmışım. Ziyafetten sonra ona vermeyi planlıyordum.

"Bunları senin için aldım. Yardımcı olurlar." "Hiçbir şey yardımcı olamaz."

Çantanın kenarlarını bir arada tutan bandı dikkatlice kopardım. İçindekilerin sürpriz olmasını umarak ağzını kapatmışım. Bant bir taraftan çıktı ve çantanın kenarlarını açtım.

Topun içinden bir koklama sesi yükseldi. "Bu koku da ne?"

"Bu senin için bir hediye." Poşeti ona doğru tuttum ve kokusunun yayılmasına izin vererek salladım. "Lezzetli meyveler."

"İstemiyorum."

"Bunu senin için özel olarak aldım. Bugün zaten çok şey yaşadım. Duygularımı incitmek istemezsin, değil mi?"

Top kaydı ve yerde oturan Orro'nun içine doğru açıldı. Ona hediye poşetini uzattım. Dikkatle baktı, torbanın kenarları arasındaki boşluğu kokladı, çekip ayırdı ve bir mango çıkardı. Kırmızı ve yeşil meyve avucunun üzerinde duruyordu. Pençesiyle mangoyu deldi, meyvenin kabuğunun ince bir şeridini soydu ve içindeki parlak sarıyı yaladı.

Sessiz bir hışırtıyla iğneleri diken diken oldu.

"Nedir bu?" diye fısıldadı.

"Mango." Babam her zaman bir Quillionian ile mangoların kesin bahis olduğunu söylerdi. Ne kadar emin bir bahis olduğunu fark etmemiştim.

Orro meyveyi tekrar yaladı, ona baktı ve aniden ısırarak sarı etini parçaladı. Hâlâ orada olduğumu fark edene kadar mangoların yarısını yemişti ve bıyıklarına bulaşan mango parçalarıyla dondu kaldı. "Beni görmeyin."

"Yapmayacağım," diye söz verdim. Uzandım ve tüylü yanağını nazikçe okşadım. "Sen Galaksideki en iyi aşçısın."

Gözlerini kırptırdı.

Ayağa kalktım ve Turan Adın'a beni takip etmesini işaret ederek mutfaktan çıktım.

Merdivenleri çıkarken arkamda sessizce yürüyen Turan Adın'ın farkındaydım. Varlığı boynumdaki deriyi diken diken ediyordu, sanki yüksek voltajlı tellerden örülmüş gibiydi

canlı akımla uğulduyordu. Odasını mahvetmiştim. Ona hiç uymuyordu.

"Gecikme için özür dilerim," diye mırıldandım. "Sorun değil."

Neredeyse sıçrayacaktım. Sesi tizdi, bir insan boğazının çıkarabileceği türden bir sestten çok derin bir hırıltı gibiydi.

"Hanınızda öldürmek zorunda kaldığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Bekle, ne? İyi değildi. Neden yle söyledim ki? "Hepimiz için uzun bir gün oldu. Yorgun olmalısınız. Konaklama yerlerimiz muhtemelen alıştığınızdan daha mütevazı."

Evet, bu çok kurnazcaydı. İzin verin kendi otelime hakaret edeyim, çünkü oda tercihlerinizi söylemeniz için başka bir yol bulamıyorum.

"Ben savaşa alışkınım," dedi sessizce. "Bana nereceğiniz her şey şu anda sahip olduğumdan daha iyidir."

Farklı bir ses tonuyla söylendiğinde bu bir tribün gösterisi ya da sempati çabası gibi gelebilirdi, ancak onun ağzından çıktığında basit bir gerçek ifadeydi. Bu sözlerde çok şey duydum: yorgunluk, pişmanlık, keder, kaçınılmaz şiddeti kabullenme ve acil bir mesafe ihtiyacı. Yorgundu, kemik yorgunu ve neden olduğu ölümden uzakta olmak istiyordu. Ondaki uzaklaşma ihtiyacı onu yuvarladı. Ona değecek hiçbir hancı bunu kaçırmazdı. Bir inzivaya ihtiyacı vardı ve ben de onun için bir inziva yeri hazırlayacaktım. Bu yüzden hancıydım.

Kesinlikle erkekti. Aynı zamanda Nuan Cee'nin alışanıydı ve hayati önem taşıyan biriydi, bu yüzden lükse alışkındı ama bundan daha fazlası huzur içinde olmak istiyordu. Temiz olmak.

Telaşla odasındaki eşyaların yerini değiştirdim. Neredeyse kapıya varmıştık.

"Hanınızın itibarı onarılamayacak şekilde zarar gördü m?" diye sordu.

"Dünya'daki hanlar hakkında ne biliyorsun?" "Daha önce misafir oldum."

"O halde ilk önceliğimizin misafirleri güvende tutmak olduğunu biliyorsunuz. Hakem'in emirlerinin eylemlerimi yönlendirmesine izin verdim, çünkü onun amacının bu insanlar arasında barış olduğuna inandım. Şimdi bazı konuklar öldü. Artık ona güvenmiyorum ve aynı hatayı bir daha yapmayacağım."

Odasının kapısı açıldı. Kenara çekildim.

Kayın ağacının rengine kaba kumaştan paneller duvarları kaplıyor, dar cilalı ahşap plakalarla çerçeveleniyordu. Duvarın üst kısmı, tonozlu tavanla aynı renkte, insanı parşömene benzeten rahatlatıcı bir adaçayına boyanmıştı. Cilalı bambu zemin, duvarlardaki ahşap vurguları yansıtıyordu ve tahtaları kehribar rengi bal rengindeydi. Büyük bir platform yatak sol duvarın karşısında duruyordu, sade ve moderndi ancak güçlü kare hatlarını koruyordu. Yatak örtüsü griydi, beyaz yastıkların kenarları adaçayı ve altın rengiyle süslenmişti. Kumaş paneller yatağın her iki yanında bitiyor, tavadaki adaçayı renginin yere kadar akmasına izin veriyordu ve vernikli bambudan yapılmış özenli bir kare Kelt düğümü duvarı süslüyordu. İki komodin yatağı çevreliyordu; dokuz kare çekmecedan oluşan basit dikdörtgenler neredeyse siyaha boyanmış, ardından akasya ağacının soluk altın rengi damarları görünecek şekilde yıpratılmıştı. Özel bir balkona açılan kapı ardına kadar açıktı, jakuzi ve meyve bahçesi manzarası sunuyordu.

Sakin bir odaydı, üst düzey ama erkeksi, steril olmadan huzurlu ve temizdi. İçine adım atmak, zorlu ve terli bir koşunun ardından serinletici bir göle girmek gibiydi.

"En derin özürlerimi sunarım," dedim ona. "Otelimde saldırıya uğradığınız için üzgünüm. Sizi güvende tutamadığım için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," dedi sessizce.

Duvar yarıldı ve ziyafetten bol miktarda yiyecek sunan bir tepsi dışarı kaydı: başlangıçlar, içecekler, küçük kaplarda tatlılar ve ortada tavada kızartılmış tavuk. Orro bir tabağı bir araya getirecek kadar iyileşmiş olmalıydı.

"Galaksideki en iyi tavuk," dedi Turan Adın, sesinde eğlenceyi andıran bir şeyler olduğundan kuşkulananarak.

"Elbette," dedim ona. "Onur konuklarımıza sadece en iyisini sunarız."

Dışarı çıktım ve kapıyı arkamdan sessizce kapattım.

###

Görünmez bir hırsız bulmanın püf noktası onu görünür kılmaktır ki bu da kulağa dünyadaki en bariz sonuç gibi geliyordu. Hana hırsızın varlığının silik bulanıklığını fark etmeyi ve onu hedef almayı öğretmek çok daha zordu.

Başımı ekrandan kaldırdım. Hanın ana katının altındaki laboratuvarımda oturuyordum. Önümde, hanın duvarlarında beşe beş metre boyutlarında ve yaklaşık dokuz metre yüksekliğinde kare bir niş oluşmuştu.

"Ve git," diye mırıldandım.

Nişin duvarındaki holografik bir projektör bulanıklığın yakın bir benzerini oluşturdu. Duvar yarıldı ve bulanıklığın üzerinden bir sis püskürdü. Nişin duvarları tamamen aynı görünüyordu.

"Işıklar," diye mırıldandım.

Işık söndü. Yavaşça dönen siyah bir UV lambası yandı. Işını nişi taradı. Bir zamanlar steril olan duvarlar parlak maviyle parladı.

"Mükemmel."

Ekranım yanıp söndü ve ön odamın görüntüsüne dönüştü. George ve Sophie sanki bir şey kaybetmiş gibi etrafa bakınıyorlardı.

"Ne oldu?"

İkisi arka arkaya döndüler, yüzlerinde aynı nötr ifadeler vardı. Sesim duvarlardan yayılmıştı. Genelde bunu yapmazdım çünkü bu kötü bir davranıştı ve konuklar yaşam alanlarında yankılanan bedensiz seslere kötü tepki verme eğilimindeydiler ama yine de sinirlenmişim.

Sophie, "Seni kontrol etmeye geldik," dedi.

Çok tatlı değil mi? Onlara defolup gitmelerini söyleyebilirdim. Ne yazık ki ben hâlâ bir hancıydım ve onlar da öfkemi kontrol altına almaktan içim patlasa bile her türlü nezaketi göstereceğim misafirlerimdi.

Hana el salladım. Duvarda bir dizi merdiven oluştu ve ön odaya doğru yürüdüm. Zemin arkamdan kapandı.

George ve Sophie bana baktılar.

Sophie, "Ben bize çay getireyim," dedi ve mutfığa gitti.

"Benimle konuşman için seni buraya o getirtti." Kanepeye oturdum.

"Evet." Kendini karşımdaki sandalyeye bıraktı.

"Ve sen de onun gönlünü aldın. Onun duyguları senin için önemli, bu yüzden olasılıkları tarttın ve ne olursa olsun karar verdin.

Sahip olduğunuz plan, benimle bu konuşmayı yapmanızdan çok fazla zarar görmezdi ve işte buradayız."

"Evet." Arkasına yaslandı, yakışıklı yüzü kasvetliydi. Kadın ona dürüst olması gerektiğini söylemiş olmalıydı.

"Buraya geldiğinden beri yaptığın her şey, her kelime, her ifade ve her hareket dikkatlice hesaplandı. Robart ve Meer Hanesi arasındaki ittifakı yok ettin, onu akranlarından izole ettin. Arland ve Isur için o hasarlı bir mal ve Meer Hanesi için de artık bir değer değil. O bir utanç kaynağı, onların onursuzluğunun tanığı ve kolaylaştırıcısı. Şimdi barış yapmak için can atacaktır. Meer Hanesi çok büyük ve Vorga Hanesi onun beşte biri kadar. Meer şövalyeleri Beneger'in başarısızlığının utancını bir kenara bırakıp Vorga Hanesi'nin peşine düşmeyi seçerse, Meer Robart'ın Hanesi'ni bütünüyle yutacak ve bunun farkına bile varmayacaktır. Robart'ın artık Arland ve Isur'un yanında yer almaktan ve stratejik bir ittifak için dua etmekten başka çaresi yok. Diğer taraftan Meer Hanesi'nin onuru kırıldı. En iyi savaşçılarından üçünü gönderdiler ve bir adam bile alamadılar. Zayıf ve acınası görünüyorlar. Aforoz edilmeleriyle birlikte bu durum onları herhangi bir ittifak kurmakta zorlayacaktır."

George, "Bölge bunun için daha istikrarlı olacak," dedi kesin bir ifadeyle.

"O zaman Horde'un gururunu otrokari'nin önünde öldürdün. Sophie'nin yüzünü gördüm. Meydan okumak için yaşıyor. Ona Ruah'ın görüntüsünü gösterdiğin anda, onu hedef alıp öldüreceğini biliyordun. Horde'un kibrini kontrol etmedin, onu yok ettin."

"Evet," dedi George.

"Şimdi vampirler çaresiz, Horde da çaresiz. İkisi de aşağılanmış durumda. İkisi de bana borçlu ve barış görüşmeleri karmakarışık. Hepsi planın bir parçası mı?"

"Evet."

Eğer bir kez daha evet derse, kafasına ağır bir şey geçirirdim.

"Peki benim otelim bu sürecin talihsiz bir zayıyatı mı?"

"Belki de."

"İşin bitti mi?"

"Pek sayılmaz."

"Başka ne var ki? Tüccarları da çaresiz bırakabilirsiniz. Sırada bu mu var?"

"Evet," dedi.

"George, tek kelimelik cevaplar vermeyi bırak. Otelime geldin ve beni ve Gertrude Hunt'ı olabilecek en kötü şekilde kullandın. En azından bu korkunç karmaşanın nihai amacını bilmeyi hak ediyorum."

"Bu bir karmaşa değil," dedi. "Bu dikkatlice yönlendirilmiş bir yolculuk. Ve amaç her zaman aynı kaldı: imkansızı başarmak ve Nexus'ta barışa aracılık etmek."

Öne doğru eğildim. "Bu işte benim yerim neresi?"

"Her şeyin tam ortasındasın," dedi. "Sen ve han. Olan her şey senin üzerindeki etkisi için tasarlandı."

"Ne amaçla?"

"Bunu sana söyleyemem. Bana güvenmek zorundasın."

"Bu bir daha asla yapmayacağım tek şey. İnsanların hayatlarıyla öylece oynayamazsınız."

"Ben hiç oynamam." George'un yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi belirdi. "Hedefimi çok dikkatli bir şekilde incelerim ve yaptığım her şeyi o hedefe ulaşmanın getireceği faydalarla karşılaştırırım. Ölümü çok yakından tanıyorum. Neredeyse çocukluğumdan beri sürekli bir yoldaşım oldu. Kimsenin hayatını hafife almam, ne senin, ne Ruah'ın, hatta ne de Beneger'in. Cinayetten kaçınmak için kendimi ve hedefimi tehlikeye atacak kadar ileri giderim, yeter ki hedefime yönelik risk seviyesi kabul edilebilir olsun ve benim kabul edilebilirlik eşiğim sandığınızdan çok daha yüksektir. Öldürmeye yalnızca kesinlikle gerekli olduğunda başvururum ve bir cana kıydığımda bunun tüm seçeneklerimi incelediğim ve başka seçeneğim olmadığı için olduğundan emin olabilirsiniz. Ancak bazı olaylar, onları meydana getiren insanlardan daha büyüktür ve bu yüzden ne yaparsam yapayım

Onları harekete geçirmeliyim. Neredeyse bitti, Dina. Yakında anlayacaksın. Söz veriyorum, uzatmayacağım."

Ayağa kalktı ve uzaklaştı.

Kimin otelime girmesine izin vermiştim?

Sophie mutfaktan süzülerek geldi ve önüme dumanı tüten bir fincan çay koydu. Tadına baktım. Papatya çayı.

George ile aynı sandalyeye oturdu.

"Ne planladığını biliyor musun?" Ben sordum.

"Hayır. Bu konuda çelişkiler yaşadığını biliyorum. İkimiz arasında ben daha şiddet yanlısı olsam da bana vicdanım diyor, en azından ilk bakışta."

"Hayır," dedim ona. "Çabuk ve merhametle öldürüyorsun. George acımasızdır."

"Eğer biri aynı anda hem şefkatli hem de acımasız olabiliyorsa, o da budur. George her zaman bir çelişkiydi." Sophie çayını içti. "Ne yapacaksın?"

"Yapmak için işe alındığım şeyi yapacağım. Söz verdim. Şimdi geri adım atmayacağım ama artık kendimi kullandırmayacağım."

Sophie gülümsedi. "Eminim buna güveniyordur."

Bölüm 13

Uyandım çünkü isimsiz kedi bana bakıyordu. Büyük yuvarlak gözleri iki ay gibi parlıyor, perdelerin arasından süzülen sabah ışığını yakalıyordu.

Elimi kaldırdım. Birkaç saniye düşündü, sonra yavaşça öne doğru hareket etti ve yumuşak başını avucuma sürttü. Açıklanamaz bir nedenden ötürü, bu beni daha iyi hissettirdi. Kedi yine bana sürtündü ve kek yapmak için yatağa yerleşti. Ben de yere doğru kaydım.

"Canavar mı?"

Küçük köpek yatağın altından fırlayıp üzerime atladı ve yüzümü yaladı. Ona sarıldım. "Kim iyi bir köpek? Canavar iyi bir köpekçiktir!"

En azından Beast beni seviyordu. O gün ne yaparsam yapayım, Beast benim Evren tarihindeki en büyük sahip olduğumu düşünüyordu. Ne yazık ki bütün gün burada kalıp onunla oynayamazdım.

Kalktım, dişlerimi fırçaladım, duş aldım ve mavi bornozumla birlikte Hancı kıyafetimi giydim, otomatik pilotta görevleri tamamladım. Uyku bedenime iyi gelmişti ama geri kalanıma gelmemişti. Kendimi bitkin, duygusal ve zihinsel olarak tükenmiş hissediyordum.

"Ana balo salonu, lütfen."

Bir ekran bana ana balo salonunun görüntüsünü sunuyordu. Savaş Papazı ve şaman, aralarında yaklaşık on beş metre boşluk olacak şekilde yerde oturuyorlardı. Konuşuyorlardı. Yüz ifadeleri düşmanca görünmüyordu. Üç vampirin cesetleri, tabutlara çok benzeyen ve birçok Dünya vampir efsanesine yol açan durağanlık odalarına yerleştirilmişti. Ruah'ın bedeni, üzerinde ritüelistik rünler bulunan kat kat kumaşlara sarılmıştı.

Aşağıya indim. Her iki dini temsilci de cesetleri dünya dışına göndermeye karar vermişti. Şaman Ruga, Ruah'ın ailesiyle birlikte gömülmesini istiyordu. Odalon Meer Hanesi'ne bir bildiri yazmıştı. Meyve bahçesinde yürürken bana okudu, ölülerin bulunduğu palet arkamızdan geliyordu.

"Lord Beneger ile Şövalyeler Uriel ve Korsarad'ın Turan Adin'in kurbanı olduklarını ve akşam yemeği sırasında yemek salonuna girerken ona saldırdıklarını büyük bir üzüntüyle bildirmek zorundayım."

"Korkaklar gibi," diye ekledi Ruga sol tarafıma.

"Düşen kurban mı?" Vampirler kendilerini avcı olarak görürlerdi, av olarak değil. Bu ağır bir hakaretti.

"Gerçekten de," diye gülümsedi Odalon, dişlerini göstererek. "Direnişleri sadece birkaç nefes sürdü ve en cesur çabalarımıza rağmen kurtarılamadılar."

Kahkahalar o kadar hızlı patladı ki, homurdanmadan önce elimi ağızıma kapattım.

"Bir otrokari kılıç ustasının müdahalesi bile bir fark yaratamadı, çünkü talihsiz hücumlarından birkaç dakika sonra öldüler."

Ruga'ya baktım. Şaman omuz silkti. "Bu benim tebliğim değil."

Odalon sırttı. "Günahlardan Arınma ve Duvaktan Geçme haklarını yerine getirdim ve gerekli saatler boyunca nöbet tuttum. Tek umudum, düşünce ve eylem yoluyla En Kutsal'a hizmet ettiğim yılların ve Kutsal Anokrasi adına bereketli savaş meydanlarına dökülen bedenimin ve düşmanlarımin kanının, şövalyelerinizin ruhlarını Cennet'e tavsiye etmek için yeterli olmasıdır. Lord Beneger ile olan olayın kaydını bulacaksınız."

Kıkırdadım. "Cennete girmelerine izin vermesi için En Kutsal Olan'a ne kadar yalvarmak zorunda kaldın?"

"Sadece dürüstlüğüme gerektirdiği kadar sert." Odalon gülümsedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Bu şimdiye kadar duyduğum en güzel 'İşte şerefsiz ölüleriniz, defolun ve bir daha gelmeyin' mektubu," dedim ona.

Ruga, "Ona bu konuda yardım ettim," dedi.

Birinin bakışlarını üzerimde hissettim. Solumuzda Turan Adın balkonda duruyordu. Herkesin kamarasını tasarlarken hepsinin meyve bahçesini gördüğünden emin olmuştum ama balkonlarından bahçeye atlamaları onları bahçenin farklı noktalarına yerleştirecekti. Turan Adın sadece varlığıyla bile herkesin aklını başından aldığı için balkonu aslında buraya, iniş alanına yakın bir yere açılıyordu. Zırhını ve tabardını giymişti. Kukuletası yukarıdaydı ama bize bakıyordu.

Ruga sessizce homurdandı. Odalon Turan Adın'e baktı ve bir an için otrokar ve vampir aynı ifadeleri takındı.

"Bu yaratık beni rahatsız ediyor," dedi Ruga.

"Bu konuda yalnız değilsin," dedi Odalon ona.

"Öldürme şekli yüzünden mi?" Tahmin ettim.

"Hayır." Ruga yüzünü buruşturdu. "Çünkü çaresiz durumda."

Odalon, "Hepimiz çaresiz durumdayız," dedi. "Kimse Nexus'a geri dönmek istemiyor."

"Evet, ama çaresiziz ama yine de savaşın sona ereceğine dair umudumuz var."

"Doğru," dedi Odalon. "Orada karanlık var."

Ona baktım.

Odalón, "Gerçek bir ruhani danışman bir rahipten daha fazlasıdır," dedi. "Bizler insan ve kutsal arasındaki bağlantıyı. Kendimizi hizmete adanır ve buna cemaatimizin sadece ruhani değil duygusal ihtiyaçları da dahildir. Empati yeteneğimiz nedeniyle seçildik ve mesleğimize çekildik."

"Biz birbirimize benziyoruz," dedi Ruga. "Cemaatimizin içine bakmaya çalışıyoruz."

ve yıpranmış kenarları iyileştirir."

Bu, ikisinin neden birbirlerinden etkilendiklerini açıklıyordu. İki empatı birkaç saatliğine aynı odaya koyun ve er ya da geç diğer kişinin nasıl hissettiğini anlamak için doğal olarak birbirlerine ulaşmaya çalışacaklardır.

"Onun ruhuna baktığımda," dedi Ruga, omzunun üzerinden Turan Adin'e bakarak, "çatışma görüyorum."

Odalón, "Çaresizlik bizi harekete geçmeye zorlayan bir katalizördür," dedi. "Bizi tehlikeden kurtarmak için sahip olduğumuz son rezervleri çağırır. İşte bu yüzden bu zirvede bulunuyoruz. O kadar çaresiz durumdayız ki, ezeli düşmanımızla müzakere etmeye hazırız. Bu bizi normalde ulaşamayacağımız sınırlara itiyor."

"Umutsuzluk bir ateştir," diye ekledi Ruga. "Parlak yanar ama bir bacası, bir çıkışı olmalıdır."

"Bir baca mı?" Odalon'un kaşları yukarı kalktı.

Şaman gözlerini devirdi. "Güzel. Bu yaratık tarafından sergilenen çaresizlik, temelde savaş ya da kaç tepkisinin uzun süreli daha düşük bir halidir. Adrenalinin kaç ya da savaş tepkisi tehlikenin gerçek tezahürüne verilen bir tepkiyken, çaresizlik gelecekteki bir tehlikenin algılanmasının sonucudur. Organizmayı harekete geçirerek, tehlike gerçekten ortaya çıkmadan önce aktif olarak bir kaçış yolu aramaya zorlar ve karmaşık bir hormonal etkileşimler kademesine neden olur. Metabolizma hızınız artar, bir dizi salgı bezi daha yüksek bir verimle çalışır, saplantılı düşünceler oluşur ve bu böyle devam eder."

Durdum ve kendimi çimdikledim.

"Biliyorum," dedi Odalon bana. "Mikrobiyoloji alanında yüksek lisans yaptığını öğrendiğimde benim için de büyük bir şok oldu."

"Bu sağlıklı bir durum değil," diye devam etti Ruga. "Uzun bir süre boyunca çaresizlik içinde çalışmak üzere tasarlanmamışsınız."

Odalón, "Bu kısa süreli bir metabolik patlamadır," diye ekledi. "Vücut, biriken bu potansiyelin bir kısmını dışarı atmaya çalışacaktır. Örneğin çok fazla stres altındaysanız panik atak geçirebilirsiniz."

Ruga, "Turan Adin çaresiz ama aynı zamanda kapana kısılmış durumda," dedi. "Her şey onun üzerinde yuvarlanıyor. Baştaki metaforuma geri dönersek, çaresizlik bir yangınsa, onun yangını da taş bir sığınığın içinde sürüyor. Onu olduğu yerde neyin tuttuğunu bilmiyorum, borçlu mu, disiplinli mi, doğru amaç için mi orada olduğunu hissediyor, ama her ne ise, bu onun ruhunda derin bir çatışma yaratmış."

Odalón, "Bu tür bir baskıya dayanması mümkün değil," dedi. "Bedeni ve ruhu umutsuzca kaçmak istiyor ama zihni onu yerinde tutuyor. Çok yorgun. Altı ay içinde kendini öldürecek."

Ruga, "Sekize kadar çıkabilirim ama evet," dedi.

"Bu onu inanılmaz derecede tehlikeli yapıyor," dedi Odalon, "çünkü umurunda değil. Vücudunun temel içgüdülerinin ötesinde kendini koruma gibi bir düşüncesi yok."

"Asla kendi canına kıymayacak. Savaşta ölmeye çalışacaktır," diye ekledi şaman. "Ve son günü olduğuna karar verdiğinde savaş alanında olmak istemiyorum."

"Bu korkunç," dedim.

"Savaş korkunç bir şey," dedi Odalon. "İnsanları mahveder." "Nexus'ta savaş özellikle korkunçtur," dedi Ruga. "Neden?" diye sordum. Ben sordum.

Odalón, "Modern savaş garip bir şekilde merhametlidir," dedi. "Teknolojimiz stratejik hedefleri önceden bombalamamıza izin veriyor. Kayıplar meydana geldiğinde, bunlar genellikle hızlı oluyor."

Ruga, "Yüksek yoğunluklu ışın bombardımanında ölüm 0,3 saniye sürer," dedi. "Bu bir yaşam kaybıdır, geri döndürülemez ve yeri doldurulamaz, ancak acı çekmeden ölmektir. Gelişmiş silahlar Nexus'ta düzgün çalışmıyor. Yörüngesel bombardıman söz konusu değil, çünkü bir şey doğru hedeflemeyi engelliyor. Düşmanınızı topçu ateşiyle vurmaya çalışmak da anlamsızdır."

"Patlayan silahlarımız oldu," dedi Odalon. "Savaşın ilk yılında yoğun bir topçu saldırısına dair bir kayıt var. Mermiler kayboldu ve otuz dakika sonra onları ateşleyen Meclis'in üzerinde cisimlendi."

"Bu konuda bir şeyler okuduğumu hatırlıyorum." Ruga sırttı.

Odalon, "Bu, vahşi silahlarla yapılan yakın ve kişisel bir savaş," dedi. "İlk başta genç ve aptal olduğunuzda ve bunu duyduğunuzda, bunun görkemli olacağını düşünürsünüz. Eski kahramanlar gibi düşmanınızın saflarını darmadağın edeceğinizi düşünürsünüz. Sonra kılıcınızla altı saat savaşmanın gerçekte nasıl bir şey olduğunu öğrenirsiniz. İlk bir saat, eğer hayatta kalırsanız, heyecan vericidir. Kan kokusu sarhoş edicidir. İkinci saatte yaralanırsınız ama devam edersiniz. Üçüncü saatte kana doyduğunuzu fark edersiniz. Bitirmek istersiniz. Savaş alanından çıkmak istiyorsunuz. Dördüncü saatte, öldürdüğünüz insanların yüzlerini fark ediyorsunuz. Uzuvarlarını keserken çığlıklarını duyarsınız. Artık soyut bir düşman değildir. Parçaladığınız yaşayan bir varlıktır. Tam orada, gözünüzün önünde, sizin elinizle ölüyor. Beşincide, kanıyor ve kusuyorsunuz ama yine de bedeninizi ve ruhunuzu cezalandırarak ilerliyorsunuz. Altıncıda, sonunda hayatta kaldığınız için minnettar ya da sadece uyuşmuş bir şekilde yere yığılırsınız. Her şey kan gibi kokuyor ve bu koku sizi hasta ediyor. Canınız yanıyor ve gözlerinizi açık tutmaya çalışıyorsunuz, çünkü kapatırsanız öldürdüklerinizin yüzlerini görebilirsiniz, bu yüzden savaş alanına bakıyorsunuz ve hiçbir şey kazanmadığınızı fark ediyorsunuz ve sıhhiye sizi sararken, bunu yarın tekrar yapmanız gerektiğini söylüyorsunuz."

Kulağa cehennem gibi geliyordu.

"Bu iyiydi," dedi Ruga.

"Teşekkür ederim," dedi Odalon.

"Umutsuz bir şekilde uygarlaştık," dedi Ruga. "Bu tür bir savaş için uygun değiliz. Atalarımızın bile buna uygun olduğunu sanmıyorum. Onlar bizden çok daha kolay ölüyorlardı, bu yüzden tek bir uzun muharebe savaşın gidişatını belirleyebilirdi. Artık birimizi öldürmek için çok daha fazla hasar gerekiyor, bu yüzden her akşam hala nefes alan herkes iyileşme tanklarına giriyor ve birkaç gün sonra tekrar dışarı çıkıyorlar. Sonsuz savaş. Sonsuz savaş."

"Sonsuz acı." Şimdi Arland'ın bundan bahsettiğinde yüzünün neden değiştiğini anlıyordum.

"Evet," dedi Ruga. "Ve artık barış için hiç umut yok."

"Ben umut yok demezdim," dedi Odalon. "Bu daha ziyade kasvetli."

"Senin halkın Tüccarlara, benim halkım da Hakem'e saldırdı." Ruga içini çekti. "Sözlerimi bir kenara not edin: bu sonun başlangıcı."

Turan Adın balkonundan atladığında iniş alanından geri yürüyorduk. Bunu çok rahat bir şekilde yaptı, sanki otuz metrelik düşüşü temizlemek merdivenden inmek gibiydi. Yanımdaki vampir ve otrokar silahlarına davrandılar.

"Seninle yürüyebilir miyim?" diye sordu bana o sessiz, hırıltılı sesiyle.

"Elbette." İki din adamına baktım. "Lütfen bize müsaade edin."

Odalon ve Ruga uzun bir süre tereddüt ettiler. "Nasıl isterseniz," dedi Odalon sonunda. "Biz önden gideceğiz."

Yürümeye devam ettiler. Kısa bir mesafe ilerleyene kadar bekledim ve Turan Adın'a döndüm. "Konuşmak istediğin özel bir konu var mıydı?"

"Hayır."

Belki de sadece biraz arkadaşlık istiyordu. "Kendimi toparlamak için birkaç dakikamı ayırıp en sevdiğim yerde oturacaktım. Bana katılmak ister misin?"

Başını salladı.

Onu sola, elma ağaçlarının yanından geçerek eski bir çitin yanına götürdüm. Dar bir aralıktan geçtim ve onu bekledim. Çitle sınırlanmış at nalı şeklindeki açıklıkta küçük bir gölet vardı. Yüzeyde zambaklar yüzüyordu ve biri turuncu, diğeri kırmızı benekli beyaz iki büyük koi sığ suda nazikçe hareket ediyordu. Göletin yanında küçük bir tahta bank bekliyordu. Bir ucuna ben oturdum. O da diğeri ucuna oturdu.

Sessizce oturduk ve koileri izledik.

"Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Evet. Ben büyürken işim bahçelerle ilgilenmektir. Burada, Teksas'ta, su kısıtlamaları nedeniyle daha zor ama otel yağmur suyunu topluyor."

"Çok güzel," dedi.

"Teşekkür ederim. Yaz aylarında bunun üzerinde daha fazla çalışmayı umuyorum. Biraz daha büyütürüm. Belki şuraya biraz çiçek ekerim ve bir hamak koyarım, böylece kitabımla buraya gelip okuyabilirim..."

Banktan atladı ve gitti. Bir an oradaydı, bir an sonra yalnızdım. İnsanlık dışı bir hızla hana geri döndüğünü hissettim. Ayağa fırlamış, duvara tırmanmış, balkonuna çıkmış ve odalarında kaybolmuştu.

Ne dedim ben?

Bir iki dakika daha tek başıma oturdum. Aradığım dinginlik bir türlü gelmiyordu.

Hanın zili çaldı. Otrokari kamaralarından dikkatimi çekmeye çalışıyordu ve ahırlarda bir şeyler oluyordu.

İçimi çektim, ayağa kalktım ve ahıra doğru yöneldim. İçeride, Hardwir'in Memur Marais'in arabasını tamir etmesine yardım eden Nuan Cee'nin yeğeni Nuan Sama eşeklerden birinin yanına çömelmişti. Jack bankta oturmuş onu izliyordu. Nuan Cee'nin

Her gün ahıra gelip hayvanlarla ilgilenmesi için ona izin vermiştim. Genellikle Jack ya da Gaston ona eşlik ederdi.

"Ne oldu?" Ona sordum.

Patisiyle mavi ve krem rengi kürkünü fırçaladı. "Tan-tan kendini kötü hissediyor."

Eşek devesi iri kara gözleriyle ona baktı. "O hasta mı?"

"Hayır. O sadece yaşlı." Nuan Sama iç çekti. "Sanırım bu onun son yolculuğu. Fırsat buldukça gelip onu ziyaret ediyorum ama o... Bazen yaratıklar yaşlanır."

"Bunu onun için kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey var mı?"

"Ahırlardaki oksijeni artırabilir misiniz?" Nuan Sama başını kaldırıp bana baktı.

Başka hiçbir şeyi düzeltemezdim ama en azından bunu düzeltebilirdim. "Yüzde yirmi üç olur mu?"

"Bu mükemmel olur. Teşekkür ederim! Bu onun daha rahat nefes almasını sağlayacak."

"Bitti." Birinin gününü daha iyi hale getirdim. Bugün tamamen bir kayıp değildi.

Han tekrar zil çaldı. Otrokari gerçekten ısrarcıydı. En yakın duvarda bir ekran açtım. Dagorkun'un yüzü ekranı doldurdu.

"Hanımefendi sabah çayını paylaşmanızı istiyor."

Çayı paylaşmak istemedim. Politika yapmak ya da zeki olmak istemedim. Sadece mutfağa gidip bir fincan kahve almak istedim. Desteğe ihtiyacım olacaktı. "Teşekkür ederim. Hemen geliyorum."

Ekrana el sallayarak Caldenia'nın kahvaltı etmeyi sevdiği kapalı balkona seslendim. Majesteleri en sevdiği sandalyesinde oturmuş, altın ve kırmızı çiçeklerle işlenmiş bir kimono ile karmaşık bir kobalt melezi elbiseyi kusursuz bir şekilde giymişti.

"Günaydın, Majesteleri. Khanum'un sabah çayında bana eşlik eder misiniz?"

"Tabii ki hayır. Hemen aşağıya geliyorum."

Ekranı kapattım ve Caldenia ile merdivenlerde buluşmaya gittim.

Otrokari'nin odası alışılmadık derecede sessizdi. Hüzünlü yüzlü Dagorkun, Caldenia ve beni bir kez daha balkona götürdü ve parlak yastıkların üzerinde cübbesiyle oturan annesinin arkasında durdu. Bu kez dairesel ateş çukurunda yanan bir alev baharatlı bir duman bulutu gönderiyordu. Kokuyu tanıdım - jeva otu. Otrokari uzun bir yolculuktan önce iyi şans getirmesi için yakardı. Hanum alevlere baktı, kaşları çatılmıştı. Caldenia'nın varlığını kabul etmedi.

Yuvarlak kanepeye oturdum. "Gidiyor musun?" "Yarın akşam,"

"Neden?"

"The Barış müzakereler var başarısız oldu." Bir sonraki Hanım gözlerini kıstı. "Artık barış olamaz."

"Anlamıyorum," dedim nazikçe. "Ne değişti?" "Utanç duyduk ve aşağılandık."

Vampirler de öyleydi ama bunu bu sözlerle belirtmek en iyi strateji olmazdı. "İlk darbeyi Kutsal Anokrasi vurdu."

Hanım içini çekti. "Evet, ama şimdi ikimiz de zayıf bir konumdayız. Buradayız." Elini kaldırdı, avuç içini yere paralel tuttu. "Tüccarlar burada." Diğer avucunu birkaç santim daha yukarı kaldırdı.

"Tüccarlar barış istiyor. Barış olmadan kâr da olmaz."

"O kadar basit değil." Dagorkun söyledi.

"Biz bir demokrasiyiz," dedi Hanum. "Burada bulunan kadın ve erkeklerin hepsi seçkin savaşçılardır. Onlar mahsulün en iyi tohumları ve Horde içindeki belirli gruplara liderlik ediyorlar. Barış anlaşması onaylanmış olsaydı, her bir otrokar kendi itibarının ağırlığını ve değerini buna ekleyecekti. Anlaşmamızı bağlayıcı kılacak olan onların itibarları ve onurlarıydı. Halkıma basit bir emir verildi: sizin çatınız altındayken asla şiddete başvurmayacaklardı. Ruah buna itaat etmedi. Bu onun komutanına kötü yansır. Bana da."

Dagorkun yüzünü buruşturdu.

"Buraya müzakere etmek için geldim ve emrim altındaki insanları kontrol edemedim. Bu olay nedeniyle heyet olarak artık birlik içinde değiliz. Bir barış kararının, büyük bir ciddiyet ve öneme sahip bir kararın oybirliğiyle onaylanması gerekir. Ve şimdi, onurum zedelendiği için, bu oy birliğine her zamankinden daha fazla ihtiyacım var. Oy birliği olmadan, anlaşmanın Horde'un geri kalanı nezdinde hiçbir ağırlığı olmayacaktır."

Bir erkek otrokar, içinde bir demlik çay ve dört fincan bulunan bir tabak taşıyarak bize yaklaştı. Masanın üzerine koydu, başını eğdi ve gitti. Dagorkun koyu kırmızı sıvıyı fincanlara boşalttı. Hanım onu izledi, yüzü donuktu. Barış anlaşmasının başarılı olmasını o kadar çok istemişti ki. Kalbim onun için parçalanıyordu.

"Barış için hiç umut var mı? Hiç mi?" Yumuşak bir sesle sordum. Başını salladı.

"Borçlardan hoşlanmam," dedi Hanum, sesi düzdü. "Bu yüzden gitmeden önce, işlediğimiz günahın bedelini ödemenizi rica ediyorum."

Çayımı yudumladım.

Balkonun zemininden bir sis püskürdü ve kısa bir an için bu sisin içinde bir adamın belli belirsiz dış hatlarını gördüm.

Vücut.

Kaslarım kilitlendi. Vücudum sertleşti, sanki aniden çelikleştim ve yere çakıldım. Hava kayboldu. Nefes almak için çabaladım ama alamadım. Ciğerlerim göğsümün içinde iki kaya gibi oturuyor, genişleyemiyordu.

"Dina!" Caldenia bana doğru atıldı.

Ona bakamadım. Gözlerim hareket etmiyordu.

Zehir... Ben zehirlendim.

Han çığlık attı, ahşabı gıcırdayarak ve inleyerek bana doğru uzandı. Büyümle onu ittim. Hayır! Hayır! Eğer bana dokunursa, zehir yayılırdı. Gertrude Hunt'ı öldüremezdim.

"Onu zehirledin!" Caldenia hırladı, keskin dişleri havayı yırtıyordu.

Nefes al, nefes al, nefes al... Vücudum tepki vermeyi reddetti.

Ölüyorum.

Balkon altımdan yarıldı. İçinden aşağıya düştüm ve mutfaktaki masanın üzerine, George, Sophie ve Jack'in arasına düştüm. Acı, sert sırtımı tokatladı. Üstümde, varoluş dokusundaki delikten Caldenia, "Zehirlenmiş!" diye bağırdı.

"Dina!" Sophie haykırdı.

Turan Adın'ı gördüm. Oradaydı ve sonra kayboldu.

Nefes bile alamadım. Ağzım hareket etmiyordu.

George'un yüzü solgun, gözleri fal taşı gibi açılmış bir halde görüş alanıma girdi. Bastonunun ucu parlıyor, önündeki bilgileri yansıtıyor, baş döndürücü bir hızla kayıyordu.

Yeterince hava yok.

"Yine mi!" Orro uludu. "Hayır, hayır...."

Sophie dişlerinin arasından, "Düzelt şunu," diye bağırdı.

"Hemen düzelt George. Bu çok ileri gitti."

"Yapamam. Bu planın bir parçası değildi." "Bir şeyler yap!"

"Deniyorum," diye homurdandı George. "Veri tabanı bu zehri bilmiyor."

İşte bu, kafamda parlardı. İşte böyle öleceğim.

Bu han dalgalandı etrafında Ben, Çarpıtma, onun
Bana uzanan kökler.

Hayır! Hayır!

"Han iyileştirebilir," diye seslendi Caldenia. "Bırakın onu
iyileştirsin!"

"Hayır," diye bağırdı George. "Eğer han onunla b i r
bağlantı kurarsa, zehir yayılabilir."

Teşekkür ederim. Gertrude Hunt'a göz kulak olduğun için
teşekkür ederim.

"Ölme, küçük insan!" Orro bağırdı. "Ölme!"

Sihrimi dışarı gönderdim, duvarları fırçalamasına izin
verdim. Seni seviyorum.

Sen en iyisisin. İyi olacaksın.

Sanki hanın içinde bir şey kendini parçalıyormuş gibi
ahşap kırıldı, çatırdadı.

Shhhh. Her şey yoluna girecek. İyi olacaksın.

Keşke ailemi bulabilseydim. Keşke Sean'ı son bir kez
görebilseydim.

Işık azalıyordu. Gözlerimi bile kapatamıyordum. Onlar
açıkken ölebilirdim.

Turan Adin görüş alanımı doldurdu. Nuan Cee'nin tüylü
ağzı yanımda belirdi.

"Söz veriyor musunuz?" dedi Tüccar.

Her şey karardı.

Bölüm 14

Gözlerimi açtım.

Oda loştu, batan güneşten gelen ışık yumuşak ve sessizdi. Tavan tanıdık geliyordu. Ön odadaki kanepede yatıyordum. Ve hâlâ hayattaydım.

Derin bir nefes aldım ve göğsümün yükseldiğini, sonra da düştüğünü hissettim. Hava ciğerlerime doldu, çok tatlıydı. Ne kadar kolay, küçük bir hareketti. Bunu bir daha asla hafife almayacaktım. Büyümü dışarı gönderdim. Fısıldayarak odalara girdi, bağlantıyı test etti ve Gertrude Hunt rahatlayarak iç çekti.

Hala hayattaydım.

Bu düşünce beni gülümsetti. Biraz gerindim ve ayak parmaklarımı oynattım. Birisi ayakkabılarımı çıkarmıştı. Başımı hafifçe çevirdim. Turan Adın dışında oda boştu. Bir sandalyede oturuyordu, başı eğikti, yüzü boş karanlığın ardına gizlenmişti. Canavar onun kucağında yatıyordu, gözleri kapalıydı.

Dudaklarımdaki gülümseme kayboldu. Gertrude Hunt'a sahip olduğum onca zaman boyunca, benden başka Beast'i kucağında tutabilecek tek bir kişi vardı.

Kanepeden kaydım. Turan Adın başını kaldırdı ama hareket etmedi. Ona doğru yürüdüm, çıplak ayaklarım döşeme tahtalarında neredeyse hiç ses çıkarmıyordu, uzandım ve kapüşonuna dokundum. Kukuleta geri çekildi, katlanarak sırtına yerleşti. Bir an için korkunç çenelerle donanmış bir acı bakla kafası gördüm ve sonra göz açıp kapayıncaya kadar eridi. Sean Evans kehribar rengi gözleriyle bana baktı. Saçları kazınmış ve kirli sakal bırakılmıştı. Alnında sola doğru eğimli, kaşını kesen ve yanağını kemiren düzensiz bir yara izi vardı. Başka bir yara izi de boynunun sağ tarafında kıvrıla kıvrıla ilerliyor ve daha küçük yara izleriyle karışıyordu.

kulağının yanında. Tüccarların tıbbi ekipmanlarının onu tekrar bir araya getiremeyeceği ne tür yaralar olabilirdi ki?

Yüzü sertti, hatırladığımdan çok daha sertti, sanki içindeki her türlü yumuşaklık kanla temizlenmiş gibiydi. Gözleri periliydi. Sanki arkamdaki uzak ufukta belirecek uzak bir tehdidi bekliyormuş gibi aynı anda hem bana hem de benim içime bakıyordu. O ukala, komik adam gitmişti. Savaşın yüzüne bakıyordum ve o da bana bakıyordu.

Olamaz.

Uzandım ve titreyen parmak uçlarımla yanağındaki yara izine dokundum. Elime doğru eğildi, uzun süredir kaçan bir sokak köpeği gibi, herhangi bir şefkat kırıntısına muhtaçtı. Acı veren sıcaklık gözlerimi yaktı ve yanaklarıma düştü. Beast onun kucağında inledi.

"Neden?" Fısıldadım.

"Wilmos'a bir iyilik borcum vardı," dedi, sesi kısık. "Bir meydan okuma istediğimi söyledim. Turan Adin'ler uzun ömürlü olmuyor. Tüccarlar, en sonuncusu tozu dumana kattığında yenilerini işe almaya devam eder. Boyun, zırhın ve kıyafetin uyduğu sürece

diğer her şeyle ilgilenir. Altı Nexus ayı için kaydoldum ve son Turan Adin öldükten iki gün sonra oraya vardım."

"Sean..."

"Ordu benim için zor değildi. Bu gezegende yaptığım her şey kolaydı. Ailemin yaşadıkları ise denediğim her şeyin ötesindeydi. Bu bir sınavdı. Yapıp yapamayacağımı bilmek istedim. Hayatta kalmak için yeterince iyi olup olmadığımı. Gururla bakabilecekleri biri olup olmadığımı. Eğitim tekerleklerini çıkarmak istedim. Yapıp yapamayacağımı bilmem gerekiyordu."

Altı Nexus ayı, bizim zamanımızda ancak iki aydı. "Neden ayrıldın? Sözleşmen sona erdi."

"Uzay limanında ve kolonide siviller var." Sesi düzensiz ve alçaktı. "Çocuklar. Kaynaklarımız çok kısıtlı. İstila edilebilirler. Bana ihtiyaçları var."

Kapana kısılmıştı. Sean'ın ebeveynleri alfa türü kurtadamlardı, nüfusun geri kalanı ölmekte olan gezegenlerini tahliye ederken kaçış kapılarını ezici güce karşı korumak için tasarlanmış ve genetik olarak tasarlanmışlardı. Sean koruma güdüsüyle doğmuştu, diğer her şeyin önüne geçen türden bir güdüyle. Uzay limanı kuşatmasını püskürtmek ona doğru, çok doğru gelmiş olmalıydı ve bir kez başladı mı duramıyordu. Doğası onu hiç bitmeyen cehenneme hapsetmişti.

Bu yüzden göletten kaçmıştı. Nexus'a geri döneceğini biliyordu. Yazın göleti asla göremeyecekti. Beni bir daha asla göremeyecekti. Arka bahçemde bir daha asla barbekü yapamayacak ve kemikleri Canavar'a gizlice götüremeyecekti. Bir daha asla şaka yaptığını duyamayacaktım. O...

Nuan Cee ben bayılmadan hemen önce bir şey söylemişti.

"Bana söz veriyor musun?" dedi.

İçimden buzlar fişkırdı. "Beni kurtarmak için Nuan Cee'ye ne söz verdin?"

Sean gülümsedi. "Pişman olduğum bir şey yok. Sen hayattasın. Bu beni mutlu ediyor."

"Sean?"

Bir şey söylemedi.
Etrafımda döndüm ve merdivenleri hızla çıkarak
tüccarın odasına girdim.

Nuan Cee'yi ön odada tek başına otururken buldum.
Duvardaki dev ekran parlıyordu. Parlak giysiler içindeki
tilkiler sokaklarda dans ederek uzun kurdeleler çevirirken,
sesi sadece mırıltıya dönüşmüş bir Tüccar festivalinin kaydı
çalıyordu.

"Ben de seni bekliyordum," dedi sessizce.

"Sana ne vaat etti?"

"Ömür boyu hizmet," dedi Nuan Cee, sesi kederliydi.
"Bir hayata karşılık bir hayat. Adil bir takas."

Hayır. Hayır, sanmıyorum. Sean Evans benim için ölmez.
Onu şimdi kurtarmalıyım. Yanına geldim ve kanepeye
oturdum.

Ekrana baktım. Festival kaydı itişime uyarak eridi ve
ekranı farklı bir görüntü kapladı. Devasa ağaç gövdeleri gri
ve beyaz taştan kulelerin arasında kıvrılıyor, her bir dal bir
otoyol kadar geniş, mavi ve turkuaz yaprak bulutları
taşıyordu. Uzun çivit sarmaşıklar üzerinde pembe çiçekler
açıyordu. Altın yosunlar gövdeleri kaplayarak parlak güneş
ışınlarını yakalıyordu. Kürkü siyah ve krem rengi rozetlerle
süslenmiş iri bir kedi yırtıcı, dallardan birinden aşağıya
doğru iniyor, gölgelerde kalıyor, iri siyah pençeleri
yosunları hafifçe çiziyordu.

"Bir keresinde babama leeslerin gezegenlerinde nasıl
baskın tür haline geldiklerini sormuştum," dedim.

Nuan Cee yüzünü buruşturdu. Tüccarların türünün
gerçek adını çok az kişi biliyordu ve dışarıdan gelenlerin
bunu yüksek sesle söylememesi gerekiyordu ama
umursama noktasını geçmiştim.

Yırtıcı hayvan gövdeden aşağı doğru ilerlemeye devam etti. Görüntü aşağıya, küçük, ince bir dal ile devasa ağaç dalı arasındaki bir kıvrıma sıkışmış, küçük bir top haline getirilmiş tek bir tilkinin oturduğu bir noktaya kaydı. Mavi kürkü beyaz ve siyah boyalarla çizgiliydi. Yırtıcı hayvana kıyasla minicikti. Kedigil canavar onu iki yudumda yutabilirdi.

"Ne de olsa siz çok küçüksünüz ve doğduğunuz gezegen çok vahşi."

Kedigil havayı kokladı. Neredeyse tilkiye varmak üzereydi.

"Babamın bana ne söylediğini biliyor musun?"

Ekranda tilkinin parlak çivit rengi gözleri kocaman açıldı.

"Bana bir lees'e asla güvenmememi, çünkü akıllı ve kurnaz olduklarını ve pazarlıkları başarısız olduğunda, istediklerini elde etmek için öldürdüklerini söyledi."

Ekranda küçük tilki devasa ağaç dalının altından fırladı, havaya sıçradı, dudaklarında bir üfleme tabancası vardı. Küçük bir ok fırladı ve kedigil avcının kürkünü ısırды. Canavar titredi, kasılmalarla sarsıldı, ayakta durmaya çabaladı. Tilki yumuşak pençeleri üzerinde hayvanın yanına indi ve belindeki kınından bir hançer çıkardı. Siyah dudakları geri çekildi ve vahşi dişleri ortaya çıktı. Onun

Ağızı buruştu. Gözlerinde dengesiz bir ışık parladı. Tilki dövüşçü çırpınan canavarın üzerine düştü, boğazını tekrar tekrar bıçakladı ve çılgınca her yere kan sıçrattı. Bu işte hiçbir incelik yoktu. Medeni ya da sakın hiçbir yanı yoktu. Bu saf, ilkel bir kana susamışlıktı, acımasız ve vahşi.

Nuan Cee gözlerini kaçırarak ekrandan başka tarafa baktı.

"Zehirleyicimin şeklini görmüştüm. Kısaydı. Bir lees gibi kısaydı. Sonra sen Hakem'in kapsamlı veri tabanında bile bulunamayan bir zehrin panzehiriyle ortaya çıktın. Adamlarınızdan biri beni öldürmeye çalıştı."

"Onaylanmadı."

"Han benim zehirleyicimi işaretledi." Nuan Cee yüzünü buruşturdu.

"Bunu neden yaptın?"

"Bu benim emrimle yapılmadı ve bundan sorumlu olan kişiyi cezalandıracağım. Birisi benim görüntü bozucumu kullanmış ama nasıl olduğunu bilmiyorum. Çok pahalı ve bir tek bende var. Tamamen güvenliydi ve kamaramda dokunulmamış halde duruyor. Sadece bir kez kullandım."

Kullanmıştı... "Zümrüdü sen mi aldın?"

"Evet. O gece kıyafetlerimin altına bozucu takmıştım. Herkes çok meşguldü, sadece birkaç saniye sürdü."

"Misafirperverliğimi suistimal ettiniz."

Nuan Cee içini çekti. "Yaptık. Size borçluyuz." İyilik ticareti yapmaktan bıkmıştı. "Bırak gitsin."

"Hayır."

"Nuan Cee! Bana borçlusun. Misafirperverlik kurallarını çiğnedin. Halkının Dünya Hancıları ile yaptığı anlaşmayı bozdun. Beni yine de iyileştirmeliydin. Sean bunu bilmiyordu ve sen ondan faydalandın."

"Evet. Onun benimle yaptığı pazarlık sizin pazarlığınızdan ayrı."

"Bırak gitsin."

"Yapamam. Bunun dışında hiçbir şey."

"Neden?" Hırladım.

Nuan Cee pençelerini açtı. "Nexus'taki savaş başladığından beri kırk iki Turan Adin oldu. Bazıları sadece birkaç gün sürdü. O bir buçuk devirdir Nexus'ta. Bunun ne kadar özel olduğunu bilmiyorsun bile. O çok iyi. Orijinalinden bile daha uzun süre dayandı. Başka bir sözleşme imzalamayı reddettiği için çok korkmuştum. Yerine birini bulur bulmaz gideceğini söyledi. Ama şimdi kalacak. Her şey iyi olacak."

"Her şey iyi olmayacak. Nexus onu öldürüyor."

"Eninde sonunda olacak. Ama o zamana kadar savunmamızı o yönetecek."

"Bırakın onu. İstedğim bu."

"Hayır. Başka bir şey sor."

"Lanet olsun, sende hiç vicdan kırıntısı yok mu? Ruhunda bir damla iyilik var mı, yoksa hepsi soğuk ve karanlık bir ağgözlülükten mi ibaret?"

Nuan Cee dişlerini gösterdi. "Nexus'ta üç bin insanımız var. Aileler ve çocuklar var. Onları hayatta tutuyor."

"Çocukları Nexus'a koyarken aklınızdan ne geçiyordu? Onları dışarı çıkarın."

"Yapabilseydim yapmaz mıydım sanıyorsun? Gidecek yerleri yok. Hiçbir yerde hoş karşılanmıyorlar."

Farkına vardım. Kuan lees, sürgünler. Nexus kolonisine sürgünleri yerleştirmişti.

Nuan Cee arkasını döndü ve pençesi gevşek bir şekilde ekrana el salladı. "Arşiv numarası on yirmi dört."

Ekranda uzun bir tilki alayı belirdi, küçük fenerler taşıyarak teker teker bir tapınağa doğru ilerliyorlardı.

"Bizim toplumumuzda aile her şeydir. Klan her şeydir. Geriye dönüp baktığımda, atalarımın zaman boyunca uzanan, uzun ve kesintisiz çizgisini görmeliyim. Bize güç ve bilgelik veren onlardır. Klanımız. Sürümüz. Geçmişimiz ve klanımızın yaptıklarının zenginliği. İçimizden biri bir suç işlediğinde, zayıf ya da değersiz bulunduğunda

dışarı atılır. Ormanlar böyledir. Sadece güçlü ve yararlı olanlar hayatta kalır. Dışlananlar klanlarından koparılır. Tapınakları yoktur. Atalarına dua edemezler. Teselli ya da rehberlik isteyemezler. Çocukları, nereden geldiklerini bilmeden, klanlarının ve ailelerinin ağacından sonsuza dek kopmuş dallar olarak başıboş büyürler. Bazıları babalarını bile tanımıyor. Evleri yok. Hiçbir yerde hoş karşılanmıyorlar. Benim babam bir Kuan'dı. O bir suçluydu ve bir suçlunun oğluydu."

Büyükanne gölgelerin arasından çıktı ve bir hayalet kadar sessiz bir şekilde kanepeye oturdu.

"Ve annem ona aşık olduğunda ve klanı onu klanımıza dahil etmek için küçük bir gezegen değerinde bir servet ödediğinde, bir seçeneği vardı. Ya annemle birlikte gidecek ve klanıyla tüm bağlarını koparacak ya da dışlanmış biri olarak kalacaktı. Babamın annesi ona kendisinden ve kız kardeşlerinden uzaklaşmasını ve asla arkasına bakmamasını söyledi. Kendi annesi. O daha iyi bir hayat yaşayabilsin diye çocuğundan vazgeçmiş." Nuan Cee'nin sesi titriyordu. "Diğer büyükannemi tanımıyorum. O artık yok. Ruhu dışarıda bir yerlerde, kaybolmuş ve gitmiş, ışık için ağlıyor ve ben onun yolunu bulmasına yardımcı olmak için bir tapınakta bir mum bile yakamıyorum. Ben bir kötürümüm. Kendimi çocuk doğurmaya ikna edemedim, çünkü onlar da benim gibi sakat olacaklar. Ailelerinin yarısını bile tanımayacaklar."

Gözlerindeki yaşları sildi. "Nexus'un haklarını elimden almak onlarca yılımı aldı. Çok zengin. Elde edeceğimiz kârın üçte birini Klanlar Meclisi'ne teklif etmiştim. Asil bir meblağ. Karşılığında, sürgün edilenleri Nexus'a yerleştirmeme izin verdiler. Onları kendi klanları haline getirmeme izin verdiler. Tapınaklarını yükseltmek için izin alacaklar."

Gözleri parlıyordu. "Çocukları hiçliğin içinde sadece toz zerrecikleri olup olmadıklarını merak etmek zorunda kalmayacaklar. Birbirlerine bağlı olacaklar. Mumlarını yakacaklar ve vefat edenlerle konuşacaklar. Bu yüzden sürgün edilenler Nexus'a gelmeye gönüllü oldular, asla ayrılamayacaklarını ve zamanın daha yavaş ilerlediği

Galaksinin geri kalanı için

tanıdıkları herkesten çok önce ölmüş olacaklar. Sahip oldukları az şeyi geride bıraktılar ve onları oraya getirmem için bana güvendiler. Şimdi gidemezler, çünkü gidecek yerleri yok."

Binlerce insanını Nexus'a getirmişti ve şimdi mahsur kalmışlardı.

"Kâr etmek için barışa ihtiyacım var. Ve şimdi barış anlaşması öldü ve en azından yapabildiğim kadarıyla onları güvende tutabilirim. Sean'a sahip olamazsın. Bana bundan başka bir şey sorma."

Sean'ın gitmesine asla izin vermeyecekti. Sean Nexus'a dönecek ve orada ölecekti. Onu kurtarmak zorundaydım. Bir şeyler yapmalıydım. Herhangi bir şey.

"Ya barış olursa?"

"Olmayacak. Otrokari ayrılmaya hazır ve Anokrasi onların kan davası yüzünden parçalanmış durumda."

Ağzım kurumuştı. Dudaklarımı yaladım. "İşte pazarlığım: Bana borçlusun. Eğer barış anlaşmasını imzalatırsam, Sean'ın gitmesine izin vereceksin."

Nuan Cee başını salladı.

"Yanılıyorsun," dedi büyükanne, sesi sakinleşmişti.

Neredeyse sıçrayacaktım, onun tek kelime ettiğini duymamıştım ve neredeyse orada olduğunu unutmuştum. Nuan Cee irkilerek döndü.

"Ona bir zarar verdik," dedi büyükanne. "Ona borçluyuz. Bizim için yaptıkları onca şeyden sonra ailesine borçluyuz."

Nuan Cee başını eğdi. "Nasıl isterseniz. Eğer barış anlaşması imzalanır ve onaylanırsa, Sean Evans'ı hizmetimden çıkaracağım. Bu aramızdaki geçmişi temizleyecektir. Size söz veriyorum."

Elimden gelenin en iyisi buydu. Onları bir araya getirmenin ve bu çılgın savaşı bitirmeye ikna etmenin bir yolunu bulmalıydım. Çaresizlik bir ilmik gibi etrafımı sarmıştı. Bunu nasıl yapabilirdim ki? Nereden başlayacağımı bile bilmiyordum. Aynı anda hem uyuşmuş hem de dehşete düşmüştüm. Yapmak zorundaydım.

Hareket et, git, bir şeyler yap, ama tek yapabildiğim oturmaktı. Geri kalan her şey çok zor görünüyordu.

Sessiz bir kasvet içinde oturup tapındaki tilki alayını izledik.

"Anlamadığım tek bir şey var," dedim. "Zümrüdü neden aldın?"

Nuan Cee tekrar iç çekti. "Çünkü bir zamanlar gençtim ve aptaldım, bu yüzden beni kendimden kurtarmak için babamın bana yaptığını yaptım. Klanlarda yetişkinlerin bildiği ve çocukların yetişkin olduklarında öğrendiği bir şeydir bu. Gençler çok aceleci, kendi paralarını kazanmak ve Galaksi'de iz bırakmak için çok umutsuzlar. Couki çok zeki ve bu keskin zekâsı başını belaya sokacak. Reşit olduğunda ona bir miktar para miras kalacak. Bir Tüccar olmak için gerekenlere sahip olduğunu kanıtlamak umuduyla bu parayı kullanacaktır. Evrenin pazarları açgözlü köpekbalıklarıyla doludur ve o zekidir, ancak en kötülerıyla yüzmek için çok deneyimsizdir. Ne kadar parlak olurlarsa, parayı o kadar hızlı kaybederler. Kendi başına bırakılırsa, aylar içinde iflas eder. Zümrütü ve faizini geri ödemesi için olgunluk yaşına ulaştıktan sonra beş döngü daha geçmesi gerekecek. Öğrenip olgunlaşması ve klanın onun küçük hatalarını özümseyip büyük hatalar yapmasını engellemesi için yeterli bir süre."

Büyükanne gülümseyerek, "Nuan Cee çok zeki bir çocuktu," dedi. "Yirminci yaş gününden önce neredeyse tüm klanı iki kez iflas ettiriyordu."

Genç yetişkinlerini tuzağa düşürerek onları aileyle kalmaya zorladılar. "Bunu her akıllı çocuğa yapıyor musunuz?" diye sordum.

"Evet," dedi Nuan Cee.

Ayağa kalktım. Doğrulamam gereken birkaç şey vardı.

Bölüm 15

Görevimin büyüklüğü beni Tüccarların kapısının hemen dışında yakaladı. Kıvrımlı merdivenin ortasına kadar geldim ve taş basamakların üzerine oturdum. Bunu nasıl düzeltecektim?

Başı dertte olan beş yaşındaki bir çocuğun tüm yoğunluğuyla ailemin burada olmasını umutsuzca diledim. Tavsiye istedim. Güvenceye ihtiyacım vardı. Ne yapmalıyım, anne? Baba? Bununla nasıl başa çıkabilirim? Hepsi barış istiyor ama bunu gerçekten kabul etmeye yanaşmıyorlar ve şimdi Sean cehennem gibi bir gezegende, asla kazanmak istemediği bir savaşta ölecekti. Beni kurtarmak için hayatını feda etmişti. Onun gözlerine bakmak bir cenaze ateşinden yükselen külleri izlemek gibiydi. Vampirler odalarına saklandılar, otrokari gitmeye hazırlanıyordu ve Tüccarlar beni zehirlemeye çalıştı.

Bu karmaşayı nasıl düzeltebilirim?

Göğsümde bir baskı oluştu, yoğun ve ısrarcı bir ağrı. Damıtılmış stresten oluşan bir gözyaşı yanağımı ıslattı. Karşı koydum ama baskı içten içe üzerime çöktü. Patlamaya hazırdım. Ya şimdi ağlayacaktım ya da zorlayacaktım ki bu da daha sonra, muhtemelen tam da yanlış zamanda ağlamak zorunda kalacağım anlamına geliyordu.

Yalnızdım. Kimse duymayacaktı.

Titreyerek derin bir nefes aldım ve bıraktım. İçimdeki lanet kırıldı. Tüm stresim ve acım gözyaşı seliyle birlikte dışarı çıktı. Ağladım ve ağladım. Ne yapacağımı bilmediğim için, neredeyse ölmek üzere olduğum için, Sean benim için kendini feda ettiği için ve ailemin bana sarılmasını istediğim için ağladım.

Yavaş yavaş hıçkırıkları dinmeye başladı. Kendimi yorgun ama hafif hissediyordum. Kafam berraktı.

Duvardan ince bir dal kaydı ve yanağımı okşadı. Ona baktım. İnce dalın ucunda minik beyaz bir tomurcuk oluştu ve ortasında minik turkuaz organları olan küçük bir çiçek yıldızına dönüştü. Hafif ballı tatlı bir aroma yukarı doğru süzüldü.

Zavallı han beni daha iyi hissettirmeye çalışıyordu.

Kokuyu içime çektim. İçimi yıkadı, tatlı ve narin. Bu doğru. Ben bir hancıydım. Evreni görmüştüm ve hayatta kalmıştım. Bunu da atlatabilirdim. Bunu düzeltebilirdim.

Parmaklarımla dalı okşadım ve "Teşekkür ederim" diye fısıldadım.

Keşke hepsi Gertrude Hunt kadar duyarlı olsaydı. Han her zaman benim hissettiklerimi hissetti.

Bana bir yük treni gibi çarptı. George, seni piç. Seni işbirlikçi, manipüle edici piç.

O biliyordu. Hakemler'in veri tabanı tüm Galaksi'deki en kapsamlı veri tabanlarından biriydi. Araştırmasını yaptı, bunu çözdü ve sonra bunu yapması için manipüle edebileceği bir hancı bulmaya koyuldu. Bazılarımıza doğrudan yaklaşmış olmalı, bu yüzden herkes onu geri çevirdi. Sırtını duvara dayamayan hiçbir hancı bunu yapmazdı ve benimki de öyleydi.

Gertrude Hunt yeterince güçlü müydü? Yeterince güçlü müydüm?

Bilgiye ihtiyacım vardı. Hayatım boyunca bunun yapıldığını sadece bir kez görmüştüm ve o da annemin bir katili itiraf ettirmek için otelimizi kullandığı zamandı. Başkaları da olmalı. Kalktım ve laboratuvarıma gittim.

İki saat sonra cevaplarımı almıştım. İyi haber, Gertrude Hunt'ın kesinlikle bu işi halledebilecek kadar güçlü olmasıydı. Hanın kökleri derindeydi. Bu mümkündü. Ama beni geçmesi gerekecekti. Ben bu zincirin en zayıf halkasıydım. Yeterince uzun süre dayandığım sürece, bu mümkündü. Benim

Kitaplar son seksen yılı kapsamıyordu ama o noktadan üç yüzyıl öncesine kadar uzanıyordu. Kötü haber ise o dönemde bunu deneyen altı hancıdan dördünün bu süreçte delirmiş olmasıydı.

Berbat ihtimaller.

Umutsuzca başka bir yol bulmaya çalıştım. Herhangi başka bir yol. Elim boş döndüm. Ya bu olacaktı ya da başarısızlık.

Eğer bunu yapacaksam, hızlı yapmalıyım. Otokari yarın akşam ayrılacaktı ve o zamana kadar her şeyin hazır olması gerekiyordu. Tüm konuklarım da buna aktif olarak karşı çıkacaktır. Topladığım tüm iyilikler yeterli olmayacaktı. Bir hancı olarak nüfuzumu ve otoritemi yeniden tesis etmeliydim, yoksa sürece asla boyun eğmeyeceklerdi. Şu anda kendi hanında zehirlenen bir hancıydım, tıpkı kendi barında dayak yiyen bir barmen gibi. Kendi zehirlenmemi çözmeli, onu hızlı bir şekilde vurmali ve sonra olası sonuçları gerçekten düşünmeye fırsat bulamadan geri kalanını onlara atmalıyım.

Zehirleyenin kimliği sorun değildi. Tüm Tüccarları bir araya getirebilir, ışıkları söndürebilir ve suçluyu bir Noel ağacı gibi aydınlatabilirdim. Ama bu etkileyici değildi. Bunu kimin ve neden yaptığını bulmalıyım, böylece büyük ifşaat pastanın üzerindeki krema olacaktı.

Yirmi bir yüzyıl önce Roma'nın sansürcüsü ve konsülü Lucius Cassius "Cui bono?" diye sormuştu. Kimin yararına? Her suç, para, şöhret ya da duygusal tatmin olsun, birilerinin bundan kazanacağı bir şey olduğu için işlenmişti. Ölümümün kimin işine yarayacağını bulmalıyım.

Bir kalem ve bir parça kağıt buldum ve yazmaya başladım.

Barış isteyen misafirlerin kazanacakları hiçbir şey yoktu. Eğer ölürsem, müzakereler sona erecekti. Buna Hakem de dahildi. Onun da nihai amacı barıştı.

Savaş isteyen konukların da kazanacakları bir şey yoktu. Müzakereler halihazırda çökmüş durumdaydı ve benim ölümüm barış görüşmelerinin tabutuna son çiviye çakacak olsa da riskler taşıyordu. Olay soruşturulacak ve suçlu taraf Dünya'dan men edilecekti. Zirve tamamen çökmüşken neden riske girelim ki?

Kutsal Anokrasi'nin de ölmemi istemesi için bir sebep yoktu. Öncelikle, Arland ve Leydi Isur beni severdi. Gelişinden kısa bir süre sonra Robart'ın cezalandırma aracıydım ama şu anda çok daha büyük endişeleri vardı. Yemek salonunda meydana gelen kavgaya da doğrudan karışmadım.

Otrokari'nin bana bir iyilik borcu vardı ama bu ölümümü riske atacak kadar büyük bir yük değildi, özellikle de bana çay ikram ederek bu kadar açık bir şekilde. Çay paylaşmanın korkulan bir gelenek olduğundan bahsetmiyorum bile. Onu zehirlemek toplumlarının temel taşlarından birine tükürmek demektir.

Tüccarların bana da bir iyilik borcu vardı ve daha da önemlisi, Sean'ın hayatından vazgeçmesini istiyorlardı. Ama Nuan Cee'nin Sean'ın kendi hayatını benimkiyle takas etmeyi teklif edeceğini bilmesine imkân yoktu. Geçtiğimiz altı ay boyunca Wilmos'un dükkânındaki o tek sefer dışında hiçbir temasımız olmadı. Sean bana hiç ulaşmadı, hiç mektup göndermedi ve bana karşı hiçbir şey hissettiğini ifade etmedi. Nuan Cee'nin Sean'ın olası fedakârlık nedeninden haberdar olmasının tek yolu, Sean'ın ona beni önemseydiğini söylemesi olurdu. Sean'ı çok uzun süredir tanı mıyordum, birlikte geçirdiğimiz az sayıdaki zaman bizi bir düdüklü tencerenin içine koymuştu ve onu iyi tanıyordum. Sean duygularını paylaşmazdı. Beni gerçekten sevseydi, bunu gizli tutardı.

Durdum ve gözlerimi sıkıca kapattım. Sean Evans kendi hayatını benimkiyle takas etmişti. Bu muhtemelen beni sevdiği anlamına geliyordu. Tamam, bununla daha sonra ilgilenmem gerekecekti. Şimdi değil. Şimdi onu kurtarmalıydım.

Kağıdıma baktım. Sean bana olan aşkını Nuan Cee'ye kalp kalbe konuşarak itiraf etmedikçe - ve Sean sadece

o tür bir adam değildi - Tüccar'ın benim ölümünden kazanacağı hiçbir şey yoktu. Sean duygularına bir şekilde ihanet etmiş olsa bile, beni tehlikeye atmanın Tüccarlara ömür boyu sürecek sözleşmelerini kazandıracağının hiçbir garantisi yoktu. Eğer ölürsem ve Tüccarların bu işe karıştığı ortaya çıkarsa, Nuan ailesi Dünya'dan men edilecekti ve bunun bedeli çok ağır olacaktı. Beni öldürmek mali açıdan mantıklı değildi.

Kağıdıma baktım. Kimsenin benim ölümünden kazanacağı bir şey yoktu. Ben bir hancıydım, tarafsız bir kişiydim. Bir suç dehası ya da başıma ödüller konmuş eski bir tiran değildim...

Oh.

Evet. Bu çok mantıklıydı.

Hancı bornozumu giyerek mutfağa girdim. Beast masanın altından fırladı ve ayaklarımın etrafında zıpladı. Sean'ı terk etmiş olmalıydı, çünkü odasında yalnızdı. Orro sandalyesinde hareketsizce yığılmıştı. Beni gördü ve sonra dünyam karanlık ve tüylü bir hal aldı ve güçlü uzuvlar ciğerlerimdeki tüm havayı sıktı.

"Bırak onu canım," diye seslendi Caldenia. "Onu ezeceksin."

Orro beni bıraktı ve boğuk bir nefes aldım.

Quillonian kucaklamaları zayıf kemikli insanlar için değildi. "Seni hareket ederken görmek harika," dedi Caldenia.

Orro sandalyeye çekildi ve aniden utanarak arkasını döndü.

"Çaydanlığı kurtardın mı?" diye sordum.

Majesteleri kaşlarını kaldırdı. "Beni bir amatör olarak mı görüyorsun?"

Metal bir başlıkla örtülü bir kek standının beklediği adaya doğru adım attı ve kapağı kaldırdı. Hâlâ yakut rengi çayla dolu olan çaydanlık sehpanın üzerinde bekliyordu.

Caldenia, "Ne yazık ki zehrin kimliğini hâlâ tespit edemedik," dedi. "Ancak Khanum bize başka bir kap verdi ve size iki sıvı arasında kesin kimyasal farklılıklar olduğunu söyleyebilirim."

"Yani tüm çaydanlık zehirlendi mi?" Tam düşündüğüm gibi.

"Öyle görünüyor. Bu ya çok hesaplı ya da son derece özensiz yapılmış."

Ya da tecrübesizlikten veya çaresizlikten. "Teşekkür ederim." "Yardım etmek için elimden geleni yaparım canım."

George'un odasına gittim ve kapıyı çaldım. Kapıyı açtı. Arkasında Sophie, Gaston'un yanındaki kanepeye oturmuştu. Jack en sevdiği pozda duvara yaslanmış, bir ayağıyla onu destekliyordu.

"Biliyorum," dedim George'a.

Gözlerinde bir anlayış belirdi. "Tek yol bu," dedi bana.

"Sen aşağılıksın."

"Bununla yaşamak zorundayım," dedi.

"Evet, yapacaksın. Bunu daha sonra tekrar gözden geçireceğiz. Tüccarlara barış zirvesinin burada, Gertrude Hunt'ta yapılacağını ne zaman bildirildiğini bilmem gerekiyor."

"2032'de, Standart," dedi.

Standart galaktik yılın dört yüz "günü" ya da her biri yirmi beş "saati" vardı. Günler, her biri yüz gün uzunluğunda olan dört "mevsime" bölünmüştü. Dört rakamdan ilki mevsimi, sonraki üçü ise günü tanımlıyordu. Bugün 2049 Standart günüydü. "Onlara fazla uyarıda bulunmadın."

"Hayır," dedi George.

"Güzel. Birkaç saat içinde döneceğim. Ben yokken huzuru sağlayın."

"Nereye gidiyorsun?" Gaston seslendi.

"Kas tüccarını görmeye," dedim ve kapıyı kapattım.

Wilmos'un dükkânı Baha- char'ın kaosu içinde bir sükûnet adasıydı. Serin derinliğine adım attığımda, artık ölü bir gezegenin yumuşak melodisi bir tütsüden çıkan güzel kokulu duman gibi etrafımı sarıyordu. Wilmos'un devasa acı bakla canavarı Gorvar yerde yatıyor, bir zamanlar vahşi bir yaratığa ait olduğuna şüphe olmayan uzun altın rengi kürkünün üzerine yayılmıştı. Gorvar turuncu gözleriyle bana baktı ama hareket etmenin zahmete değmeyeceğine karar verdi. Yeterince tehdit oluşturmuyordum.

Wilmos arka odadan çıktı ve ellerini bir bezle sildi.

"Onu Nexus'a sen gönderdin."

"Ben de bu konuşmayı bekliyordum." Wilmos at nalı şeklindeki kanepeyi işaret etti. "Hadi oturalım."

Oturdum. "Onun hayatının eseri olduğunu söylemiştin. Sonra da onu ölmesi için Nexus'a gönderdin."

Wilmos nefesinin altında homurdandı. Sarı ışık gözbebeklerinin üzerinde yuvarlandı. "Onu ben göndermedim. Onu vazgeçirmeye çalıştım."

"Yeterince sert değil."

"Fark etmezdi. Bu imkansız bir işti. Onu alan her yaratığı öldüren bir iş. Onu almak zorundaydı."

"Neden?"

Wilmos içini çekti. "Karmaşık bir durum." "Beni dene."

"Askerler doğmaz. Yapılırlar. Doğru koşullar altında çoğu insan birer asker haline getirilebilir. Emirlerle uyarlar, emir komuta zincirine saygı gösterirler ve durum gerektirdiğinde kahramanca eylemler gerçekleştirirler

Birçoklarının iyiliği için. Ancak bu askerler içten içe savaş olmamasını umuyorlar. Bir şans verildiğinde, savaştan kaçınmayı tercih ederler ve savaştıklarında sonunda evlerine dönebilirler. Sean sadece bir asker değil. O bir savaşçı. Savaş onun için nefes almak kadar doğal bir şey. Gece böceğinin aleve çekilmesi gibi onu kendine çekiyor."

"Ama neden bu savaş? Neden başka bir savaş değil, son kullanma tarihi olan bir savaş?"

"Çünkü elimdeki en zor işi istiyordu ve ona teklif ettiğimde son kullanma tarihi vardı. Altı aylık bir turne. Bunu birçok nedenden dolayı yaptı. Kendini test etmesi gerekiyordu. Ailesiyle omuz omuza durabileceğini bilmek için. Bir şekilde kendisine ve onlara en zorlu savaşta bunu başarabileceğini kanıtlarsa, ona hayat vermek için katlandıkları her şeye değdiği anlamına gelecekti. Onları gururlandırmak istiyordu. Yansımasının gözlerinin içine bakabilmek ve tüm becerilerinin ve gücünün bir anlamı olduğunu kanıtlamak istiyordu. Olabileceğin en iyi Hancı olmak istiyorsun. O da olabileceği en iyi asker olmak istiyor. Bunda benim de katkım oldu. Yüzüne karşı işimin zirvesi olduğunu söyledim. Bu birinden çok fazla beklenti içinde olmak demek ve eğer yaşlı ve aptal olmasaydım bunun farkına varırdım. Bana neler yapabileceğini göstermek istiyordu. Sean hayal kırıklığına uğratmaktan nefret eder. Sen bir etkendin."

"Ben mi?"

"Ona geride birini bırakıp bırakmadığını sordum. Cübbesinde yıldız tozu olan bir kızla tanıştığını ve onun gözlerine baktığında Evren'in kendisine baktığını gördüğünü söyledi."

"Öyle mi dedi?"

"O yaptı. Ona bu kızın onu bekleyeceğini düşünüp düşünmediğini sordum ve emin olmadığını söyledi." Wilmos iç çekti. "Sence seninle tanıştığında ne hissetmiştir? Sana belirsiz bir canlı türü versem, bahse girerim bana en sevdikleri rengi söyleyebilirsin. Baha-char sokaklarında yürüyor ve tüccarlarla pazarlık ediyorsun, gezegenlere kapılar açıyorsun

Binlerce ışık yılı uzakta ve karmaşık teknolojiyi sanki onunla büyümüş gibi kullanıyorsunuz, çünkü büyüdünüz. O Dünya'da öğrendiklerinden başka bir şey bilmiyordu. Siz eşit değildiniz."

"Ama bunu yapmasını hiç istemedim..."

"Ben biliyorum. O da biliyor. Her şeyi aceleyle öğrenmek istedi. Öğrendi, tamam. Eğer zırhlı bir gezginle ya da parçacık topunuzla bir sorun yaşarsanız, sizin için tamir edecektir." Wilmos elini yüzünde gezdirdi. "Nexus'a vardığında biyoloji devreye girdi. Kuşatmaya dayanacak ve sivilleri koruyacak şekilde tasarlanmıştı. O aptal Nuan Cee Nexus'u sürgünlerle doldurdu. Orada koloni sığınaklarında saklanan bütün aileler var. Sean onları bırakıp gidemezdi. Biyolojik programlama her şey değildir, ama onu da göz ardı edemezsiniz. Bu durumda, programlaması etik değerleriyle örtüşüyor. Bu güçlü bir dürtü."

"Sean Evans korumasına ihtiyaç duyan birini bırakıp gitmez." Bunu komşularımız saldırıya uğradığında öğrenmiştim.

"Evet," dedi Wilmos. "Ve kanıtlamak için yola çıktığı her şeyi kanıtladı. En iyisi o. Tecrübeli paralı askerlerin günler içinde öldüğü bir gezegende bir buçuk yıl dayandı. Kazanacak insan gücüne sahip değil ama kesinlikle geri adım atmıyor. Ailesini yaratırken hayal ettiğimiz kişi o."

Nefes verdim. "Zehirlendiğimde beni ölümden kurtarmak için ömür boyu sürecek bir sözleşmeyi takas etti."

Wilmos yüzünü buruşturdu. "Bu beni şaşırtmadı."

"Bu beni çok şaşırttı. Wilmos, birlikte bir hafta geçirdik. Bir hafta. Flört ettik. Bir kez öpüştük. Bu... bağlılık nereden geliyor?"

Deneyimli kurt adam uzun bir süre beni inceledi.

"Ne?"

"Bunu açıklamanın ve ikinizin arasını bozmamanın bir yolunu bulmaya çalışıyorum. Yeterince şey yaptım."

hasar olduğu gibi."

"Neden doğrudan söylemiyorsun?"

Wilmos derin bir nefes aldı. "Gençsin." Sanki bir şeylerle hokkabazlık yapmaya çalışıyormuş da başaramıyormuş gibi elleriyle rahatsız edici hareketler yaptı. "Sadece... bunu egona indirilmiş bir darbe olarak algılamamaya çalış. Gece uzun ve karanlık olduğunda, kafanda şafağı hayal eder ve onu beklersin. Bu sizi ayakta tutar ve size umut verir. Bir savaşta anılarınızı araştırırsınız ve sizi eve bağlayan o tek şeyi, o çapayı bulursunuz. Sen onun için osun. Sen temiz, huzurlu ve güzel olan her şeysin. Onun öldüğünü duysa ağlayacak birisiniz. Askerler bunu yapar. Denizciler ve uzun menzilli uzay mürettebatı da. Erkek, kadın, fark etmez. Hepimiz evde bizi bekleyen birilerinin olmasını dileriz. Geride kalanlar için her zaman adil değil ama bu böyle."

Gorvar ayağa kalkıp tırısyla yanına gitti ve Wilmos büyük kurdun başını okşadı.

"Sean aptal değil. Orada sağlam bir şey olmadığını biliyor ama Nexus'tan çıkabilirse olabileceğini düşünüyor. Bir şansı olduğunu düşünüyor. O karanlık gecede, kan revan içinde ve elinde hiçbir şey olmadan savaşırken

Sonu göründüğünde seni düşündü. Eve gelip senin gülümsediğini görmeyi düşündü. Sen yaşamaya değersin. Onu sen ayakta tuttun. Ölmene izin veremezdi, Dina. Bunun zor bir ihtimal olduğunu biliyordum. En kötüsü olursa, onu nazikçe bırakacağını, böylece kalbinin bir parçasının kalacağını umuyordum. Artık bunun bir önemi yok. Seni tehlikeden uzak tuttuğunu bilerek kaderine razı olacak ve bundan son derece memnun olacak."

"O hiçbir yere gitmeyecek. Onu kurtaracağım," dedim ona. Sean'ın şafağı olmakla daha sonra ilgilenecektim. Şimdi onu hayatta tutmak zorundaydım.

"Yapamazsın." Wilmos'un gözlerinden acı fışkırıyordu. "Onu kurtarmanın tek yolu Nexus'a barış getirmek. Bu imkânsız. Hakemlerin çabaladığını biliyorum ama bu asla olamaz. Çok uzun zamandır düşmanlar. Bu yüzden Hakemlik Ofisi bu görevi kimsenin adını bile duymadığı acemi bir Hakeme verdi."

Bunun George'un ilk denemesi olduğunu bilmek güzel. Öne doğru eğildim. "Cüppemde yıldız tozu, gözlerimde Evren olduğunu kendin söyledin. Sean'ı kurtarmak istiyorum. Onu kurtardıktan sonra, ona bir şans verip vermeyeceğime karar vereceğim. Şu anda bu hâlâ belirsiz."

Wilmos'un kaşları yukarı kalktı.

"Ben onun tüm yaralarını saracak bir melek değilim, ben onun şafağı değilim ve ben onun savaştan eve dönmesini bekleyen mükemmel sevgilisi de değilim. Bunu çok çabuk anlayacak, eğer zaten bilmiyorsa, ve sonra bunu bırakıp gerçek beni tanımaya çalışmak isteyip istemediğine karar vermek zorunda kalacak. Ama ben onu Tüccarlar'ın sözleşmesinden kurtarmadan bunların hiçbirisi gerçekleşemez. Bana yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Wilmos uzun süre bana baktı. "Ne istiyorsun?"

Ona bir kağıt parçası uzattım. "Bu kişinin üzerinde birçok ödül var."

Wilmos isme baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Evet."

"Bu sözleşmelerden herhangi birinin 2032 Standardından sonra piyasadan çekilip çekilmediğini bilmem gerekiyor."

"Bunu kontrol edebilirim."

"Ve psikolojimi düzeltmeye ihtiyacım var."

Wilmos arkasına yaslandı. "Psy-booster'ın yaşam enerjisiyle beslenmesi gerekiyor."

"Biliyorum."

"Bu bir ıstırap. Bir insan için bilinen en kötü acılardan biri." "Biliyorum."

Wilmos bunu düşündü. "Tamam. Umarım ne yaptığınızı biliyorsunuzdur."

Ben de öyle.

Baha-char'ın sıcağından sonra, hanın serin iç mekânı çok iyi gelmişti. Ve sonunda çantayı yuvarlamayı bırakabilirdim. Psy-booster tenime yakın olmasını istediğim bir şey değildi, bu yüzden Wilmos'un satıcısı onu büyük bir tekerlekli çantaya koymuştu. Çanta hantaldı ve kolay bir hedef oluşturuyordu. Çantayı bir mil boyunca Baha-char caddelerinde sürükledim ve uyanık bir hırsızın onu çalacağından endişe ettim. Ama sonunda evdeydim. Çanta arkamda yuvarlanırken koridorda yürüdüm ve George'a bir ekran açtım. "Benimle Büyük Balo Salonu'nda buluş."

Başını salladı.

Bu hoş bir konuşma olmayacaktı, ama gerçekten umurumda değildi.

Balo salonunun arkasına doğru yürüdüm. Neresi iyi bir yer olurdu... Yan taraf mı? Hayır, etrafımda daire şeklinde olmalarını isterdim. Ortada, mozaik zeminde Gertrude Hunt'ın stilize bir süpürgeyle çevrelenmiş tasvirinin olduğu yerde durdum. Burası en iyi yer olmalıydı.

Mozağin ortasında küçük ama gittikçe büyüyen, mozaik parçalarını yutan bir delik açıldı. Sorun değildi. Daha sonra yeniden yapacaktım.

George balo salonuna girdi.

"Demek bu senin ilk görevin," dedim.

"Evet."

Delik şimdi bir metre genişliğindeydi. Yeterince iyi. Elimi kaldırdım ve hanın büyük köklerinden birini dışarı çektim. Daha ince kökler işe yaramazdı. Onlar kılcal damarlardı ve bana güzel, kalın bir damar, hanın kalbine doğrudan bir erişim gerekiyordu. Bu biraz zaman alacaktı.

"Bunun senin için bir övünç kaynağı olması mı gerekiyordu? Başkalarına neye mal olacağını düşünmeden başarman gereken ilk görevin mi?"

George, "Tüylere tanınmak isteyen insanlar içindir," dedi. "Tanınmak benim için önemli değil."

"İnsanlar senin için de önemli değil gibi görünüyor. Buraya geldin ve güvenimi kazandın. Hanlar ya da nasıl çalıştıkları hakkında hiçbir şey bilmiyormuş gibi davrandın. Sonra olayları sistematik olarak manipüle ettin ve beni bu noktaya getirene kadar kararlılığımı yonttun."

"Çaresiz olmasaydınız oraya ulaşamazdınız," dedi.

"Evet. Sean'ın Turan Adin olduğunu ve onunla bir geçmişimiz olduğunu biliyor muydun?"

"Evet. Onun varlığının size son bir güç verme ihtimali vardı. Nuan Cee giderek çılgına dönüyordu. Sırtını duvara dayadı. Hem Kutsal Anokrasi hem de Horde savaşçı kültürler ve Lees öyle değil. Uzun süreli savaş onlar için diğerlerinden daha zor. Atalara tapınma Lees toplumunda o kadar kökleşmiş ki, yaşlılarına bakma ayrıcalığı için birbirlerini öldürmüşler. Nuan Cee yarı sürgün; dışlananları bir klan haline getirme takıntısı son yirmi yıldır iş stratejilerine hakim olmuş. İzlerini kaybettirmek için zaman ayırdı ama

Finansal manevralarını atalarını göz önünde bulundurarak incelediğimizde, bu model oldukça kolay bir şekilde ortaya çıkıyor. Sonunda Nexus'un haklarını aldığında, bu bir zafer gibi hissettirmiş olmalı. Sonunda halkını bir bütün haline getirebilecekti. Kolonileşme konusunda acele etti. Büyük ihtimalle tüm kariyerinin en duygu yüklü kararıydı. Sonra her şeyin dağıldığını gördü. Barış olmadan ne klan, ne tapınak, ne de kapanış olur. Turan Adin'i müzakerelere dahil etmek istedi çünkü o onların en büyük silahıydı. Sadece ona bir bahane vermem gerekiyordu. Müzakerelerin çökmesi ve Hanum'un en büyük oğlunun geçtiğimiz yıl Nexus'ta ölmesi nedeniyle Sonbahar Festivali'ne ihtiyacı olacaktı. Oğlunu tekrar görebilmek için tek şansı buydu. Bunun için neredeyse her şeyi yapardı. Bu yüzden Robart'a bazen insanların kendi gözleriyle görme şansı bulana kadar durumu tam olarak anlayamadıklarını söyledim. Meer Hanesi'yle kurmaya çalıştığı ittifak zayıftı; sevgilisi için duyduğu keder gözlerini kör etmişti. Meer Hanesi bunu anladı ve ona çok az güven duydu, bu yüzden onlara mecazi ve gerçek masada bir koltuk teklif ettiğinde, şansın üzerine atladılar ve müzakereleri mahvetmek için en iyilerinden üçünü gönderdiler."

"Ne zaman?"

George kaşlarını kaldırdı. "Ne zaman?"

"Bunu Robart'a ne zaman önerdin?"

"Barış zirvesinin ikinci gününde." Ona bakakaldım.

"Bu, önceden ekilmesi gereken türden bir tohumdu. Robart hassas bir adamdır, ruhunun asaleti ile dünyanın adil olduğuna dair doğuştan gelen inancın talihsiz bir bileşimine sahiptir. İçgüdüleri ona, eğer kendisi doğru olanı yapar ve etrafındaki herkesin de doğru olanı yapmasını sağlarsa, hayatın da ona aynı şekilde karşılık vereceğini ve çabaları için onu ödüllendireceğini söyler. O, meşhur parlak zırhlı şövalyenin daha sofistike bir versiyonudur ve kötü ejderhayı öldürdüğü takdirde

Onu sonsuza dek sevecek güzel bir prensesi kurtaracak ve şatolarında sonsuza dek mutlu yaşayacaklardı. Çok çalışmış, ejderhayı geçmek için savaşmış ama prensesi ölmüş ve kalesi bomboş kalmıştır. Hayatın acımasız bir sürtük olduğunu öğrenmiştir. Doğası gereği adaletsizdir. Mutlu geleceğini almış ve onu ezip toz haline getirmiştir. Bu farkındalık onun için çok fazla; duygusal olarak dengesiz, bir uçtan diğerine savruluyor. Bu duygusal durumdaki bir adam hızlı ve mantıklı kararlar veremez. Duygularının çalkalanması bitene kadar, dürtüyü sindirmesi için ona zaman tanımak zorunda kaldım. Bu arada, rakipleriyle olan etkileşimi onda biraz sempati uyandırmaya başladı. Buraya herkesi ve her şeyi yakıp yıkma arzusuyla gelmişti ve yine de burada düşmanına karşı merhamet hissediyordu. Bu durum içinde çözemeyeceği bir çatışma yarattı, bu yüzden yapacağından şüphelendiğim şeyi yaptı - durumu değerlendirip ona doğru yolu göstereceklerini ve şüphelerini ortadan kaldıracaklarını umarak müttefiklerine ulaştı. Meer'in zirveye bizzat tanıklık etmesi gerektiği gibi kaçınılmaz bir sonuca vardı."

İnsan olması mümkün değil. Hiçbir insan olasılıkları bu kadar önceden hesaplayamaz.

"Gerisi çorap söküğü gibi geldi," dedi George. "Zehirlenme bir jokerdi ama bizim lehimize çalıştı. Seçme şansım olsaydı seni zehirlemezdim Dina. Bu çok riskliydi. Bu dramın son perdesi için sana ihtiyacım var ve senden gerçekten hoşlanıyorum. Tüm acımasızlığıma rağmen, dostlarım benim için çok değerlidir. Bu yüzden çok az arkadaşım var. Arkadaşlık kurmamaya çalışıyorum."

"Çünkü tanıdığın insanları öldürmek zorunda kalabilirsin?" Başını salladı. "Evet."

Kalın bir kök, daha ince filizlerden oluşan bir ağa sarılmış halde zemindeki açıklıktan dışarı kaydı. Yaklaşık bir metre yükselmesine izin verdim ve çantayı açtım. İçinde bir futbol topu büyüklüğünde ve bir elmasın tüm ateşiyle dalgalanan yuvarlak beyaz bir mücevher duruyordu.

Daha ince k  kler ona doğru eğildi, m  cevheri aldı ve ana filize doğru çekti, etrafını sıkıca sararak bir koza oluşturdu. Psişik g   lendirici yerindeydi. Umarım Gertrude Hunt   n  m  zdeki birkaç saat içinde onunla bağ kurar.

"Khanum'u, Robart'ı ve Nuan Cee'yi anlıyorum." Başımı salladım. "Seni h  l   anlamıyorum."

George i  çekti, yakışıklı y  z   teslim olmuştu. "Pek  l  . Sana bu kadarını bor  luyum."

Bastonunu kaldırdı ve hafif   yere vurdu. Bastonun tepesinden devasa bir projeksiyon fırladı,   n  m  zde kıvrıldı ve balo salonunun neredeyse yarısını kapladı. P  r  zl   dağlar çorak kahverengi ve yeşil toprağı yarararak y  kseliyor, sarı kayalıkları hastalıklı yeşil bir g  neşin ışığını yansıtarak g  ky  z  n   enfekte bir yara gibi deliyordu. Nexus. G  nd  zleri sıcak, geceleri soğuk, her zaman çirkin, ancak kabuğunun hemen altında muazzam bir mineral zenginliği saklıyor.

"B  y  kbabam   ld  ğ  nde beş yaşındaydım," dedi George. Sesi boş çıkıyordu. "O bir korsan, bir kılıç ustası ve bir serseriydi. En g  zel hik  yeleri anlatırdı. Bir  ocuğun sahip olabileceği en iyi b  y  kbabaydı. Annemiz   lm  şt  .

Babam bizi terk etmişti, bu yüzden sadece ablam ve büyükannem ve büyükbabam vardı. O yüzden öldüğünde çok üzülmüştüm."

Ekranda George Nexus'un ıssızlığına doğru yürüyordu. Düz bir pantolon ve basit beyaz bir gömlek giymişti. Gevşek sarı saçları etrafına dökülüyordu. Yüzü dingin ve çok güzeldi... Neredeyse melek gibiydi, çorak bir araziden başka bir şey isteyen bir gezegenin yarattığı garip, unutulmaz bir serap gibiydi.

George'un sesi yumuşak ve samimiydi, ruhunuzun derinliklerine ulaşan türden bir sestti. "O kadar üzgündüm ki, onu hayata geri çağırdım."

Diğer George yürümeye devam etti. Sivri uçlu kayalıklar yarıldı ve zemini pürüzlü ve engebeli geniş bir vadi önünde uzandı.

"Herkes ölümlerin akılsız canavarlar olarak dirildiğini düşünür. Ölü çağıranlar için her zaman böyledir. Ölümler geçmiş yaşamlarının yükleri olmadan, akılları olmadan ve acı çekmeden dirilirler."

Ne olacağını hissettim ve kendimi hazırladım.

"Geri gelen şey büyükbabam değildi. Pençeleri ve dişleri vardı. Sokak köpeklerini yiyordu. Ama konuşabiliyordu ve adımı biliyordu."

Projeksiyonda George durdu. Mavi gözleri saf beyaz bir ışıkla parladı. Sağ elini kaldırdı, parmakları pençe gibi yukarıyı gösteriyordu. Bir rüzgâr saçlarını karıştırdı.

"Beni hatırladı," dedi George. "Eskiden olduğu adamın nasıl öldüğünü hatırladı. Ölümünün acısını hatırladı ve kaybettiği sevginin yasını tuttu."

Nexus çölünün kuru kabuğu sıvıya dönüşmüş gibi George'un ayaklarının etrafındaki toprak kırıldı. Cesetler yükseldi, bazıları çürüyordu, bazıları iskelet halindeydi, ama hepsi ona doğru uzanıyordu, yüzlerce ve yüzlerce ceset, uzuvları yalvarır gibi uzanıyordu ve sonra duydum, yüzlerce yaratıktan aynı anda gelen sessiz, çaresiz bir feryat, o kadar korkunçtu ki, ellerimi kulaklarımın üzerine kapatıp kaçmak istedim.

"Ölülerin anıları olmadığını ve acı nedir bilmediklerini söylerler." George'un sesi ancak fısıltının üzerindeydi ama her nasılsa cesetlerin yakarışlarından daha yüksekti. "Benim için öyle değil."

Ölüler gittikçe daha yüksek sesle haykırıyor, George'un giysilerini tutuyor, yalvarıyorlardı. George bu girdabın ortasında durmuş, gözleri acıyla dolmuştu. Gözyaşları yüzünü ıslatıyordu. O ağladı ve ölüler de onunla birlikte ağladı. Beyaz şimşekler ondan koptu. Cesetler tek bir vücut gibi düştü. Tek başına kaldı.

Yanımdaki gerçek George bastonuna dokundu ve projeksiyon kayboldu.

"Nexus'a karşı savaş durmalı" dedi. "Asil yollarla sona ermeyecek, çünkü iyi niyet, merhamet ve anlamlı diyalog bunu çözebilseydi, barışa çoktan ulaşılmış olurdu. Bazen bu kadar korkunç bir şeyi durdurmak için, karşılığında büyük bir kişisel bedel ödeyerek aynı derecede korkunç bir şey yapmanız gerekir ve bu korkunç şey bu çatışmanın taraflarından biri tarafından yapılamaz. Temiz, birlik içinde ve suçsuz bir şekilde çekip gidebilmeleri gerekir, yoksa barış kalıcı olmaz. Birileri suçu ve öfkeyi üstlenmeli. O kişi benim. Yarın için tüm sorumluluğu üstleniyorum. Sorumlu olan benim. Bunun olmasına ben zorladım. Senin de dahil olman gerektiği için üzgünüm. Seni kullanmam haksızlık. Hiç kimse ne yaptığını ya da sana neye mal olduğunu bilmeyecek. Senin ve benim ismimiz çabucak unutulacak ama ikimiz de ne yaptığımızı ve bunun neden yapılması gerektiğini bilecek ve hatırlayacağız. Psişik güçlendirici sihirle çalışır. Yarın onu senin için dolduracağım."

Döndü ve beni mozaik zeminde yalnız bırakarak uzaklaştı.

Bir süre önce Sophie'ye George'un acımasız olduğunu söyledim. Bana onun aynı anda hem merhametli hem de acımasız olduğunu, bunun bir çelişki olduğunu söyledi. Şimdi anlıyorum. Çelişki yoktu. George kendine karşı merhametsizdi. Bu işin sonunda, ben de dahil olmak üzere herkes, önümüzde uzanan acı ve ıstırap için suçlayacak birini arayacaktı. O

o kişi olduğundan emin oldu. Her şeyi kendi üzerine aldı, çünkü Nexus anılarını geri getirdiğinde ölüler ağladı. Tüm suçluluk duygusunu alıp kendisiyle birlikte götürüyor, beni temize çıkarıyordu, çünkü beni buna o zorlamıştı. Hatta bir an önce, beni kullandığını söylediğinde bile bunu yapmıştı.

Yarın onu çok dikkatli izlemem gerekecek. Psikolojik güçlendiriciye elinden geldiğince kendini verecekti. George'un ölmesini istemedim.

Bölüm 16

Kapının hemen ötesinde durmuş, hanın benim için yaptığı tek yönlü pencereden büyük balo salonunu seyrediyordum. Salon bu gece parlıyordu, tavanındaki takımyıldızlar ışıltı ışıltı, zemin parlıyordu. Kutsal Anokrasi sağ tarafta, tam zırhlı, omuz omuza, vücutlarını kalkan olarak kullanan kadim savaşçılardan oluşan bir falanks gibi duruyordu. Onların karşısında Horde, önde Khanum, solunda devasa bir basher ve sağında Dagorkun ile kama şeklinde dizilmiş, asık suratlı bir şekilde duruyordu. Nuan Klanı da sol tarafta, otrokari'den biraz uzakta toplanmış, ana karakterlerini vücutlarıyla koruyorlardı. Tam zırhlı Turan Adin onlarla Horde arasında duruyordu.

Arabalar daire içine alınmış, silahlar hazırlanmış ve yüzler asılmıştı. Birbirlerine baktılar, şiddetin patlak vermesine hazırıldılar ve zeminin ortasından büyüyen dört ayak yüksekliğindeki tomurcuğa baktılar. Tomurcuğun kalın yeşil çanak yaprakları sıkıca kapalı duruyordu.

Ailem benden utanırdı. İşte otelimin konukları. Neredeyse iki haftadır Gertrude Hunt'ta, korunmaları ve güvende olmaları gereken bir yerde kalıyorlardı ama her an saldırıya uğramayı bekliyorlardı. Eğer Hancılar Meclisi bunu görürse, Gertrude Hunt tüm yıldızlarını kaybederdi. Artık yapacak bir şey yoktu.

George tomurcuğun yanında duruyordu, yakışıklı yüzü ciddiye. Yumuşak kahverengi yeleğindeki viski rengindeki altın işlemeler ışıltı zayıf bir şekilde parlıyordu. Adamları her bir grubun arkasında yerlerini almıştı: Jack vampirlerin, Sophie Horde'un ve Gaston da tüccarların arkasında duruyordu. Bunu benimle toplantıdan önce konuşmuştu.

Toplantıda, gerekçesini sorduğumda bana Gaston'un zehirlere karşı doğal bir direnci olduğunu, Sophie'nin Horde üzerinde güçlü bir psikolojik etkisi olduğunu ve Jack'in zırhlı askerlerle savaşma konusunda çok fazla pratiği olduğunu söyledi.

Zihnimdeki kontrol listesini gözden geçirdim: Beast ve kedi yatak odamda güvenli bir şekilde kilitlenmişti ve han onları dışarı çıkarmayacaktı, ses sönümleyiciler aktif hale getirilmişti, caddeye bakan cephe güçlendirilmişti. Evet, hepsi bu kadardı. Artık büyük balo salonunda bir patlama meydana getirebilirdiniz ve hanın dışındaki hiç kimse tek bir ses bile duymazdı.

Bir kumaş hışırtısı Majesteleri'nin merdivenlerin dibine geldiğini duyurdu. İpek parlaklığında koyu yeşil bir elbise giymiş, mücevherli bir toka ile belinden bir tarafa sıkıştırılmış ve ısıltılı nakışlarla süslenmiş bir trenle uzun bir eteğe dökülmüştü. Uzun ve uyumlu eldivenler ellerini ve kollarını örtüyordu. Koyu avcı yeşili renginde, tek tek tüyleri uçlarında yavaş yavaş kan kırmızısına dönüşen lüks bir kürk yaka omuzlarını çevreliyordu. Siyah ve yeşil renkli sekiz inçlik sivri uçlar, uzun zaman önce ölmüş bir uzaylı yırtıcının biyolojik silahları gibi yakadan çıkıntı yapıyordu. Aynı küçük sivri uçlar, özenle işlenmiş mücevherli saç broşunu süslüyordu. Her biri başparmağım büyüklüğünde olan ve küçük ateşli elmaslarla çerçevelenmiş zümrütlerden oluşan bir kolye boynunu süslüyordu. Her santiminde tam olarak olduğu gibi görünüyordu: acımasız, kurnaz bir av hayvanı, jilet gibi keskin bir zekayla donanmış ve ahlak tarafından engellenmemiş.

Caldenia bornozumu gördü. Kaşları yukarı kalktı.

Normal şartlar altında, bir hancı göze batmayan bir gölgeydi, misafirler onu aradıklarında kolayca tanınabilirdi ama dikkatleri üzerine çekmezdi. Cübbelerimiz de bunu yansıttı: gri, kahverengi, lacivert ya da avcı yeşili, üniformamız olarak hizmet ederlerdi. Etkilemeye ihtiyacımız yoktu. Etek ucundaki bir parça nakış, süslemenin ötesine geçmezdi. Yine de arada bir, gücümüzü tam anlamıyla göstermemiz gereken bir durum ortaya çıkıyordu. Bugün öyle bir gündü. Elbisemi giydim.

Yargı cübbesi. Simsiyahtı, ışığı yutuyordu. Sizi içine çekiyordu ve eğer doğrudan ona çok uzun süre bakarsanız, dipsiz karanlık bir kuyuya daldığınıza dair garip bir hisse kapılıyordunuz, sanki biri uçurumun derinliklerine uzanmış, ilkel karanlığı çıkarmış, sonra da onu eğirip bir kumaş haline getirmişti. Hafif ve hacimli olan cübbenin malzemesi o kadar inceydi ki, en ufak bir hava akımı bile onu harekete geçiriyordu ve şimdi bile, hava akımı olmayan bir koridorda, etekleri sanki mistik bir güç onu havalandırıyormuş gibi hareket ediyor ve yer değiştiriyordu. Cüppenin içine girilemezdi. Bir varlık görüşünü arttırmak için hangi sofistike tarayıcıyı kullanırsa kullansın, ben aynı görünürdüm, bir hayalet, Azrail'in ürpertici kuzeni, yüzüm kapüşonum tarafından gizlenmişti, böylece sadece ağzım ve çenem görünürdü. Elimdeki süpürge bir asaya dönüşmüştü, sapı obsidyen rengindeydi.

Bu dünyada çok az evrensel ilke vardı. Su bazlı yaşam formlarının çoğunun çay içmesi bunlardan biriydi. Göremediğimiz şeylerden korkmamız ise diğeri. Bornozum bakıp vücudumun hatlarını ayırt etmeye çalışıyorlardı ve uçurum onları başka tarafa bakmaya zorladığında, bir tehdit olmadığımı kendilerini ikna etmek için gözlerini arıyorlardı. Hiçbir güvence bulamadılar.

"Pekâlâ," dedi Caldenia. "Bu ilginç olacak." "Yanımda kalın, Majesteleri."

"Yapacağım, canım."

Duvar önümde ikiye ayrıldı ve ben de balo salonuma girdim. Hepsinin gösterisi vardı. Sıra benimkine gelmişti.

Zayıf mırıltılar kesildi. Sessizlik salonu ele geçirdi ve ben de sessizlik içinde zeminde süzıldüm. Ben hareket ettikçe, gücümün tehditkâr bir gölgesi olan karanlık zeminde, duvarlarda ve tavanda yuvarlandı. Işık söndü. Takımyıldızlar öldü, varlığım tarafından söndürüldü. Evreninizi sona erdirirken beni izleyin.

Ampule ulaştım. George geri adım atmadı ama bunu düşündü çünkü bilinçsizce arkasına yaslandı ve benimle onun arasındaki mesafeyi genişletmeye çalıştı. O sırada

Karanlık arkamda yuvarlandı ve orada kaldı, gün doğumu karşıtı bir güneş yıldızları engelliyordu. Caldenia arkamda, solumda bir yere yerleşti.

Kimse bir şey söylemedi.

Zemin önümde yarıldı ve hanın ince bir sapı, yarısı wassa çayı ile dolu cam bir çaydanlığı taşıyan bir tabağı kaldırdı. Tabağın içindeki ışık çaydanlığı aydınlatıyor, çayın değerli bir yakut gibi parlamasını sağlıyordu. Ya da kan gibi.

Horde kaskatı kesildi. Nuan Cee gözle görülür bir şekilde kendini destekledi.

"Bu handa bir katil var." Sesim büyük balo salonunda yuvarlandı, güçle yüklü çok yüksek bir fısıltı. "Şimdi cezalandıracağım bir katil."

"Hangi hakla?" Soru vampir tarafından geldi. Baskıyı en üst seviyeye çıkarmıştım. Hepsi zaten gergindi. Eğer dikkatli olmazsam, patlayacaklardı.

"Hükümetlerinizin imzaladığı antlaşma gereğince. Bir handa konuklara saldıranlar anavatanlarının tüm korumalarını kaybederler. Statünüzün, zenginliğinizin ve konumunuzun bir önemi yok. Benim bölgemdesiniz. Burada yargıç, jüri ve infazcı sadece benim."

Döndüm, bornozum yerde hafifçe hareket etti ve çaydanlığın etrafında dönmeye başladım. Tavandan bir projeksiyon yayıldı: ben divanda oturuyorum, Dagorkun çayı servis ediyor, Caldenia fincanını alıyor.

"İçinizden biri handa görünmeden hareket etmek için çaba sarf etti. Biriniz görüntüsünü gizlemek için bir cihaz kullandı."

Gerilim çok yüksekti, bir gök gürültüsü gibi patlamasını bekledim.

"Bu cihaz çalındı ve kopyalandı. Orijinali sahibine iade edildi. Kopyası ise bu çaydanlıktaki çayı zehirlemek için kullanıldı."

Yakut kırmızısı çay ışığa tepki vererek bir kez parladı.

"Kim?" Arland sordu. "Cihazı kim getirdi?"

"Yaptım," dedi Nuan Cee.

"Sen!" diye hırladı Hanum.

Karanlık, yutmaya hazır aç bir canavar gibi arkamda parladı. Sessizleştiler.

"Cinayet için sadece üç neden vardır. Seks. İntikam." Durakladım. "Ve açgözlülük."

Projeksiyonda bir sözleşme belirdi, devasa, neredeyse dokuz fit boyunda, tavandan bir pankart gibi sarkıyordu. Üzerinde Caldenia'nın bir görüntüsünün yanında kelimeler halinde sıralanmış garip semboller vardı.

"Bu barış zirvesinin yeri belli olduktan bir gün sonra bu sözleşme piyasadan çekildi," dedim. "Birisi işi almıştı."

Semboller genel galaktik yazıya dönüştü ve küçük bir gezegeni satın almaya yetecek büyüklükte bir sayı gösterdi. Jack arkadan ıslık çaldı.

"Cai Pa?" Caldenia gözlerini kırptırdı. "Bunun, sarayını iğrenç ailesinin mücevher gözlü portreleriyle süsleyen o sümüklü solucan kodamandan geldiğini mi söylüyorsun? Yirmi yıl sonra, sıradan bir söz yüzünden hâlâ ölmemi mi istiyor?"

"Evet."

Caldenia elini göğsünün üzerine koydu, eldivenli parmak uçları tenine zar zor değiyordu, arkasına yaslandı ve güldü. Ağzının içindeki üçgen şeklindeki keskin dişlerden oluşan ormanı gösteren, gırtlaktan gelen zengin bir kahkahaydı bu.

Herkes bakakaldı.

"Bunca yıldan sonra, hala bende." Kıkırdadı. "Çok hoş."

"Asıl soru, neden tüm kazanı zehirlediniz?" Dedim ki. "İçinden üç kişi içebilirdi ve üçü de ölebilirdi. İşin içindeki tüm gruplar için sonuçlar korkunç olurdu."

Elimi çaydanlığın üzerinde gezdirerek geri döndüm. Yanıt olarak parlak bir kıvılcımla titreşti.

"Deneyimli bir suikastçı, saldırı zamanını ve yerini dikkatle seçerdi. Deneyimli bir suikastçı riskleri tartar ve böyle bir suçun ortaya çıkarılmadan ya da cezasız kalmayacağını fark ederdi. Saygıdeğer Nuan Cee deneyimli bir suikastçıdır, kurnaz, zeki ve disiplinlidir. Bu riski almazdı."

Geri döndüm. Yürüyüşümün hareketi, sanki mistik bir güç tarafından harekete geçirilmiş gibi cüppemin kaymasına yetiyordu ve alabildiğim kadar darbeye ihtiyacım vardı.

"Hayır, bu suikastçı çok fazla pratik yapmamış biriydi. Deneyimsiz biri. Genç biri. Çaresiz ve kolayca baştan çıkarılabilecek biri."

Nuan Cee'nin dudakları titreyerek dişlerinin bir kısmını gösterdi. Her şeyi bir araya getirdi.

"Söyleyin bize, saygıdeğer Tüccar, ailenizin parlak bir üyesi yetişkinliğe erişmek üzereyken klanınızın dile getirilmeyen geleneği nedir?"

Nuan Cee sıkılmış dişlerinin arasından, "Klan, gencin bir süre daha aileye bağlı kalmasını sağlamak için önlemler alır," dedi. "Bu ailenin zenginliğini korumak için yapılır."

"Tıpkı Cookie'ye yaptığınız gibi mi?"

Projeksiyonda zümrüdün havada kayboluşunun yakın çekimi gösteriliyordu.

Cookie'nin nefesi kesildi.

"Evet," dedi Nuan Cee.

"Yetişkinliğe yaklaşan bir çocuğun bir hata yapmasını, bu hatanın onu klana borçlandırmasını ve sonra da bu borcu geri ödemesini mi sağlıyorsunuz?" Herkesin anlayabilmesi için gerçekten açıklamak zorundaydım.

"Evet."

"Peki Nuan Sama'nın size kaç yıllık hizmet borcu var?"

Nuan Klanı, tüm üyelerin aynı anda kenara çekilmesiyle dağıldı. Nuan Cee'nin yeğeni aile üyelerinin oluşturduğu çemberin içinde tek başına duruyordu.

Nuan Cee, "Nuan Sama bazı ek hatalar yaptı," diye söze girdi. "Klana olan borcu çok büyük."

"Ben yapmadım," diye gülümsedi Nuan Sama. "Neden böyle aptalca bir şey yapayım ki? Klanımı seviyorum. Ayrılmak gibi bir arzum yok."

Vay be. Bu ciddi bir küstahlıktı.

"Hardwir moleküler sentezleyici ile aracı tamir ettiğinde, sizden ona yardımcı olmanız istendi. Yaş dizilimi konusunda uzmansınız." Vampirlere döndüm. "Onarımlara başlamadan önce Nuan Sama ne önerdi?"

Hardwir, "Sonuçların optimal olduğundan emin olmak için karmaşık bir ekipman parçası üzerinde denememiz gerektiğini söyledi," diye yanıtladı. Toplantıdan önce onunla bu konuyu zaten konuşmuştum.

"Böyle bir ekipman sağladı mı?" "Evet."

"Saygıdeğer mühendis yanlış anladı" dedi Nuan Sama. "Ona gemimizden bir parça getirdim."

"Bana bir görüntü bozucu getirdin," dedi Hardwir. "Onu çoğalttık ve sonra ikisini de alıp götürdün."

Nuan Sama, "Onun sözüne karşı benimki," dedi.

"Otrokari dışında Hanım'ın beni çayına davet ettiğini bilen sadece üç kişi vardı," diye devam ettim. "Ben, daveti aldıktan hemen sonra aradığım Ekselansları ve siz."

Nuan Sama, "Onurlu hancının benim tek olduğumu bilmesine imkân yok," dedi. "Ne de olsa, onurlu hancı çayının zehirli olup olmadığını bile anlayamazdı."

Güzel. "Zehri çaydanlığa attığınızda bir rüzgâr hissettiniz. O pufun ne olabileceğini merak etmedin mi?"

Nuan Sama tüylü başını salladı, çok sayıdaki gümüş çember hafifçe birbirine çarpıyordu. "Ben hiç orada olmadım."

"O puf bir boyaydı," dedim. "Han seni işaretlemişti. Kürkünüzün lekeli olup olmadığına bakalım mı?"

Tavandan bir lamba fıskırdı. Işığı beklemedi. Nuan Sama doğruca yukarı sıçradı ve klan üyelerinin oluşturduğu kalabalığı temizlemeye çalışırken havada taklalar attı. Tüylü bir bulanıklık ona doğru fırladı. Havada çarpıştılar ve klan üyelerinin çemberine geri indiler, amcası da onun yanındaydı.

Yakınları onu zapt etmek için koşuştururken pençeli eller onu yakaladı.

"Ailenin onaylamadığı bir sözleşmeyi mi kabul ettin?" Nuan Cee'nin sesi kederliydi.

"Yaptım," diye
hırladı. "Neden?"

"Neden?" Nuan Sama'nın sesi titreyerek yükseldi. "Neden mi? Nedenini benim söylememi mi istiyorsun? Dört yıldır bir yetişkinim. Özgürlüğümü istiyorum. Paramı istiyorum, reşit olduğumda hakkım olan ve sen ve diğerlerinin benden çaldığı parayı. Beni tuzağa düşürdünüz ve sözleşmeli bir hizmetçiymişim gibi çalıştırıyorsunuz. Görmüyor musun, beni boğuyorsun? Seninle aynı havayı bile soluyamıyorum. Bu benim için zehir, amca."

Nuan Sama'nın ayaklarının altındaki zemin sıvıya dönüştü. Batmaya başladı. Tilkiler çılgınca onu çıkarmaya çalıştılar.

"Amca!"

Nuan Cee bana doğru döndü. "Hayır!"

"O bana ait," dedim tüm sihrimi ürpertici sesime yükleyerek.

Nuan Sama dizlerinin üzerine çökmüştü. Şimdi çığlık atıyor ve inliyordu, ailesi onu kurtarmak için umutsuzca çabalarken keskin tilki sesleri çıkarıyordu.

"Cezalandırılacak!" Nuan Cee haykırdı.

"Biliyorum," dedim ona. "Çabuk ya da kolay olmayacak."

"Tüccarlardan gelecek bir iyilik, vasıfsız bir suikastçının hayatından daha değerlidir." Caldenia yanımda mırıldandı. "Sanırım bir planın var, canım?"

"Evet," diye mırıldandım.

Nuan Cee Sean'a doğru döndü. Turan Adin başını salladı. Evet. Ben de öyle düşünmüştüm. Wilmos'a göre, Sean'ın

Sean'ın sözleşmesi onu şımarık zengin kız suikastçılarına koruma olarak hizmet etmekle yükümlü kılıyordu.

Zemin Nuan Sama'nın kalçalarına kadar uzanıyordu. Sesinde çaresizlik titreşiyordu. "Yardım et bana, amca! Yardım et bana!"

Nuan Cee bana döndü. "Evet. Her ne istiyorsan, evet."

Parmaklarımı şıklattım. Zemin katılaşıp tilkiyi yerinde hapsetti. Nuan Cee'nin tereddüt etmesi ihtimaline karşı görsel bir yardıma ihtiyacım vardı.

"Nedir bu?" Hanum'un gözleri kısıldı.

Hazırlanan bir kan silahının vızıltı sesini duydum. Vampirler gürlemeye hazırды.

"Kutsal Anokrasi, Horde ve Tüccarlar. Bu duvarların içinde kan dökülmesinden hepiniz sorumlusunuz. Hepinizin bana borcu var. Bunu talep ediyorum. Hesaplaşma vakti geldi."

"Ne istiyorsunuz?" Leydi Isur sordu.

"Anılarınız." Asamı ampule dokundurdum. Bulanık yeşil çanak yapraklar geriye doğru sıyrıldı. Narin, yarı saydam çiçek yaprakları açıldı, kıl kadar ince ve tabanlarına yakın soluk yeşille parlıyor, sonra şeffaflaşıyor ve nihayet uçlara doğru eflatuna dönüşüyordu. Yumuşak mavi ışıkla kaplanmış uzun, kırbaç benzeri organlar çiçeğin içinden uzanıyor, uzanıyor ve kıvrılıyordu ve taç yapraklarının içinde psy-booster parıltıyordu.

"Anılarımızı mı almak istiyorsunuz?" Dagorkun sordu. "Almak değil. Onları benimle paylaşmanı istiyorum."

"Ne sorduğunu bilmiyorsun," diye hırladı Hanım.

"Biliyorum." Bunu neden sorduğumu biliyorsunuz. Sebebiniz tam orada, yanınızda duruyor.

George bir adım öne çıktı, bileğindeki manşetin tokasını çözdü ve kolunu geriye doğru kıvrarak kaslı, yaralı kolunu ortaya çıkardı.

"Bunu istemiyorsun," dedi Robart, sesi büyük bir hüznle doluydu. "Benim anılarımı yaşamak istemiyorsun, Hancı."

"Evet, biliyorum. Bu benim fiyatım. Onurunuz bunu ödemenizi gerektiriyor. Eğer ödemezseniz, sonuçları olacaktır."

Bu sonuçların ne olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu ama kulağa etkileyici geliyordu.

George diğer kolunu geriye sardı.

"Pekâlâ." Hanım'ın yüzü korkunçtu. Bir adım öne çıktı.

Başımı salladım. "Hayır. O." Asamı şamana doğrulttum.

Ruga'nın kaşları birbirine çarptı. İlerledi ve önümde durdu, kuru kasları gergindi, tılsımları ve totemleri eteğinin kemerinden sarkıyordu. Odalon vampirlerin arasından omuzlarını kaldırarak ilerledi ve kıpkırmızı savaş giysileri içinde görkemli bir şekilde Ruga'nın yanında durdu.

Tüccarlara baktım. Nuan Cee ilerlemeye başladı.

Büyükanne sessiz bir ses çıkardı. Neredeyse adımının ortasında durdu. Büyükanne tahtirevanının içinde döndü. Tahtirevanı taşıyan tilkiler onu yere indirdi. Tahtirevanın içinde yükseldi ve yere adım attı.

Nuan Klanı toplu bir nefes verdi.

Yaşlı tilki zemini geçti ve Odalon'un yanında durdu. Her fraksiyonun ruhani liderleri elimdeydi.

"Grubunuzun arkasında bir sıra oluşturun," dedim. "Liderler en sonda olsun."

Vampirler, otrokari ve Nuan Klanı kendi temsilcilerinin arkasında üç sıra oluştururken büyük balo salonu dalgalandı.

"Ellerinizi uzatın ve yanınızdaki kişinin elini tutun. Ten tene"

Yüksek teknolojili eldivenler düşerken metal kayıyordu. İsteksizce itaat ettiler.

Hanum, Arland ve Nuan Cee'nin sıralarının sonunda durdukları arka tarafa baktım. "Devreyi tamamlayın."

Hanum'un dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar öne çıktı. Arland'ın yüzü taştan yapılmış olabilirdi. Eldiven elinden kaydı. Onu uzattı. Hanım onu aldı. Yüz ifadesi korkunçtu. Diğer tarafta, Nuan Cee Arland'ın elini tuttu. Arland'ın arkasındaki sıradaki Robart döndü ve sol elini Arland'ın omzuna koydu.

"Üzgünüm dostum," dedi.

Arland kendini hazırladı. Neyin geldiğini bildiklerini sanıyorlardı. Hiçbir fikirleri yoktu.

George kollarını uzattı.

Büyümle ittim. Parlayan organlar uzanıp kollarına dolandı. Yüzündeki bir kas sarsıldı. Acıyı hemen hissedecekti. Güçlendirici gerçekten büyü rezervini kullanmaya başladığında, acı dayanılmaz olacaktı. Sophie'ye baktım. O da başıyla onayladı. Bir anlaşma yapmıştık ve buna sadık kalacağına güveniyordum.

Asamı yere sapladım. Açıldı ve üç uzun, esnek metal dala dönüştü. Dallar önümde duran üç varlığa doğru fırladı ve serbest ellerini kavuşturdu.

Bu acıtacaktı. Bu çok acıtacak.

Başımı kaldırıp arkamda toplanan insanların arasından Turan Adın'ın yerde tek başına durduğu yere baktım. Bana doğru yürüdü ve pençeli eliyle omzumu kavradı. Birlikte durduk, tek bir yaşam devresine kilitlenmiştik.

"Sakın bırakmayın," dedim hepsine birden seslenerek. "Eğer bırakırsanız, hayatta kalamayabilirsiniz."

Elimi çiçeğin içine soktum ve avucumu psy-booster'a bastırdım. Emrime itaat eden han bir dalla uzandı ve elimi sabitledi.

Hanın büyüü çiçeğin arkasında kabardı ve inanılmaz derecede güçlü, acı veren bir rüzgâr gibi içimden geçti. Zincirden aşağı fırladı, liderlere çarptı ve dağıldı.

Bu kadar mıydı? O kadar da kötü değildi, ama şimdi hiçbir şey olmuyordu...

Çiçeğin arkasında büyüünün bir tsunami gibi kabardığını, gittikçe yükseldiğini hissettim. Kendimi hazırlamaya fırsat bulamadan tepe noktasına ulaştı ve beni parçaladı.

Acı içimde patladı, kırmızı sıcak iğnelerden oluşan bir yıldız patlamasına dönüştü. Gözyaşları gözlerimi ıslattı. Nefes almaya çalıştım ve bir dizi anı yüzüme çarptı. Robart avazı çıktığı kadar bağılıyor, çığlık atıyor, savaş alanına bakıyor ve otrokari baltasının sevdiği kadını oymasını izliyordu. Kolunun vücudundan düştüğünü gördüm, olduğu yerde kanlı kütüğü gördüm ve aynı zamanda onu bir bahçede Robart'ı öperken gördüm, gözleri aşkla parlıyordu. Bunu hissettim. Sevgisini hissettim; beni ne kadar önemseydiğini hissettim. Benim için her şeyi yapardı. Ben de onun için her şeyi yapardım. En karanlık anlarımda, o yanımdaydı. O... Onu parçalara ayırıyorlardı ve benimle onun arasında çok fazla kişi vardı ve ben biçiyor ve kesiyordum, ama o çok uzaktaydı. Benim için çığlık atıyordu. Yardımım için çığlık atıyordu ve ben hiçbir şey yapamıyordum. Yüzü... Ah yıldızlar, yüzü... Lütfen, lütfen Divine, her şeyi yaparım. Her şeyi. Beni al. Onun yerine beni al. Onun yerine beni al, seni lanet kaltak! Balta boynunu oydu ve ben çığlık attım. Çığlık attım çünkü acı içimde patladı ve eğer dışarı çıkmasına izin vermezsem beni parçalayacaktı.

Anılar tabuta çakılan çiviler gibi içime çakılıp duruyordu. Nuan Cee kucağındaki tilki yavrusunun küçük tüylü bedenine bakıp ağlıyordu, iki büküm olmuş ve kederle kıvranıyordu. Sean odasında tek başına, kan ve ölüm hayalleri... Odalon ölmekte olanları teselli ediyor; Ruga derme çatma bir morgda yürüyor, eli ağzında; Büyükanne Nuan

Ağlıyorduk... ığlık atıyorduk. Hep bir ağızdan ağlıyor ve feryat ediyorduk, acı ve kayıptan dolayı hırpalanmıştık.

Bir başka anı kalbime bir kurşun gibi saplandı. Kk bir otrokari ocuk yürümeye çalışıyordu, ayakları üzerinde duramıyordu, sallanıyordu, kk yüzünde çok ciddi bir ifade vardı, arkasında kocaman bir otrokar elleri ve dizleri üzerine çökmüştü. Bana doğru yürüyordu. Kocaman yuvarlak gözler. Bu doğru. Oh! Kıının üstüne düştü. Kaldır kendini. İşte böyle. İşte benim oğlum. Büyük ve gl olacaksın. Byyeceksin... İçinde eli olan bir eldiven tutuyordum. Bu da ne böyle? Bu nasıl mümkün olabilir? Hepsi bu... Tüm buldukları bu mu? Oğluma ait tek şey bu mu? Oğlum. Benim kğm. Kk bebeğim. Hayır. Oğlumdan daha uzun yaşayamam. Yaşayamam. Bu çok acı veriyor. Bir annenin çocuğunu gmmemesi gerekir!

Sevgililer, erkek kardeşler, kız kardeşler, çocuklar, ebeveynler, onları tekrar tekrar kaybettim, yaslarını tuttum, kederim o kadar ığdı ki beni içten içe keşti. Anıların şelalesi ruhuma çarparak onu parçaladı.

Yapamam. Çok fazla. Çok fazla. Yapamam.

Bununla nasıl yaşayabilirsin? Bir insan bunu nasıl yaşayabilir?

Yapamam!

Durdurun şunu. Durdur şunu, lütfen.

Lütfen. Sana yalvarıyorum.

Durun!

Büyü yok oldu. Önümde tek bir görüntü yandı, kanlı bir gökyüzünün altında cesetlerden oluşan bir alan ve sonra o da sönerek yok oldu.

Han elimi bıraktı ve ben yere yığıldım. Yanımda George nefes nefese kalmıştı. Burnu ve gözleri kanıyordu. Sophie onun yanında duruyordu, kılıcı elindeydi, çiçeğin kopmuş organları yerde eriyip yok oluyordu. George sınırına yaklaştığında, Sophie'nin onu bitireceği konusunda anlaşmıştık.

Etrafımda insanlar yere kıvrılmıştı. Bazıları ağlıyor, bazıları yüzlerini ellerine gömüyordu. Büyük bir otrokar

ileri geri sallanıyor.

Kuru dudaklarımı yaladım. Sesim paslı çıkıyordu. "Kes şunu."

Odanın öbür ucundaki Hanım perişan gözlerle bana baktı.

"Bunu durdurabilirsiniz. Bunu bugün yapabilirsin.

Hemen şimdi. Başka yok. Lütfen, artık yok."

Arka verandamda durdum, gülümsedim ve Otrokari'nin uzun kuyruğunun geceye doğru yola çıkışını izledim. Tüccarlar ve Kutsal Anokrasi de onları takip edecekti. Yarım saat sonra han neredeyse boşalmış olacaktı.

Üç grubun bir barış anlaşması imzalaması bir saatten az sürdü. Nexus mevcut sınırlar boyunca bölündü, hem Horde hem de Kutsal Anokrasi, askerden arındırılmış bir sınır bölgesi oluşturmak için bir toprak parçasını teslim etti, onları ayrı tutacak ve umarım olayları en aza indirecek bir no man's land. Nuan Klanı'nın toprakları otrokari ve vampirler pahasına genişletilmişti. Karşılığında Nuan Klanı ihracat ve ithalat fiyatlarını yüzde altmış oranında düşürdü. Anlaşmalar imzalanmış, üzerine tükürülmüş ve kanla işaretlenmişti. Herkes acı verici tavizler vermişti. Herkes büyük faydalar elde edecekti. Herkes anlaşmayı ülkesine satmaya çalışırken çok zorlanacaktı ama en azından orada bulunan herkes anlaşmadan duyduğu memnuniyette birleşmişti.

Şimdi gidiyorlardı. Bir hancının tarzı böyleydi. Misafirler gelirdi. Misafirler giderdi. Ben kaldım.

Otrokari hızlı hareket ediyordu. Onları suçlayamazdım. Herkes birleşme yüzünden travma geçirmişti ama en azından kimse delirmemişti. Sophie bağlantıyı tam zamanında kesmişti. Bir iki dakika daha devam etmesine izin verseydi neler olabileceğini düşünmek bile istemiyordum. Zaten haftalarca kâbus görürdüm. George sol tarafımda duruyordu, bir çarşaf kadar solgundu ve hem rahatsızlığı hem de Gaston

yanında geziniyorlardı. Neredeyse iki kez düşüyordu ve onu yakalamaya hazırdılar. Ona bir sandalye teklif ettim ama reddetti.

Khanum ve Dagorkun sıradaki son kişilerdi. Önümde durdular.

"Ailen," dedi Dagorkun sessizce. "Anılarını gördük."

Olamaz. Bunun olmamasını umuyordum. Hana Nexus'la bağlantılı en travmatik deneyimleri araştırmalarını söylemişim. O gezegenle bağlantılı yaşadığım tek deneyim, kardeşim Klaus ve benim, ailemiz kaybolduktan altı ay sonra oraya indiğimiz zamandı. Onları bulmak için Galaksiyi tarıyorduk ve ortadan kaybolmalarının acısı o kadar büyüktü ki. Bağlantı sırasında onları düşündüğümü hatırlamıyordum ama düşünmüş olmalıydım ve şimdi handaki Gertrude HUnt ile bağlantısı olan her konuk ruhumun derinliklerindeki özel bir yeri görmüştü.

Bunu onlara ben yaptım. Adil olan buydu.

"Gözlerimizi ve kulaklarımızı açık tutacağız," dedi Dagorkun. "Teşekkür ederim," dedim.

Hanım bana baktı, elini uzattı ve ayı gibi sarılarak beni kendine çekti. Kemiklerim inledi. Beni bıraktı ve meyve bahçesinden geçerek uzak bir yere giden ışıltılı tünele doğru gittiler.

Tüccarlar da onu takip etti; aralarında uzay çağından kalma düz bir cekete sarılmış olan Nuan Sama da vardı. Onu Nuan Cee'ye geri vermişim. Ondan intikam almayı hiç ciddi olarak düşünmemişim. Tüccarlar onun suçuyla ilgilenebilirdi. Ailenin onaylamadığı bir sözleşmeyi kabul etmenin ona, benim ona yapabileceğim işkencelerden çok daha pahalıya mal olacağını hissediyordum.

Nuan Klanı teker teker ayrıldı ve arazideki gemilerine doğru yol aldı. Cookie yanımdan geçti, sırtı ve pençesinde tuttuğu büyük yeşil bir mücevheri gösterdi. Böylece zümrüt iade edilmiş oldu. Nuan Klanı'nın yeni bir mücevher bulması gerekecekti.

genç yetişkinleri tuzağa düşürmek için başka bir yol. Bir şeyler düşüneceklerinden hiç şüphem yoktu.

Büyükanne tahtirevanıyla yanımdan geçerken başıyla beni selamladı. Nuan Cee de bana başıyla selam verdi ve ben de ona karşılık verdim. Bir dahaki sefere tüccar aramak için Baha-char'a geldiğimde pazarlık yapmakta zorlanacaktım ama bazı şeyler elimde değildi. Belki de onun rakiplerinden alışveriş yapardım. Daha önce de garip şeyler olmuştu.

Kutsal Anokrasi sonuncusuydu. Zırhlarının içinde kocaman bir şekilde yanımdan geçip gittiler. Leydi Isur ve Lord Robart birlikte, yan yana yürüdüler. Onlar yanımdan geçerken Leydi Isur, Robart'ın koluna hafifçe dokundu. Ona baktı ve elini onunkinin üzerine koydu. Belki ileride bir şeyler olabilirdi. Kim bilebilirdi ki?

Arland sıranın sonuncusuydu. Yanımda oyalandı. "İşte yine buradayız," dedi. "Ben gidiyorum."

"Ve ben

kalıyorum."

"Leydi Dina..."

"Halkınız sizi bekliyor Lord Arland."

Bana dişlerini göstererek gülümsedi. "Bir dahaki sefere o zaman." "Bir dahaki sefere kadar."

Sophie yumuşak bir sesle, "Sana karşı bir şeyler hissediyor," dedi.

"Benim fikrimi seviyor," dedim ona. "Pratikte, hem o hem de ben bunun asla yürümeyeceğini biliyoruz."

George'a döndüm.

"Sıra bizde," dedi.

"Evet. Tebrikler. üzerinde senin önce
Başarılı Tahkim."

"Sen olmasaydın bu mümkün olmazdı," dedi. "Haklısın. Olmazdı."

George bana bir gülümseme sundu. Etkisi sarsıcıydı ama artık bağışıklık kazanmıştım.

"Sanırım artık hana girmem yasaklandı."

"Elma ağaçlarımı kırdın, bana ve misafirlerime kasten duygusal zarar verdin ve beni tehlikeli bir büyü ritüele yönlendirdin."

akıl sağlığıma mal olabilirdi. Ne yazık ki, her ne kadar sizi yasaklamak istesem de, Tahkim Ofisi değerli bir müttefik. Misafirperverliğimize ihtiyaç duymanız halinde Gertrude Hunt sizi tekrar ağırlayacaktır. Şu anki fiyatınızın üç katına."

George güldü. "Pekâlâ. Faturamız ödendi."

Hesabımı bir saat önce kontrol etmişim. Hesabımda "elma ağaçları" olarak işaretlenmiş yüz bin dolarlık bir bonusla birlikte yeni ve güzel bir bakiye görünüyordu. Ödeme, hancı ağının karmaşık bir sistemi aracılığıyla gerçekleştirilmişti. Tüm vergilerim düzgün bir şekilde dosyalandığı sürece incelemeye dayanabilirdi.

"Krahr Hanesi'nin Mareşalinden ödünç almak gerekirse, bir dahaki sefere kadar," dedi George.

Evet. Umarım çok yakında olmaz.

Bastonunun tepesi parlak bir ışıkla parladı ve Hakem'in halkı ortadan kayboldu.

Verandadaki koltuğuma oturdum ve iç geçirdim. Hanın verandasının çatısından üzüm salkımı şeklinde ışıklar fışkırmıştı ve bunlar mekânı yumuşak bir ışıkla yıkıyordu. Nihayet. Herkes gitmişti.

Kapı açıldı ve Caldenia verandaya çıktı. Zarafeti açık yeşil kimono tarzı bir bornoz giymişti. Yanımdaki sandalyeye oturdu. Orro onu takip etti ve bir metre boyunda, dikenli bir gölge gibi üzerimde belirdi.

Oh. Doğru ya. Onun da gitmesi gerekiyordu. Mutfak onsuz çok boş ve sessiz olurdu. Ama onu karşılayabilmemin bir yolu yoktu.

Ona gülümsedim. "Yardımanın için çok teşekkür ederim, Orro. Sen olmasaydın bunu başaramazdım. İmkansızı başardın."

Tek kelime etmeden üzerime yürüdü.

Elimi kaldırdım. Hanın tuğla duvarı yarıldı ve elime küçük bir veri kartı geldi. Kartı ona uzattım. "Bu senin ödemen ve senin için bazı onaylar. Fazla bir şey değil ama en azından bunu yapabilirim."

"Lütfen canım." Caldenia Orro'ya baktı. "Horde Hanı'ndan, Kutsal Anokrasi'nin üç Hanesi'nden, Nuan Klanı'ndan ve benden referanslar aldı. Bunlar kariyerinizi canlandırmak için yeterli tavsiyeler."

Orro hareket etti. Eli hızla dışarı fırladı. Parlak sarı krema girdabı ve fondanla yapılmış minik bir çiçekle süslenmiş minik bir kek önüme düştü. Havayı narin mango aroması doldurdu.

"Benim için
mi?" Başını
salladı.

"Teşekkür ederim."

Harrumph benzeri bir ses çıkardı ve tekrar hareket etti. Masanın üzerine bırakılmış market broşürüne baktım. Çilek ve kiraz indirimlerini daire içine almıştı.

"Bu şeylere ihtiyacım var. Havadan sudan kahvaltı yapamam."

Göz kırptım.

"Ve akşam yemeği. Bunlara ihtiyacım olacak." Sayfayı çevirdi ve domuz pirzolasını işaret etti.

"Orro, seni tutmaya gücüm yetmez. Sen bir Cleaver şefisin. Neredeyse misafirim bile olmuyor..."

Göğsü şişti, iğneleri kalktı ve onu daha da büyüttü. "Burası bir han. Bir hanın aşçıya ihtiyacı vardır. Beni tutmamayı göze alamazsınız. Gastronomik bir pıhtılaştırıcınız bile yok!"

"Orro..."

"Bana paradan bahsetme. Eğer gidersem, bu mutfağı mahvedersin. Tarih öncesi barbarlığınızın içinde debelenir, yenmez yiyecekler üretir ve malzemelere saygısızlık edersiniz." Çenesini kaldırdı. "Ben konuştum."

Döndü, içeri girdi ve kapıyı arkasından çarptı.

"Yıldızlara şükürler olsun." Caldenia nefes verdi. "Aşçılığınız için alınmayın ama ona geri dönme düşüncesi beni gerçekten endişelendiriyordu."

Evet. Bir şefimiz vardı. Kekimin kremasını yaladım. Çok lezzetliydi. Mmmm, mango.

"Kurt adamın nerede?" Caldenia kaşlarını kaldırdı.

Bir saat önce Sean ve Nuan Cee karanlık geceye doğru yürümüşlerdi. Sean Evans'ın üzerindeki zırhın erimesini ve vücudunun insan formuna doğru incelmesini izledim. Derin bir nefes aldı, aya baktı, zırhını Tüccar'a teslim etti ve uzaklaştı.

"Kendine gelecektir," dedim ve kekimi tekrar yalayarak tadına baktım. "Bundan eminim."

"Gördüğü şeyler. Yaşadığı şeyler. Savaşta zarar görmüş adamlarla ilişkilerim oldu. Bu çetin bir mücadele ve çoğu zaman bu çabaya değmiyor. Bunun son derece zor olacağının farkında mısın?"

"Biliyorum," dedim ona.

"Pekâlâ." Majesteleri arkasına yaslandı. "Ne de olsa bunu izlemek ilginç olacak. İnsan buralarda eğlenmek için bir şeyler yapmalı."

Güldüm ve kekimi yedim.

Sonsöz

Hanın zili çaldı, bir misafirin geldiğini haber veriyordu. Başımı kitabımdan kaldırdım. Cuma gecesiydi. Pencereimin arkasındaki gökyüzü karanlıktı.

Son üç günü uyuyarak, karnımı doyurarak ve biraz daha uyuyarak geçirdim. Kabuslar gelip geçiyordu, Nexus anılarının solan kalıntılarıydı, ama olacaklarını biliyordum ve onları kabullendim. Neden orada olduklarını biliyordum, ne anlama geldiklerini merak etmem gerekmiyordu ve bu işleri kolaylaştırıyordu. Sadece iyileşmekte olan bir yaranın acısı gibi onların geçmesini beklemek gerekiyordu.

Büyümle uzandım. Yeni gelen tanıdık geldi.

Hâlâ isimsiz olan kedi ve Canavar bana baktı. Ben de onlara kocaman gözlerle baktım. Peki, buna ne dersin?

Kapı çaldı. Kalktım ve kapıyı açtım.

Sean Evans verandamda duruyordu. Kot pantolon, koşu ayakkabıları ve düz gri bir tişört giymişti. Yüzündeki yara izleri hâlâ duruyordu ve gözleri anılarla kararmıştı. Gözlerinde daha önce gördüğüm umutsuzluğu aradım ama bulamadım.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba." Kalbim biraz fazla hızlı atıyordu.

"Bugün Sims Tiyatrosu'nda 80'ler gecesi var" dedi.

Sims, sinema ve yemeğe yerel cevabımızdı. Küçük bir masa ile donatılmıştı ve bir menüden sipariş verdiğinizde, hızlı ve neredeyse görünmez bir sunucu ekibi, siz filmi izlerken yemeğinizi teslim ediyordu.

"Ne yapıyor?" Sesimi hafif tutarak sordum. "Küçük Çin'de Büyük Bela."

Sırıttım.

"İki biletim var," dedi. "Gelmek ister misin?" "İsterim."
Masadan çantamı aldım ve
dışarı çıktı. "Sanırım bir gece izin yapmayı
kesinlikle hak ediyorum." "Şanslıyım."

Arkamda han kendini kapattı. Birkaç saat için sorun
olmazdı.

Uzun araba yolundan yürüyerek bir Range Rover'ın
cadde kenarında park etmiş beklediği yere geldik. Bu
hoşuma gitmişti. Onun yanında yürümek hoşuma gidiyordu.

"Peki komşulara yokluğun hakkında ne söyledin?" diye
sordum.

"Onlara gerçeği söyledim. Biraz para kazanmak ve
ufkumu genişletmek için uzak bir yerde işe girdim."

Arabaya ulaştık. Sean yan sokağa baktı ve küfretti.

Kısa bir siren sesi geceyi böldü ve Memur Marais'in
aracı yan sokaktan kayarak çıktı ve karşı yöne bakarak
yanımızda durdu.

Olamaz.

"Bir sorun mu var memur bey?" Sean
sordu. "Yetişmemiz gereken bir film var,"
diye ekledim.

Memur Marais camını indirdi. "Bu hafta Houston'da beş
günlük bir eğitimim vardı. Ailemi gece boyunca yalnız
bırakmayı sevmiyorum, bu yüzden her gün Houston'a gidip
geldim."

"Bu uzun bir yolculuk," dedi Sean. Sesi aldatıcı bir
şekilde sakindi. Hanın arazisinden çıkmıştık. Eğer kendini
kaybedip Marais kruvazörden inerse, onu durdurmak için
yapabileceğim pek bir şey olmazdı.

"Her gün iki yüz yetmiş mil," dedi Memur Marais. "Artı
Houston'daki tüm sürüşler. Kilometre sayacıma bin dört
yüz mil yazdım.

"Bu çok hoş," dedim. Dodge Charger'ının benimle ne
ilgisi olduğunu hâlâ anlamamıştım.

"Pazartesi günü Houston'a gitmeden önce benzin
almıştım. Hala bir deponun dörtte üçündeyim."

Lanet olsun.

"Dodge'un bugünlerde yakıt verimliliği konusunda yaptığı şey harika," dedi Sean, yüzü sakindi.

"Elbette öyle."

Lanet olsun, Hardwir.

"Bu iş daha bitmedi." Memur Marais dişlerini göstererek gülümsedi. "Filminizin keyfini çıkarın."

Araç yanımızdan geçip gitti ve gecenin karanlığına karıştı.

SON

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.